Sayı
2016 - 1
Ocak

ALUMNI BizLetter ALMA MATER

TARSUS AMERICAN COLLEGE
MDCCCLXXXVII

Mezunlar Derneği Mutlu Yıllar Diler

www.facebook.com/bombalaki
www.twitter.com/tarsusamerikan

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayınıdır.

ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE AT PICKERING COLLEGE

Summer '16

ESL Camp

4-week sessions:

June 26 – July 22, 2016

July 24 – August 19, 2016

3-week session:

July 2 – July 22, 2016

An Exciting Summer Program

Pickering College has an exciting summer program for students aged 12 to 18 who plan to study in an English-speaking school or who wish to study English as an academic subject in their own country. Learn English and experience the wonders of summer at our 42-acre campus, an ideal location for a unique program that combines intellectual learning with a summer vacation in Ontario, Canada.

The ESL Summer Program is well-balanced between classroom activities during the day and evening/weekend activities designed for entertainment and as a means to further improve English skills. All aspects of the program provide opportunity for leadership development and personal growth through peer support, creative problem-solving and team-building.

STUDY IN CANADA

FOR MORE INFORMATION, PLEASE CONTACT OUR REPRESENTATIVE:

Abdullah Şehoğlu TAC '77 **Erenca - Immigration and Education Services**

T: 0212 373 9421 M: 0532 231 0677 E-mail: asehoglu@erenca.com

PICKERING COLLEGE

www.pickeringcollege.on.ca

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

- Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon
- Katalog - Fotoğraf
- Miting ve Konser
- Arsa, Park ve Bahçe
- Yol , Köprü , Viyadük , Baraj
- Arkeolojik Yapılar
- İnşaat Projeleri
- 360° Panoramik Çekimler

hava araçlarımız

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

ALUMNI
BizLetter
ALMA MATER

TAC Mezunlar Derneği
Merkez Yönetim Kurulu

Başkan
Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı
Kemal Tarım

Sayman
A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter
Çağlar Yılgör

BizLetter
Yayın ve Redaksiyon Ekibi
Erdoğan Kaynak
Betül Öcal
Nuran Baykal
Alp Erdem

Tasarım
daraba
fikir tasarımcı

www.daraba.com.tr

Çağrı Akın

Baskı
Alev Dikici Matbaası
0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 24
M: 0 530 333 83 99
Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği

8 BİR TUĞLA DA SEN KOY ! PROJESİNDE SON DURUM

12 Mutlu Haberler

17 Buluşmalar

26 The Syrian Spillover Projesi

İÇİNDEKİLER

32 Cumhuriyet Balosu

24 Mezunlardan

Alp ERDEM
Engin KEYDER
Evren CAN
Fulya MEMİŞOĞLU & Kaan UYSAL

63 SEV Leaders Night

34 - 52

SÖYLEŞİ

TAC Mezunlarına Yakışır bir Dijital Kimlik
Ahmet Alptekin

A Special Place in My Heart
Dr. Eric Trujillo

Hocam nasıl delirtmiştim ama sizi o gün!
Erkan İnan

Doğanın kendisi en büyük laboratuvar
Kamil Ünsal

Tarım Sektöründe Önemli Çalışmalar
Mehmet Yaltır

Never Forget Your Heritage
Scott Andersont

TAC bize insan olmayı öğretti
Prof. Dr. Sinan Bayraktaroğlu

Tuncer Erzin ile tatlı bir sohbet

58 TAC Live Tv
İlk Adımlar ve Son Durum

Erdoğan Kaynak
TAC'63

Editör

SEV & TAC yerleşkesinden tüm dostlara selam ve sevgiler

O kadar güzel bir yerleşkemiz var ki, seyri bile gurur veriyor bizlere.
Bir tarafta yeni SEV İlköğretim kompleksi.
Pırıl pırıl.
Mali İşler koordinatörümüz Mustafa Özünlü (TAC'82). 21 Eylül, 2013 tarihinde açılışı yapılan modern SEV İlköğretim kompleksini sizlere Biz Letter'da anlatmıştı.

Diğer tarafta 110 yaşını doldurmuş Stickler mabedimiz, Unity & Friendship, Maynard binalarımız, spor salonumuz, yemyeşil bahçemiz.
Geleceğin liderleri işte böyle bir ortamda yetişiyor.
Çok şanslılar.

Her sektörde lider mezunlarımız var, çok sayıda.
Parlamentomuzda da olduğu gibi.
Örnekleyecek olursak:
TC Hükümetlerinde görev yapmış Ulaştırma Bakanı Mustafa Aydın Aysan (TAC'52),
Milli Savunma Bakanı Ercan Vuralhan (TAC'61),
Kültür Bakanı İstemihan Talay (TAC'64) zincirine bir halka daha eklendi:
57. hükümette Çevre ve Şehircilik bakanı Fatma Güldemet Sarı (TAC'88).
Bakanımıza görevinde başarılar diliyoruz.

TAC öğrencileri bakan olur da, öğretmenleri olmaz mı?
1936-1941 yılları arasında TAC'de Coğrafya ve Medeni Bilgiler öğretmenliği yapan, 1963-1964 yıllarında Ulaştırma Bakanlığı yapan A Ferit Alpiskender!
Nihat Taner'in (TAC'68) Alpiskender öğretmenimiz hakkındaki yazısını zevkle okuyacağınızı umuyorum.

Okulumuz canlı canlı etkinlikler yaşıyor, yaşatıyor.
Mezunlarımız kıpır kıpır.
Her yerdeler.
Son Cumalarda, Kariyer Gününde, İnsan Kaynaklarında, SEV Leaders Night'da, dönem buluşmalarında, TAC Spor Kulübünün maçlarında, Adana Cumhuriyet Balosunda, Şefika Kutluer'in Zorlu Center'daki programında... İstanbul'da, Ankara'da, Kanada'da, Amerika'da, NYC'de, Adana'da, Mersin'de, Tarsus'ta...

Biz Letter Ocak 2016 sayısında, sizlere mezunlarımızdan fotoğraflar ve haberler derledi.
Biz Letter, BİZİM dergimiz, bizim sesimiz, bizim haber kaynağımız.
Camiamıza duyurmak istediğiniz haberleri, fotoğraflayarak bizimle paylaşın ki, biz de camiamızla paylaşalım:

nuranbaykal@gmail.com
alperdem02@gmail.com
betulablatac@gmail.com
erdogankaynak@gmail.com

Dergimizi tac-alumni.org'a girerek online olarak da takip edebiliyorsunuz, hatırlatırım.

Esenlikle kalın,
Biz Letter'siz kalmayın.

Erdoğan Hoca

SEV Öğretmenleri Yayla Evinde

SEV İlkokulu ve Ortaokulu öğretmenlerimiz Yayla Evinde şahane bir hafta sonu geçirdiler. Şanslarına hava da müthişti. Manzara eşliğinde sohbet ederek ve Betül ablamızın hazırladığı birbirinden leziz yiyeceklerin eşliğinde güzel bir gün geçirdiler. Daha sonra yürüyüşe çıkan öğretmenlerimizn yanında bahçenin keyfini çıkararak günü tamamlayanlarda oldu. Yayla Evinde sizlerle olmak güzeldi. Yeniden bekleriz.

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

"BİR TUĞLA DA SEN KOY!" PROJESİNDE SON DURUM

"Bir Tuğla da Sen Koy!" burs fonu projesi ;

Haziran 2006'da Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği tarafından başlatılmıştır.

Projenin amacı ihtiyacı olan başarılı öğrencilerin eğitimine destek vermektir.

Şu ana kadar 1700 farklı kişi veya kuruluş projeye çeşitli oranlarda bağış yapmıştır.

Yaratılan kaynaktan hiç bir şekil ve amaçla kesinti yapılmaz. Sadece getirisi burs olarak verilir.

Yaratılan fon "Tuğla Bursu Finans Komisyonu'nun" önerileriyle değerlendirilir.

Burslar "Tuğla Burs Komitesi" tarafından seçilen öğrencilere verilir.

Sağlık ve Eğitim Vakfı verilen bursu bire bir katlayarak daha fazla öğrenciye burs verilebilmesini sağlamaktadır.

Öğrenciler yıl içinde katıldıkları sosyal sorumluluk etkinliklerinden "TAC puanı" olarak adlandırılan bir sistemle puanlar alıyorlar. Biz de mezunlar olarak bu çalışmaların organize bir şekilde devam etmesinden çok mutlu ve gururluyuz ve idareci ve öğretmenlerimize kardeşlerimizi bu sekilde yetiştirdikleri için müteşekkiriz.

Bu desteğimizin ve memnuniyetimizin bir göstergesi olarak ve bu geleneğin devamını teşvik etmek amacıyla, okul açılış töreninde bir önceki yılın en yüksek TAC puanını alan her sınıftan bir öğrenciyi "tablet bilgisayar" ile ödüllendirdik.

Hem aileler hem de öğrenciler okulumuzun ve mezunların toplum hizmeti duyarlılığını bir kez daha hissettiler, mutlu oldular.

İlköğretim okulu açılışı

İlkokul ve ortaokul açılış törenimiz yeni kampüsteki büyük auditoriumda yapıldı. Oranin atmosferi de görulmeye değer; bambaşka bir dünya. 637 kişilik salon öğrenciler, veliler, eğitim kadrosu ve mezunlarla doluydu.

Çiçeği burnunda müdürlerimiz Çiğdem Özyürekoğlu (ilkokul) ve Ayfer Aydın (ortaokul) enerji yüklü birer konuşma yaptılar. Mr. Leathwood ve Mehmet Yaltır abimiz de duygu ve düşüncelerini ilettiler. Mezunlar adına Mert Karanfil de bir konuşma yaptı.

Sevgili mezunlarımız; içiniz rahat olsun; okulumuz emin ellerde. Halen okulumuzda idareci, öğrenci ve diğer paydaşlar birlik ve beraberlik içindeler. SEV'in önemli desteği ile okulun fiziksel şartları çok gelişti. İdareci ve öğrenci kardeşlerimiz de bir yandan bizi biz yapan geleneklerimizi devam ettirirken diğer yandan da akademik anlamda önemli çalışmalar yapıyorlar.

Bu yıl okulumuza olan talep her zamankinden daha fazla oldu ve 100 kadar öğrenci hazırlık sınıfına kayıt yaptırdı. Ortalama giriş puanı daha da yükseldi. Bu öğrencilerin tamamı en güçlü yönlerimizden birisi olan İngilizce hazırlık programı ile öğrenime başlıyorlar. International Bakalorya programına katılım artıyor. Sayısız öğrenci kulübüyle de hayata hazırlanıyorlar.

Kısacası "TAC RUHU" devam ediyor...

Projenin başladığı 2006 yılından bu yana, yapılan bağışlar ve getiri tutarları aşağıdadır.

TUĞLA FONU	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
TL bağışları	88,380	174,472	112,619	83,215	103,203	105,190	87,119	216,110	222,289	* 133,445
USD bağışları	174,826	205,044	30,486	8,562	38,012	127,672	34,789	113,603	146,549	* 125,093
Getiri (TL)		20,359	51,855	42,049	40,783	49,957	69,097	54,828	85,908	**138,522
Getiri (USD)		9,749	17,680	14,769	10,948	10,288	27,049	23,205	66,130	** 83,706

TUĞLA FONU MEVCUT KAYNAĞI (28.12.2015)

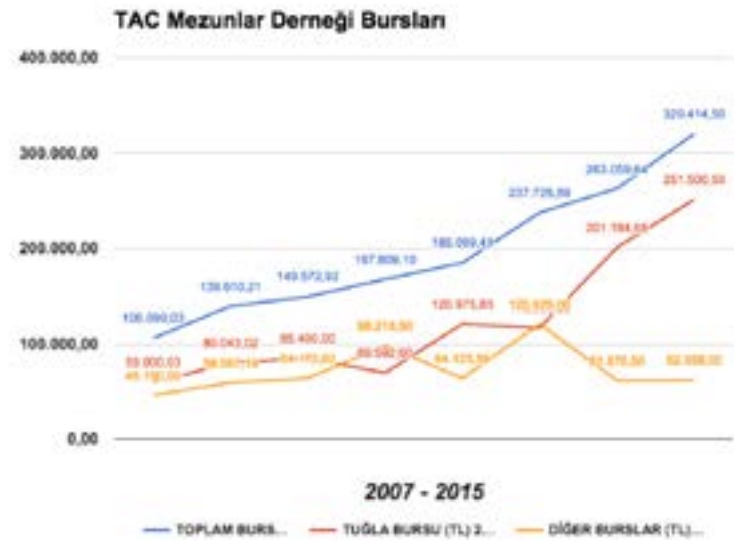
TUĞLA FONU	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
TL bağışları	88,380	174,472	112,619	83,215	103,203	105,190	87,119	216,110	222,289	* 133,445
USD bağışları	174,826	205,044	30,486	8,562	38,012	127,672	34,789	113,603	146,549	* 125,093
Getiri (TL)		20,359	51,855	42,049	40,783	49,957	69,097	54,828	85,908	**138,522
Getiri (USD)		9,749	17,680	14,769	10,948	10,288	27,049	23,205	66,130	** 83,706

(2015-2016 dönemi Tuğla burslarının tamamı ödenmiştir.)

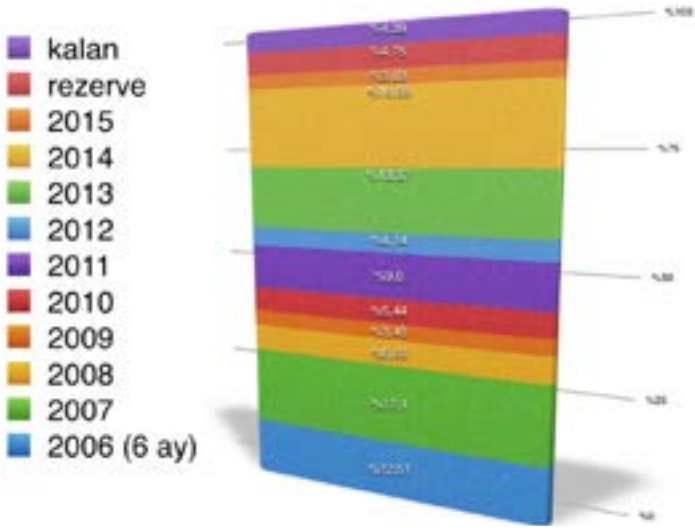
TAC Mezunlar Derneği Bursları (2007 - 2015)

DÖNEM	TOPLAM BURS (TL)	TUĞLA BURSU (TL)	DİĞER BURSLAR (TL)	TOPLAM ÖĞRENCİ SAYISI	TUĞLA BURSLU ÖĞRENCİ SAYISI
2007-2008	98.404.10	25.434.00	72,970.10	34	4
2008-2009	106,090.03	59,900.03	46,190.00	24	8
2009-2010	139,610.21	80,043.02	59,567.19	30	11
2010-2011	149,572.92	118,701.31	30,871.61	25	14
2011-2012	167,809.10	124,592.60	43,216.50	27	13
2012-2013	185,099.41	161,975.83	23,123.58	19	12
2013-2014	237,725.59	154,400.59	83,325.00	24	10
2014-2015	263,059.64	201,184.08	61,875.56	20	12
2015-2016	320,414,50	251,500.50	68,914.00	23	14
TOPLAM	1,667,785.50	1.177.731,96	490,053.54	**91***	**28***

*2007-2015 sürecinde toplam 91 farklı öğrenciye burs verilmiş olup, bunların 28'i Tuğla Bursundan faydalanmıştır.

Tuğla Bursu Projesinin ilk aşaması %91 oranında gerçekleşmiştir. Yaklaşık %4.5 luk bir alan rezerve edilmiş olup bağışlar devam etmektedir. 30.Aralık.2015 tarihi itibariyle www.birtugladasenkoy.com proje sayfasının bu bölümünün tamamlanması için yaklaşık 400 Tuğla kalmıştır.

Yıllara göre projenin tamamlanma oranları

Tuğla Bursu desteği ile Tarsus Amerikan Koleji'nde okuyarak mezun olan öğrencilerin halen yüksek öğrenimlerine devam ettikleri okullar aşağıdadır. Yapılan bağışlarla okulumuzda ekonomik durumdan bağımsız olarak tüm başarılı öğrencilerin eğitim görebilme şansı yakalamasına katkıda bulunan siz değerli mezunlarımıza ve dostlarımıza, bugün ve önceki dönemlerde derneğimizde görev alarak emek veren tüm yöneticilere ve dernek çalışanlarımıza çok teşekkür ederiz.
2016 yılında hepimize sağlıklı ve huzurlu günler dileriz.

Ali Cerrahoğlu'78
TAC Mezunlar Derneği Başkanı

1	Brown University (%100 Burslu)
2	Mustafa Kemal Üniversitesi Tıp Fakültesi
3	İTÜ Genetik Mühendisliği
4	Boğaziçi Üniversitesi Uluslararası Ticaret
5	İstanbul Hukuk Fakültesi
6	İTÜ Elektronik-Haberleşme Mühendisliği
7	İTÜ Makina Mühendisliği
8	Bucconi University-Italy (%100 Burslu) International economics, management and finance
9	Boğaziçi Üniversitesi Uluslararası Ticaret
10	Hacettepe Üniversitesi Mütercim Tercümanlık
11	Boğaziçi Üniversitesi İngilizce Kimya

SEV'DE YÖNETİM KURULU DEĞİŞİMİ

Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti olağan genel kurulu 19 Aralık 2015 tarihinde yapıldı. Genel Kurul'da yeni Yönetim Kurulu belirlendi. Üç yıllık dönem için seçilen yeni yönetim kurulunun başkanlığını Mehmet Nane TAC'84 yürütecek.
Yönetim Kurulu şu isimlerden oluşuyor: Mehmet Nane(TAC'84), Ege Karapınar (ACI'78), Prof.Dr. Emre Akkuş (TAC'76), Ömer Paksoy (TAC'98), Berna Ulman (UAA'83), Pınar Balcı Güventürk (UAA'85), Simhan Savaşçın Başaran (ACI'80), Mine Ayhan (TAC'86), Dr. Yılmaz Argüden (TAC'76), İrem Çapar Tuna (TAC'03), Sitare Sezgin (ACI'92), Zeynep Keskin (UAA'84), Esra Yazıcı Tözge (ACI'84), A.Refik Kutluer (TAC'74), Rasim Küçükkurt (TAC'84), Önder Kaplancık (TAC'87), Erden Timur (TAC'00), H. Ruhi Koçak (TAC'84)
Yürüttüğü başarılı çalışmalardan dolayı; Sayın Ceyda Aydede başkanlığındaki önceki yönetim kuruluna teşekkür eder yeni başkan Mehmet Nane ve yönetim kuruluna başarılar dileriz.
Sağlık ve Eğitim Vakfı mütevelli heyeti başkanlığını iki dönem yürüten İlter Turan'58 abimiz de geçtiğimiz yıl görevini Tamer Şahinbaş'58 abimize devretmişti.

"Yeni ve bir önceki SEV yönetim kurulları ve mütevelli heyetinin önceki ve şimdiki başkanları"

Camiamıza yaptıkları tüm katkılardan dolayı her iki abimize de teşekkür ederiz.

ANTIGUA
BARBUDA

EĞİTİM

Biz Kanada'nın önde gelen lise,kolej ve üniversitelerini Türkiye'de temsil ediyoruz. Bu okulların yaz dönemi İngilizce ve Fransızca dil programlarına ve dünyaca tanınmış akademik programlarına seçkin Türk öğrencilerini yolluyoruz.Bu kolejlere ilavetten Kanada'nın ünlü Mcgill ve Toronto Üniversite'lerindeki dil programlarınıda sizlere sunuyoruz. Programlarımız 12-17 yaş grubu ve 18+ öğrencileri kapsamaktadır.

GÖÇMENLİK

Yatırımcı ve girişimci iş adamı programlarında uzmanlaşan firmamız Kanada'nın önde gelen göçmen avukatları ve finans firmalarıyla işbirliği yapmaktadır.Firmamız size ve ailenize en uygun göçmenlik programını seçmenize yardımcı olurken.başvuru sürecinizin hızlı ve sorıunsuz geçmesi için elinden geleni yapmaktadır.

Şu an başvuru kabul eden programlar:

- Canadian Permanent Residency-Québec Immigration Investment Program(QIIP). Fransızca bilenler için Québec'e göç her zaman daha kolay.
- Antigua&Barbuda Citizenship by Investment
- EB-5 US Business Immigration

Study in Peace & Immigrate with Ease

ERENCA

IMMIGRATION&EDUCATION SERVICES

Abdullah Şehoğlu, RCIC, Mcgill 82, TAC 77

Erenca Eğitim, Danışmanlık ve Ticaret Ltd
Abdi İpekçi Cad.Bostan Sok.No:15 Orjin Apt.Kat 5
Nişantaşı/Şişli İstanbul
T: 0212 373 9421 **GSM**: 0532 231 0677
E-mail:asehoglu@erenca.com

MUTLU HABERLER

TAC '88 Fatma Güldemet Sarı Bakan Oldu

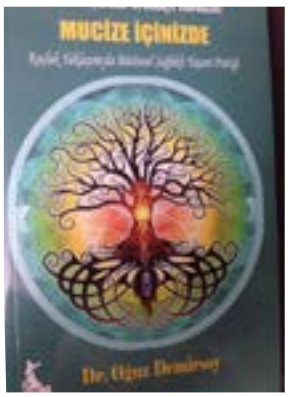
TAC '88 Fatma Güldemet SARI Çevre ve Şehircilik bakanı olarak göreve başlamıştır. Bu başarısından dolayı kendisini tüm TAC ailesi olarak tebrik eder , başarılar dileriz.

TAC'99 Merter Yalçınkaya "Doçent" unvanını almıştır. Kendisi Baltalimanı Kemik Hastanesi ortopedi ve travmatoloji bölümünde kemik kanseri cerrahisi alanında çalışmaktadır. Genç yaşta bu başarıyı elde eden mezunumuzu tebrik ediyor, başarılarının devamını dileriz.

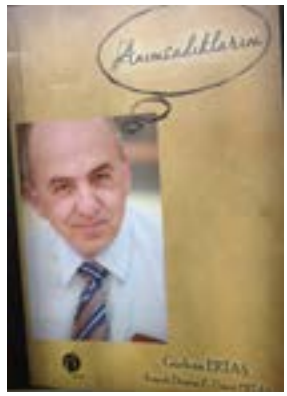
Halil Rahman Basaran'95, İstanbul Şehir Üniversitesi Hukuk Fakültesinde doçent olmuştur.

1999 yılında Kaktüs Kafe ile Oğlak Yayınları'nın ortaklaşa düzenlemiş oldukları polisiye roman yarışmasında birinciliğe laik görülen "Çıplak Ceset" isimli ilk romanıyla yayın dünyasına adım atan TAC ' 71 Celil ÖKER "Sen Ölürsün Ben Yaşarım" ismini verdiği yeni romanı ile tekrar okuyucularının karşısında.
Mezunumuzun "Ateş Etme İstanbul" isimli bir önceki romanı 2013 yılında Dünya Kitap Altın Sayfa Polisiye Roman Ödülü'ne değer görülmüştü.
Diğer kitapları; Çıplak Ceset, Kramponlu Ceset, Bin Lotluk Ceset, Rol Çalan Ceset, Son Ceset, Bir Şapka Bir Tabanca, Yenik ve Yalnız'dır.
Kendisini başarılı çalışmalarından dolayı tebrik eder, mutlu ve sağlıklı günler dileriz.

TAC '74 Oğuz Demirsoy "Mucize İçinizde" ismini verdiği ikinci kitabını çıkardı. Kendisini tebrik ediyoruz, başarılarının devamını diliyoruz.

TAC '63 Gürkan ERTAŞ abimizin "Anımsadıklarım" isimli kitabı çıkmıştır.

Mrs. Maynard'ın yazmış olduğu kitabı sizlerle paylaşmak istedik

TAC' 89 Defne Ongun yeni kitaplarıyla yeniden okuyucularıyla buluşuyor. Tebrikler… Kalemine sağlık…

Dört TAC'li yeni kurulan bir şirketi destekledi ve şirket uçtu

TACliler girişimci ruhlarını, yönetici yetilerini ve mavrayı bu projeye kattılar ve ortaya başarılı sonuçlar çıktı.

Çağrı Bagatur '81, Mehmet Buldurgan '72, Murat Aktaş '76, Namık Kural '76

İki sene önce kurulan Visionteractive, sosyal medya üzerinden tanıtım yaparak çalışan çeşitli cihazların icatçısı. Tweet atınca cep telefonunuzu şarj eden mini aküler, tweet atınca içinden hediye veren otomatlar, Instagramda belli bir etiketle resim paylaşınca çerçeveli baskısını veren ödüllü cihazlar, ve daha niceleri..

Ortaklar arasında yer alan Mehmet Buldurgan, Namık Kural ve Çağrı Bağatur aynı zamanda melek yatırımcı. Murat Aktaş ise şirketin danışmanlığını ve geçici genel müdürlüğünü yaptı. Bu dört TAC'linin destek verdiği firma, Dubai'ye ihracat da yaptı.2015 yılı içinde MV Holding ve Gedik Yatırım'ın ortak olduğu StartersHub'dan büyük bir yatırım alan şirket, yeni projelere yönelecek.

TACliler girişimci ruhlarını, yönetici yetilerini ve mavrayı bu projeye kattılar ve ortaya başarılı sonuçlar çıktı.

TAC '61 Metin Atamer abimiz Federasyonun düzenlediği Atatürk kupası kısa kulvar yüzme yarışlarında 1 bronz, 3 gümüş ve 1 altın madalya kazandı.

TAC'89 Cem Kurtoğlu Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinde Protez dalında profesör ünvanı almıştır. Başarılarının devamını dileriz.

Türk Oftalmoloji Derneği(Türk Göz Hekimleri Derneği) başkanlığına TAC '70 mezunumuz Prof.Dr.Reha Ersöz seçilmiştir.

TAC '88 Ömer Can Kayhan Adana Şinasi efendi Caddesinde "ARKA SOKAK" isimli yeni konsept meyhane açmıştır.

TAC '98 Mert Uğurses Adana Atatürk Caddesi yakınında Burger King / Mado sokağı olarak bilinen sokakta "Banne" isimli oyuncak mağazasını açtı.

TAC '10 Mehmet Arif Bulak Ankara Bahçelievler'de Prod coffee roastery adında demleme teknikleri ve espresso üzerine bir cafe açtı. Kendisine yeni mekanında bereketli ve mutlu günler diliyoruz. Tüm mezunlarımıza duyurulur. **http://instagram.com/prodcoffeeroastery**

TAC' 76 Ali Kabaş, Adana ve çevresinde paramotoruyla uçarak havadan fotoğraflar çekecek ve 9 Nisan'daki Adana Portakal Çiçeği Festivali kapsamında "Baharda Yükseklerden Adana" konulu bir fotoğraf sergisi açacak. Bütün TAC'lileri açılışa bekliyor. Ali Kabaş'ın hava fotoğrafları, doğal olarak hayatını yerde geçiren insanların göremediği sıradışı detayları sanatçının gözünden göstermeyi amaçlıyor**. Web sitesi: www.alikabas.com**

TAC '96 Deniz Hatungil'in bebeği dünyaya geldi.

Ankara Yönetim Kurulu Toplantısı

Merve Mutlu TAC'09

19.11.2015, Ankara
Ankara TAC Mezunlar Derneği, kasım ayı yönetim kurulu toplantısını gerçekleştirdi. Toplantıda Ankara Balosu ve "Hoş geldiniz Kokteyli" başta olmak üzere bir çok etkinlik kararı alındı. Ankara'daki her yaştan mezunlarımızın toplandığı, Aralık-Ocak aylarında düzenlenen Ankara TAC Mezunlar Derneği Balosu etkinliği bu yıl da görkemiyle devam edecektir. Ankara Hilton'da yapılması planlanan etkinliğe yönetim kurulu başkanımız '68 Emin Çulhacı' nın özel isteği üzerine dansöz getirilmesi planlanmaktadır. Eğer Aralık-Ocak aylarında karlı Ankara'mıza yolunuz düşerse bu etkinliğimizi kaçırmamanızı tavsiye ederiz.

Ankara TAC Mezunlar Derneği ekibi tarafından düzenlenen "Hoş geldiniz Kokteyli" ise yeni dönem TAC mezunu milletvekillerimiz için sıcak bir karşılama etkinliği olarak planlanmıştır. Bu etkinlik hem yeni hem de eski mezunlarımızın, başkentimiz Ankara'da, milletvekillerimizle iletişim bağlarını geliştirmek ve sıkılaştırmak için düzenlenmesi planlanmaktır.
Ve tabi ki de başta Emin Çulhacı ve Deniz Özdal olmak üzere, Ankara ekibi olarak son cumalarımızdaki sürpriz çekiliş hediyelerimiz ve mavralarımız da planlanmış bulunmaktadır. Bu çok gizli ve sürpriz dolu hediyeleri bir yandan heyecanla beklerken, diğer yandan bütün mezunlarımıza bir son cuma akşamlarını Ankara'da Camelot Pub'da bizimle birlikte geçirmelerini şiddetle tavsiye ediyoruz.

Kasım Ayı Son Cuması

TAC Mezunlar Derneği Ankara şubesinin Camelot Pub'da buluştuğu Kasım ayının son cuma akşamında koca bir ayın hasretini giderildi. Ankara TAC Mezunlar Derneği üyeleri, her geçen ay popülerleşen Ankara son cumaların yanı sıra, sosyal medya ve diğer iletişim ağlarından yararlanarak birbirleri ile olan bağlarını hiç koparmıyorlar.

Her son cumada olduğu gibi bu son cumada da çekiliş hediyelerimiz sahiplerini buldu. Çekilişten ilk çıkan isim '00 Erkin Gonca oldu ve '68 Emin Çulhacı'nın muzip hediyelerinden birine denk geleceğini düşündüğü için korkarak hediyesini aldı.

Gecenin ikinci hediyesi ise '90 Didem Dirlik' e çıktı.

Ankara TAC Mezunlar Derneği yönetim kurulu başkanı Emin abi mezunlarımıza hediyelerini verirken, Aralık ayı son cuması çekiliş hediyelerinin bu kadar "normal" olmayacağını ağzından kaçırdı. Gecenin son ve buruk hediyesi '72 Cengiz Atalay'dan '55 Ali Cengiz Dolunay'a gitti. Üstünde TAC amblemi ve arkasında Ankara TAC Mezunlar Derneği ekibinin fotoğrafı olan bu t-shirte toplantıdaki bütün mezunlarımız Cengiz abiye iyi dileklerini yazdılar. Kendisinin en kısa zamanda iyileşmesini ve aramıza katılmasını umuyoruz.

Her hangi bir nedenden ötürü yanımızda olamayan bütün mezunlarımızla iletişimimizi koparmamak ve onların neler kaçırdığını göstermek için akıllı telefonlarımızdaki akıllı konuşma uygulamalarımızı kullanmaktan çekinmiyoruz. Kasım son cumasında Ankara'ya yeni gelmiş ve yerleşmiş mezunlarımız da vardı. Sıcak bir aile toplantısı ile karşılanan mezunlarımızın yüzlerinden mutlu ve "evde oldukları" hissi okunuyordu. Umarız dünyanın neresinde olursa olsun, bütün mezunlarımız başka bir TAC mezunu yanında kendilerini bu büyük ailenin bir parçası olduklarını gibi hissediyorlardır. Eğer yolunuz Ankara'dan geçiyorsa bize uğramayı unutmayınız.

Derneğimizin ünlü fotoğrafçısı '72 Alp Bekişoğlu abimize ortamın ve konuşmaların sıcaklığını yansıttığı fotoğrafları için teşekkürlerimizi borç biliriz.

Sayın Bakanımızı Ziyaret

TAC'68 Emin Çulhacı

Mezuniyetimden gurur duyduğum TAC 'den eğitim almış ağabey ve kardeşlerimizden herhangi birisinin yüksek bir mevkie gelmesi bütün TAC ve TAC Mezunlar Derneği mensupları kadar beni de ziyadesiyle memnun etmiş ve gururlandırmıştır. Evet yeni Çevre ve Şehirleşme Bakanımız Sn. Fatma Güldemet Sarı'ya (TAC' deki adı Demet Sarı) getirmek istiyorum sözü.

Yeni gurur kaynağımız 1988 mezunu Sn. Demet Sarı'nın üç kardeşinden ikisi de TAC 'mizden mezun olmuşlardır.1985 mezunu Bekir ve de 1994 mezunu Mustafa Sarı kardeşlerimiz de TAC Mezunlar Derneği üyelerimizdendir. Bu da Sarı ailesinin TAC' ye bağlılığının bir ölçüsüdür diye düşünüyorum.

Sevgili kardeşimiz, yeni Sn. Bakan'ımızı bizler TAC Mezunlar Derneği Ankara Şubesi olarak ziyaret edip camiamız adına iyi dileklerimizi sunmak istedik. Sevgili Mustafa Sarı kardeşimizin dönemdaşı '94 mezunu, yönetim kurulu üyemiz sevgili Deniz Özdal'ın ve Mustafa Sarı kardeşimizin yardım ve gayretleri ve bakanımızın teveccühleri ile kendisini makamında hem kutladık hem de ağırlığı TAC üzerine kurulu sohbet ettik.

TAC ye yakışır şekilde olan karşılama, misafir etme ve gördüğümüz güler yüz ile yakınlık ben ve bana eşlik eden '86 Sn. Gözde Özgödek, '89 Sn. Bedriye Ateş ve de '91 Sn. Ege Erkoçak'ın hafızalarından silinmeyecek ve çok tatlı bir hatıra olarak kalacaktır. Kendisine bu misafirperverliği nedeni ile sonsuz teşekkürlerimizi burada arz etmek isteriz.

Sn. Bakan'ımıza TAC Mezunlar Derneği adına TAC ruhunu kabinede de yaşattığı için duyduğumuz sonsuz hazzı belirtir bundan sonraki bakanlık ve siyasi hayatında başarılar dileriz.

Başkandan Ankara Haberleri

Başta yönetim kurulu mensubu olmak üzere bütün TAC Mezunlar Derneği Ankara üyeleri kardeşlerimin katkıları ile çıtasını yükseltmeye çalıştığımız TAC Mezunlar Derneği Ankara Şubesi faaliyetleri son hızı ile devam etmektedir.

1 .Son Cuma toplantılarımız devam edenlerin her ay artış göstermesi ile süregelmektedir. Her ay 10-12 kişi ile götürmekte olduğumuz bu toplantılarda son aylarda yirmiyi aşmakta olmamız bizlerin ileriye daha ümitli bakmamıza sebep olmaktadır. İleriki aylarda otuzları aşacağız diye düşünmekteyim ve bunu da başaracağız. Son Cuma'larda yapmakta olduğumuz çekilişlerin bizlere ayrı bir heyecan getirdiğini söyleyebiliriz. Kimi zaman gıcık kimi zamanda güzel hediyelerin çekilişe konması hediyenin kime çıkacağından ziyade içinden ne çıkacağının merakını da birlikte getirmektedir. Zaman zaman bazı kardeşlerimiz korkularından hediyenin çıkmamasını bile arzu etmektedirler.

TAC Mezunlar Derneği Ankara Yönetim Kurulu

2. Şunu gururla söyleyebiliriz ki 23.OCAK.2016 tarihinde Ankara Hilton'da güzel bir gece yapacağız.Bu amaçla bütün kardeşlerimiz şimdiden seferber olmuş durumdalar.Gece de eskisi gibi yine fasıl heyetimiz olacaktır.Ayrıca hedefimize ulaşabilirsek güzel bir de çekiliş yapmak amacındayız. Daveteyilerimiz şu an basılmış durumda ve de dağıtıma hazır.

3. Sevgili Devrim Deliormanlı kardeşim ve de eşi Ece 'nin katkısı ve Zeynel kardeşimin yardımı ile ABD Büyükelçiliği ile dirsek temasındayız. Amacımız kendileri ile ilişkileri kuvvetlendirmek ve mümkün olursa birlikte aktiviteler yapmak.

Ece-Devrim Deliormanlı

Deniz Özdal

Benan Kacar

4. Nisan ayında (muhtemelen 23 Nisan da) 2-3 günlük bir Kapadokya gezisi tertip etme tasarımız mevcut olup bunun çalışması sevgili Deniz Özdal '94 kardeşim tarafından Mart ayında başlatılacaktır. Tabii ki bu sizlere ayrıca duyurulacaktır.

5. SEV 'in şu anda bilgisi dahilinde olmamasına rağmen biz şube olarak Ankara'da acaba bir Amerikan Koleji yapımında katkıda bulunabilir miyiz ve ilk tuğlasını koyabilirmiyiz diye düşündük ve SEV'in karşısına kuvvetli bir el ile çıkabilmek ve altyapı hazırlamak amacı ile yönetim olarak olanakları muhteşem olan bir arsa temini için Benan Kacar kardeşimizi görevlendirdik. Umarım ilk adımımız ilerisi için bize güzel ufuklar açar.

6.Ankara'mıza geniş ufuklar kazandırarak Şefika ve Refik kardeşlerimizin hediye ettikleri Şefika Kutluer Festivali'nin sevinç ve gururunu yaşamaktayız bu günlerde.Açılışına gitme mutluluğuna eriştiğim bu ilk gecenin anısını ve FADO konserini hiçbir zaman unutmayacağım.Böyle bir fırsatı memleketimize kazandıran kişilerin sıfatında TAC bulunması ne kadar güzel bir şey.Kendilerine haddim olmayarak ve de müsaadenizle TAC Mezunlar Derneği adına teşekkür etsem sizlere saygısızlık etmemiş olurum umarım.

7. Her milletvekili seçimi sonrası yapmakta olduğumuz mutad toplantıyı bu sene TAC'mizin Türk siyasi hayatına kazandırdığı üçüncü bakanımız Sn.Demet Sarı kardeşimizi ziyaret ettik. Bu buluşmayla ilgili detayları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

8. TAC'nin her çıkardığı siyasi abi ve kardeşlerimiz ile nasıl gurur duyduk isek aynı duyguyu kendilerinin bakan olduklarında da duymaktayız.Bu duygularımız tabii ki Sn.Demet kardeşimiz içinde geçerli olup kendisi bizim iftihar kaynağımızdır.Kendisini bizzat makamında tebrik etmek ve hayırlı olmas ı temennilerimizi iletmek amacı ile ziyaret etmek programımızda uygulanmaya konulmuştur

kulak
inşaat a.ş.
construction co.

63'lüler Buluşması

Haydar Hoca, İbrahim Mete, Akar Burduroğlu. **Ayaktakiler:** Samsa Karamehmet, Erdoğan Kaynak, Bülent Arpaç, Erden Sezer, Salih Arundar ve Gazi Türkyılmaz.

Haydar Hoca ile Buluşma

Sevgili Haydar Hocamızı özlemiştik. Hazır TAC Mezunlar Derneği toplantısı için Adana'dan, Mersin'den Tarsus'a gelmişken Haydar Hocamızla öğle yemeğinde beraber olalım istedik. Bülent Arpaç (TAC'63) Adana'dan gelir gelmez, Samsa Karamehmet (TAC'65) ile buluşup sevgili Haydar Hocamızı öğle yemeğini yiyeceğimiz Yeşiada'ya getirmişler; Akar Burduroğlu (TAC'63), Gazi Türkyılmaz (TAC'62) ve Erdoğan Kaynak (TAC'63) yönetim kurulu toplantısında iken.

Toplantı biter bitmez biz de Yeşilada'ya geçtik, yürüyerek. Arka tarafında küçük bir bahçesi bulunuyor Yeşilada'nın. Nar ağacı altında sevgili Hocamızla arkadaşlarımızı bizi bekliyor bulduk; İbrahim Mete (TAC'62), Erden Sezer (TAC'62) ve Salih Arundar arkadaşlarımızın yanı sıra.

82-'83 Buluşması

Mustafa Özünlü '82, Hasan Savatlı '82, Tamer Büyükyılmaz '82 ve Ramazan Dinçer '83

Diğer bir masada TAC' 82li öğrencilerimi oturuyor buldum. Mustafa Özünlü, Hasan Savatlı, Tamer Büyükyılmaz ve Ramazan Dinçer.

Önce Haydar Hocamı ve arkadaşlarımı selamlayıp, öğrencilerime uğrayıp merhabalaştık ayak üstü.

Haydar Hocamızın masasına döndüm. Sohbet, mavra, yıllanmış anılar... Özlemişiz Hocamızın sohbetini. Kahkahalar eşliğinde içilen aslan sütü, yenen kebaplar ve hoş bir buluşma... Darısı bundan sonraki buluşmalara inşallah.

Erdoğan Hoca

81'liler Buluşması

Homecoming'de gardaşlarını ağırlayamamanın üzüntüsünde olan Nebil dayım Whatsup grubundan gelen yoğun istek üzerine uzakdan gelecek gardaşlarının ulaşım bedelleri dahil 5 ekimde Darsus Yeniada rest. Yemek verdi.

Fırsatı kaçırmayanlar: Temel Tırak, Aydın Üstok,İsmail Ergel,Üstün Öngel,Utku Nisanoğlu , Oğuz Dinç, Bülent Soyupak,Gürhan Öztunç ve İsmail Ekmekçi Adana'dan, Mersin'den Lütfi Arman, Recep Kaleci, Tufan Evyapan, Yahya Karakaya, Emin Tayyar, Ahmet Atakan katılımıyla Nebil Dayımla 16 gardaş humus, kuş gözü, lahmacun, tava ve finali dürüm olan mükellef bir yemek yedik.

TAC ile başlayıp üniversite maceralarıyla devam mavramız İsmail Ekmekci'nin geç katılımıyla tavan yaptı ocak kapandığından İsmail mezeler , kuşgözü lahmacun birazda kalan kebaplarla idare etti ama uçak parasını da kapınca açlığını unuttu hatta benzin fişi olanlar da benzin parasını kaptı. Mavra bol olunca zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadık gece yarısına doğru hüzünle gardaşlar ayrıldı.

10 gün sonra Metin Dilek'in Adana'da olmasını ve uçak bedeli kapan İsmail Ekmekçi bu sefer '81 lileri '85 Teoman'ın yeri Onur Kebap Adana'ya davet etti.

Fırsatı kaçırmayanlar:Temel Tırak, Aydın Üstok, İsmail Ergel, Üstün Öngel, Utku Nisanoğlu , Oğuz Dinç, Bülent Soyupak, Emre Tuğrul ve oğlu Emre Adana'dan, Çagrı Bagatur İstanbuldan,Darsus'dan Nebil Akçayoğlu ve Fuat Toğo Mersinden gelecekler arabanın anahtarını bulamadıklarından (sankim başka araba yok) kaytardılar.

Nebilin güney Afrika daveti ve rolex saatini bana zoraki hediye etmesi ve diğer mavraların hele küçük Emre'nin 1 lahmacun üstüne 1 kebap yemesini hayretle izleyen büyük Emrenin bana teşekkürü ve diğer mavraların havada uçuştuğu gecede sıranın Ahmet Atakan'da daha sonra Fuat Toga olmasına karar verildi hele Teoman'ın 1 abisine Kamagra ikram etmesiyle tavan yaptı ama her zamanki gibi kaçınılmaz son " VEDA " geldi....

Bizleri ağarlıyan NEBİL AKÇAYOĞLU ve İSMAİL EKMEKÇİ gardaşlarıma , lokma ve hizmette kusur etmeyen Yeniada , '85 Teoman ve Onur kebap personelin ve önemlisi

Bizleri TAC'de okutan ailelerimize ve bu arkadaşlık, gardaşlık ruhunu veren TAC'ye TEŞEKKÜRLER İYİ VARIZ....

Temel Tırak '81

Dört Eski Dost

Eski tabirle 4 kadim TAC'li dost buluştu. '49 mezunu Ekrem Ovacık Amerika'dan gelmişti. Orada 50 yılı aşkın süredir doktorluk yapıyordu. Çocuk Hastalıkları uzmanı. Şimdi emekli, Florida'da oturuyor. Arada sırada ülkemize gelip, Mersin ve Silifke'de oturan yakınlarını, eski TAC'li arkadaşları ziyaret ediyor, hasret gideriyor. Bu kez Ekim ayında buralara geldiğinde okulumuza da uğramış, Mezunlar Derneğinden eskilerden kimler var diye korkarak sormuş. Bana telefonla ulaştı, görüştük. Erdoğan Kaynak Hoca yardımcı oldu, '50 mezunu Abdullah Kasapçı ile iletişim kurdu. Böylece, bir pazartesi günü Abdullah'ın evinde buluştuk, tantuni yedik, şalgam içtik ve uzun uzun sohbet etme imkanını bulduk. Aramıza '48 mezunu Dr. Necat Yaycıoğlu da katıldı. Böylece '47-'48 –'49- '50 mezunları bir araya gelmiş olduk. Güzel bir gündü.

Aramızda daha genç mezun arkadaşlarımız da vardı. Örneğin '63 mezunu Erdoğan Kaynak, '81 mezunu Orhan Kılıççı. Erdoğan Hoca organizatör, Orhan kardeşimiz ise sanki profesyonel foto muhabiri. Tabii bu arada Ekrem Ovacık'ın yeğeni ve eşi ile Abdullah Kasapçının ressam eşi Gencay Hanım da bize katıldılar.
Kasapçı'nın evi Mersin Çamlıbel semtindeki bir apartmanın 9.cu katı. Manzara ve caddenin tepeden görünüşü şahane. Yemek esnasında eski günlerden, var olan, bu dünyadan göçüp giden pek çok arkadaşımızı andık. Bazen neşelendik, güldük, bazen de yoklukları nedeniyle üzüldük. Kasapçı okulda iken ve daha sonra Mersin İdman Yurdunda futbol oynamış, kalecilik yapmış. O günlere ait anıları ilginçti. Ekrem Ovacık çocuklarını büyütmüş, torun sahibi, Amerika'ya yerleşmiş. Dalları, meyveleri orada, geri dönmesi güç. Ama kalbinin burada olduğu da kesin. Necat Yaycıoğlu ve ben (Cevdet Naci Gülalp) Adana'da oturuyoruz. Bizim de buralardan ayrılmamız zor. Hele yakınımızda bizi her zaman mıknatıs gibi kendine çeken bir okulumuz varsa, daha da zor. Onun torunu, benim de torunlarım halen orada okuyorlar. TAC bizim ikinci aile ocağımız.
Anıların en enteresanı, 1945 yılına kadar Mersin ve Adana'dan Tarsus'taki okula gitmek için, demir yolunu kullanmak mecburiyetinde oluşumuzdu. Tarsus-Mersin otobüs seferleri 1946 yılında düzenli başladı. Bu nedenle hepimiz yatılı okumak zorunda idik. Tren yolculuğu, anıları, istasyondan okula gidiş, Tarsus parkına kaçamaklar, tatlı çocukluk şakaları, öğretmenlerle olan ilişkileri konuştukça eski günlere dönüverdik. Bütün bu nostaljik hasrete rağmen, yine bugünün çocukları bizden çok şanslı. Şimdiki teknolojik imkanlar, yaşam tarzı, karma eğitim, ulaşım kolaylığı, hatta yemekler ne kadar güzel. Böyle bir ortamda talebelik şansını kaçırmışız. Bugünlerde öğrenci olmak varmış. Nedense gençler veya velileri bu nimetleri takdir etmeden "Eski günler daha iyi imiş, okul gittikçe bozuluyor" diye dertleniyorlar. Büyük hata. Her şey daha iyiye, daha güzele ve mükemmele doğru ilerliyor. Ağabeyleriniz olarak bunu rahatça ifade etmek isterim.

İnşallah bir gün, genç arkadaşlarımız da bizler gibi seneleri devirir ve eski dostlarıyla buluşup hasret giderirler. Geçmiş günleri zevkle yad ederler.

Cevdet Naci GÜLALP '47

Kanada Buluşması

Sevgili Arkadaşlar,
Berceste'nin çabaları ve süper yer secimi ile keyifli bir cuma akşamı geçirdik. Öncelikle organizasyon için harcadığı cabalar ve yer secimi için Berceste'ye ve katılan herkese teşekkür ederim.
Bu arada gruba katılıp yanında yıllardır burada yasayan iki TAC'liyi de neredeyse sürükleyerek getiren Sahin Kol ('77) abiye özellikle teşekkür ederim; katilimi ile benim buluşmadaki en yaslı katılımcı olmamı engelledi.
Bazılarımızla yeni tanıştık, yeniden buluştuk, keyifle içkilerimizi yudumladık. Yeni is değiştirenler islerini, yeni bebek bekleyenler hayatlarını, yeni Toronto'ya gelenler gözlemlerini anlattı. Üniversite'de olan kardeşlerimizin başarılarını gururla dinledik, gelecekle ilgili planlarını duyduk, acaba destek olabilir miyiz diye düşünduk.
November kampanyası kapsamında kendini yenileyen kardeşimiz ile esleri tarafından üzerine para vererek kampanyaya katılması engellenenlerin hikâyesi ile güldük.
Gecenin sonunda Berceste ültimatomunu verdi: Christmas falan anlamam Aralık'ta da toplanıyoruz, birlikte birer içki içeriz en azından dedi. Emir büyük yerden, toplanacağız artık. Biz çok eğlendik, gelmeyenlere de tavsiye ederim.

Sevgiler
Faik Türkmen '83

Ekrem Ovacık'tan Mektup

Ben 1942-1943 öğretim yılında TAC'a kaydoldum ve 1949'da mezun olup Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesine kayıt oldum. Tıp fakültesinden mezun olup iki sene yedek subaylıktan sonra Amerika'ya gelip çocuk hastalıkları ihtisası yaptıktan sonra Çocuk Hastalıkları Endokrinoloji Yüksek ihtisası yaptım. Hacettepe Üniversitesi'ne 1964-1966 yıllarında öğretim görevlisi olarak döndüm. İşte geliş o geliş oldu. Halen Florida eyaletinde emekli olarak yaşıyorum.

Tarsus Amerikan Kolejinde unutulmaz 6 yıl yatılı talebe hayatım geçti. Ben hazırlık sınıfına başladığım yıl okulun en kalabalık sınıfıydık, 29 talebe son sınıf 8 kişiydi. Seneler TAC'yi çok değiştirdi. Okul binalar olarak çok gelişti. Eğitimde "Coeducation" oldu. Sosyal gelişim fevkalede gelişmiş. Bizim zamanımızda 1 Mayıs'ta Kız kalesine giderdik bir de Bürücek yaylasına bir kamyon kasasına doluşup gittiğimizi hatırlıyorum.

Tarsus'ta benim hayatıma büyük etkisi olan bir anımı size nakletmek isterim. Müdürümüz Mr. W. Woolworth çok disiplinli biri idi. Ben son sınıftayken yemekhanede yemekleri son sınıflar dağıtırdı. Bir akşam yemekhaneye girdi. Bizim masaya yaklaşırken gülümsedi ve ben aniden kepçeye etli mercimek doldurup yanımdaki talebenin tabağına doldurdum. Durdu "Ovacık come and see me after dinner" dedi. Odasında "Senin ne problemin var? Derslerin çok iyi, sporcusun, ailen iyi" dedi. Ben o zamanki İngilizcem ve teenage küstahlığıyla " I hate you" dedim. Şaşırdı, gözlüklerini çıkarıp masanın üstüne koydu "Now Paşam why" dedi. Bende Onun çok katı olduğunu gece gündüz bizleri kontrol edip Cuma günü olunca kimlerin cezalı olduğunu bildirdiğini söyleyip birkaç misal daha verdim. Benimle bir saat kadar konuştu. Gözlüğü göstererek "Ben NewYork'ta meşhur bir göz dokturundan gözlük aldım, rahatsız oldum. Bu gözlüğü Optometristten aldım ve çok memnunum, dedi. Benim söylediklerimde kısmen haklı olduğumu söyledi. Ben o okulu pekiyi dereceyle bitirdim. O zamanlar Türkiye'de bir okul müdürüne böyle bir şey söylemeden o okuldan naklini istemen gerekirdi.

Bu bana hayatımda büyük ders oldu. Şahsi fikirlerimle başkalarının fikir ayrılığına hürmet etmeyi öğretti.

Bir de Miss Towner vardı. Türkiye'ye 1910'larda gelmiş Adana Kız Kolejinin Müdiresi olmuş, orası kapanınca Tarsus'a gelmiş. Biz hazırlık sınıfındayken hocamızdı. Sınıf gürültülü olunca parmağını dudaklarına götürüp "Children we have only one tongue don't talk too much" derdi.

Onu hatırlayarak "I have only one tongue" diyerek müsaadenizle bitiyorum.

Dr. Mustafa Ekrem OVACIK

TAC '90 ANTAKYA BULUŞMASI

Güneşli ve soğuk bir cumartesi sabahında , aylardır beklediğimiz gün , nihayet yine gelmişti..

Mavra '90 ekibi olarak, 2 sene önce başladığımız rutin bekar gezilerimizden bir tanesiydi Antakya gezimiz. Teknolojinin bize hediyesi olan whatsapp icat edildiğinden beri, zaten ruhen kopuk olmayan bizler, on-line olarak da her daim birlikte yaşar hale geldik. Ama bu sanal birlikteliği senede iki kez de olsa mutlaka aksatmadan canlı yaşamaya çeviriyoruz....

Sabah buluşma noktamızdan, Antakya servisimiz bizleri almaya geldiği andan itibaren her birimiz adeta TAC yıllarında sabah okul servisi gelmiş ve "mavra başlıyor" moduyla minibüsümüze biniyoruz..Bindiğimiz andan itibaren, herkes kaldığı yerden devam ediyor, sanki daha dün akşam da berabermişizcesine; "işte bizim farkımız bu dedirten"..

Yol boyu atılan mavra ve muhabbeti anlatmama gerek yok sanırım, her dönemde aynıdır.

Otele girişimiz, odalara dağılış, odalarda toplanış, gidilen yemekler, çalınan müzikler, ağlamalar; gülmeler, mavralar, lakaplar… diyeceğim o ki dünya omzumuzda değil, her şeyi durdurmuşuz; Sanki kimsenin daha çoluğu çocuğu olmamış, 18 yaşında. 43 yaşındaki bizler değil de TAC'deki yıllarımızdaki yaşdayız..

Dünyanın birbirini yediği şu günlerde, alınmadan kırılmadan saatlerce güle oynaya vakit geçirebilen bir avuç insan kaldığımızın daha da farkına varıyoruz.

Her seyahat dönüşü, tekrar dünyayı omuzlarımıza alacağımızı bilmek, ve evlere çekilmek hep bir boşluk bırakıyor bizde; ama neyse biliyoruz ki, her birimiz bir yerlerde ve ömrümüz vefa ettikçe yine buluşacağız..

Bizler birbirimizin terapistiyiz..

Sevgiyle kalın

Mersin

Erdoğan Kaynak - TAC'63

Aralık 2015 Son Cuma Buluşmamız

2015'in son Mersin Son Cuma buluşması Nihat Taner (TAC'68) arkadaşımızın daveti üzerine İçel Sanat Kulübünün Lokali'nde düzenlendi. Bilmeyenlerimize İSK'i görüp tanımamıza vesile olduğu için Nihat kardeşimize teşekkür ediyoruz.
Yemekleri lezizdi. Tarihi bir mekanda hizmet veriyor. Elit üyeleri var.
Buranın TAC'li dostlarımızın buluşma mekanı için çok uygun olduğunu düşünüyoruz. Öğle yemekleri tabldot olarak veriliyor ve üç kap.
Fiyatı da çok makul: 10 TL.
Hafta sonları ve gündüzleri burada buluşur hem yemeğimizi yer hem de sohbet ederiz . Her ayın ortasında bir hafta sonu çoluk çocuk bir araya gelinebilir. O günü sizlere ayrıca duyururuz.
Nihat'a dağıttığı 2016 yılı Atatürk takvimi ve baklava ikramı için; bizleri en iyi şekilde ağırladığı için bir kez daha teşekkür etmek isteriz.
Eşli gerçekleşen Son Cumalarımıza her zaman olduğu gibi gene Tenis Kulübünde devam edeceğiz. 29 Ocak 2016 Cuma akşamında buluşmak üzere; yeni yılda esenlik ve mutluluk diliyoruz tüm dostlarımıza.

Erdoğan Hoca

Kasım 2015 Son Cuma Buluşmamız

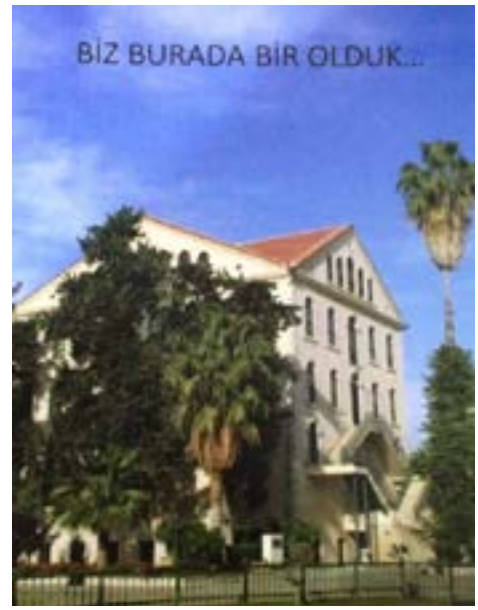
Adana

Aylin Türkmen ‘98

Aralık 2015 Adana Son Cuma Buluşmamız

Aralık ayı son cumaları bir başka keyifli oluyor. Yılın son cumasına kapıda bekleyen yeni yılın heyecanı karışıyor. İçimizde umutlar, aklımızda hayaller, elimizde bir kadeh ve günlerden 25 Aralık 2015, yine yeni bir son cuma..
“Yine” diyebilmek ne kadar güzel. Keyif veren mutlu tekrarlar hep olsun hayatımızda. Paylaştıkça artan sevinçler gibi, yinelenenler de paylaşanlar çoğaldıkça güzelleşiyor. Örneğini yaşadık bu ay. Çok keyifli, neşeli, şamatalı bir gece oldu “son cuma”mız. 2001 den ‘1974 e kadar çeşitli dönemlerden mezunlar bir araya gelmiştik. Ünsal Bayboğan ‘90 Abimizin Ziyapaşa Bulvarında yeni açtığı lokantasındaydık. Bütün masalarda “biz” vardık. Yemekler çok lezizdi. Ortam zatten “biz”dik.
İlerleyen saatlerde tombala oynadık. Hediyeler kazandık.
Fazla söze gerek yok, fotolarımız anlatıyor gecemizi.
Yeni yılda da 12 harika Son Cuma bizi bekliyor. Sağlık, mutluluk, şans, hayırlı kazançlar yılı olsun 2016 hepimiz için.
Yeni yılımız kutlu olsun.

Aylin Türkmen ‘98

İHZARİ SINIF ANILARIM

Engin Keyder TAC '57

Yıl 1951 Tac - Soldan üçüncü, önden üçüncü Engin Keyder

Yıl 1950, Adana Cebesoy İlkokulundan mezun oldum. Aile dostlarımız, Anne ve Babam beni Tarsus Amerikan Kolejine yazdırmak istediler. Babam rahmetli demiryolcuydu. Adana Gar Müdürüydü. Trene bindik. Adana-Tarsus tren yolculuğu 1,5 saat sürüyordu o zaman. Kolej'de Müdür Mr. Maynard'ın odasına girdik. O sırada bir öğrenci Müdür'le görüşmüş, odadan çıkmak üzereydi. Mr. Maynard'la konuşurken elleri ve bükük bacağının ayak tabanı duvara dayalı duruyordu. Çok şaşırdım. Normalde biz okullarda Müdür'ün odasında neredeyse hazırolda dururduk. Mr. Maynard güzel Türkçe konuşuyordu, ancak ben gülmemek için dilimi ısırıyordum. Sebebi, o zamanlar Türkiye'nin bir nolu seslendirme ustası Ferdi Tayfur sinemanın en tanınmış

komedi çifti Lorel-Hardi'yi (Stan Laurel, Oliver Hardy) Amerikan aksanıyla Türkçe konuştururdu. Mr. Maynard bana onları anımsattı. Maddi bakımdan durum ümitsiz gibiydi. Hatırladığım kadarıyla leyli (yatılı) ücreti 9 ay için 1100 TL, nehari ücreti ise 200 TL idi. Adana'dan gelen bütün öğrenciler yatılı idi. Babamın maaşı 200 TL kadar olduğundan ben ancak nehari öğrenci olabilirdim. Nitekim öyle başladım. Tren bize bedavaydı. Her sabah 5.30'da trenle Tarsus'a gidip öğleden sonra, ders bitiminde 17.00 treniyle Adana'ya dönecektim. Okulda ilk gün, öğle vakti geldiğinde tüm nehariler evlerine gitmiş, ben ise bahçede yalnız, peynir ekmeğimi yiyordum. Leyliler yemekhaneye girmeden Babamı tanıyan bazı Adanalı abiler, "yemekte benim masama gel" dediler. Benim nehari olduğumu bilmiyorlardı. Derslerden en dikkatimi çeken üç olaydan biri Mrs. Maynard'ın İngilizce dersinde kafasına kitap koyup, "What did I do?" demesiydi. Bir öğretmenin böyle yapmasına hiç alışık değildik. Gülerek, "You put the book on your head" demeyi öğrendik. İkinci olay yine İngilizce dersinde Mr. Avery bizim telaffuzumuzu düzeltmek için hepimize birer cep aynası aldırmış ve aynaya bakarak "the" kelimesini doğru telaffuz etmemizi öğretmişti. Mr.Avery aynı zamanda matematik dersinde bir sınavda cetvelle ölçmemiz gereken bir problem hazırlamıştı. Sınıfta ben dahil çoğumuz ölçümü doğru yapmayınca sınavı iptal edip ertesi gün tekrarlamıştı. Bu iyiliğini, hoşgörüsünü hocalık hayatımda hiç unutmadım. Bu üçüncü olaydı. Resim ve sanat diye bir dersimiz vardı. Hocamız Mrs. Avery bize "finger painting" öğretti. Ellerimizi boyaya batırıp kağıda çizim yapıyorduk. Bir de herkese birer kalıp sabun verip heykel yapmayı öğretti. Bunlar benim hiç görmediğim yeniliklerdi. Ayrıca okulda her Cumartesi sabahı toplantı salonunda bir aktivite olurdu. Konserler, misafir konuşmacılar, sınıf piyesleri, hepsini dört gözle bekleyip, izlerdik. Sömestr sonunda karnelerimiz dağıtıldı. Sekiz ortalaması olan iftihara geçiyordu. Benim not toplamım 63 idi. İçimden, "Tüh! Bir puan daha alsam iftihara geçecektim" diyordum. Ben 8 dersimiz var sanırken Mrs. Maynard yanıma gelip beni tebrik etti. Meğer bizim 8 değil 7 dersimiz varmış. Heyecandan unutmuşum.

İkinci sömestrde de çok iyi karne getirince 1. Sınıf için bize iyi bir burs verdi idare. Ben de böylece leyli olabildim.

Okulun en sevdiğim yönü her öğrenciye sevdiği şeyleri yapabilme olanağı sağlaması idi. Spor sevenlere sahalar, müzik sevenlere dersler, benim gibi kitapseverlere de zengin kütüphane. Ben özellikle ansiklopedi meraklısıydım. Americana, World Book, Comptons Picture ansiklopedileri vardı. Hepsini karıştırıp bir şeyler öğrenmek isterdim. Tarsus çok iyi okuldu, bize çok şey kattı. İnşallah şimdi de öyledir.

ODTÜ İnşaat Mühendisliği'nde hocalık yılları (1968).

Kızlarım Filiz ve Çiğdem küçükken (1968)

University of Texas, Austin, Texas'da eşimle üniversite merdivenlerinde (1962)

DÖNÜM NOKTASIDIR TAC'li OLMAK

Ahmet Evren Can TAC'95

TAC hayatım boyunca annem birçok defa bana Misakı Milli ilkokulunun ara sokağında bir evde doğduğumu söylerdi, bende hiç önemsemezdim, merak da etmezdim hangi ev diye. Aradan yıllar geçti benim Oğlum ve kızım Sev'de okula başladı. Geçenlerde bir cumartesi annem ile birlikte 5. Sınıfa giden oğlumu basket antrenmanına bırakmaya gittik. Yıllar geçince hayata farklı bakıyor insan, bu defa sordum anneme doğduğum ev tam olarak neresiydi diye. İşte o zaman ilk defa gördüm doğduğum evin balkonunu. Güvenliğe sorduk o ev kime ait diye, "Abi bakma dışarıdan öyle göründüğüne, sizin mezunlar derneği orası" dedi. Tabii ya gerçekten de tam oraya düşüyor bizim yeni mezunlar derneği dedim. Ara sokaktan bakınca eski görüntüsünü hala korusa da modern bir binaya dönüştürülmüş olduğu bir çırpıda anlaşılmıyor işte.

Albümden o evde çekilmiş 1. Ve 2. yaş doğum günü fotoğraflarımı çıkarttım büyük bir heyecanla. Annem ve babamı da alıp derneğin yolunu tuttum, doğduğum odayı bulmaya. Ali Cerrahoğlu'78 ve Mustafa Özünlü'82 Abilerimle birlikte dernek ofisinde Betül Abla ve Alp ile buluştuk. Çok güzel anlardı benim için. Fotoğraflarda görünen masanın olduğu yerde yapılıyor yönetim kurulu toplantıları, aynı yere konulmuş masa. Bir salon ve 2 oda, tıpkı benim doğduğum zamandaki gibi. Oturma odamız olmuş Betül Abla'nın odası, benim doğduğum oda olmuş Yönetim Kurulu Başkanı odası. Evet, meğer ben başkanın odasında doğmuşum. Sonra biz sorduk annem babam anlattı.

1976 yılında toplam maaşları 3.000 TL toplam borçları 60.000 TL'yken tutmuşlar bu evi hem de 1.000 TL kiraya. Annem yeni hamileyken bir gece rüyasında görmüş, erkek çocuğu doğuracağını ve 25 Mayıs'ta doğuracağını. Hamileliği boyunca doktor farklı tarihler öngörse de annem o günde ısrar etmiş. Hatta 24'ünde arkadaşları annemi ertesi gün misafirliğe çağırmışlar, olmaz ben yarın doğum yapacağım demiş. O gün de Liverpool – Mönchengladbach Şampiyon Kulüpler Kupası final maçı var, babamı almış bir endişe. Bari ya sabah doğur ya da 26'sı olsun bu maç kaçmaz demiş anneme. Allahtan 25'i sabah 5'te doğmuşum da babam akşamında rahat rahat maçını seyretmiş.

Annem sürekli TAC de okuyan Abilerimizi görüp imreniyormuş onlara (77-83 arası Mezun Abilerim çok sağ olun) . Hatta benim göbek bağımı alıp TAC'nin topraklarına gömmüşler bir gün ben de orada okuyayım diye. Sonrasında annem her gün bizim okulun kapısının önünden geçmiş, kucağında ben ve hep dua edermiş bir gün bu okulda okuyayım diye. Meğer ne etkili olmuş duaları, beni aşmış şimdi torunları bile SEV'de okuyor, inşallah onlar da TAC'li olacaklar.

Fotoğraflarda görünen 1. Yaş günümde annemin bir akrabası gelmiş, içki muhabbetlerini çok seven, tutmuş bana rakı içirmiş. Sarhoş olmuşum başlamışım köpek taklidi yapmaya, havlamaya. Yani ben aslında 1 yaşında hem de mezunlar derneğinde sarhoş geziyormuşum.

İyi ki o evde doğmuşum, iyi ki bu okulda okumuşum. Benim hayatımın en büyük dönüm noktasıdır TAC'li olmak.

Sevgi ve Saygılarımla

Alp Erdem TAC'02

Mezunlar Derneğinde Taze Kan

2002 Mezunuyum. Tarsus Amerikan'dan sonra Kanada'ya, British Colombia Eyaleti'ne Turizm okumaya gittim. 10 seneye yakın Kanada'da yaşadıktan sonra, sanırım 2013 Mayıstı, döndüm. Döndüm ama Türkiye'yi teğet geçerek direkt Erbil'e döndüm. Yakınlaştım demek daha doğru olur. Yörenin mottosu olan "Ne okursan oku, gel babanın tezgahında doku" dan kaçamayarak sonunda ailemin yanında inşaat işleriyle uğraşmaya başladım. Kuzey Irak'ta 2- 2.5 sene civarında çeşitli Devlet Hastanelerinin İnşaatlarında "Bizim" firmalarımızla, İşveren, Danışman ve İşletmeyi yapacak grupların arasında koordinasyon görevinde bulundum. Ayrıca bunun yanında peyzaj firmamızın işlerine de bakabildiğimce baktım. Irak'ta İşid sonrası çıkan para sıkıntısına 1 sene kadar dayandıktan sonra daha fazla dayanamayacağımızı, önümüzü göremediğimizi düşündüğümüz için geçtiğimiz Mart/Nisan aylarında Erbil'deki Hastanemizi teslim eder etmez ben döndüm. Daha sonra da tüm işlerimizi durdurup, ailecek Mersin'e döndük.

Döndüğümden beri aklımda, burada sadece kendime değil, genel olarak topluma faydalı bir şeyler yapma isteği vardı. Ben basketbolcuyum, Erdoğan Hocam bilir. Tarsus Amerikan'da orta okul ve lise'de oynadım, kulüp olarak da 8-9 yaşlarımdan itibaren hep Çukurova'da oynadım. Aklımda hep İzmir'deki Altınordu Futbol Kulubü'nün (Bilmeyen internet sitelerine bakabilir, çok iyi bir sistemle ilerliyorlar) benzeri bir yapıda bir basketbol kulubü kurmak vardı. Bunun için Mersin'deki Büyükşehir Belediyesi dahil, Mezitli, ve Yenişehir'le de görüştüm, tesis konusunda yap/işlet/devret tarzı bir model uygulayabilir miyiz acaba diye. (Tesis çok önemli zira halı sahadan geçilmiyor ama hafta içi basket oynayacak düzgün saha bulamıyoruz Mersin'de). Maalesef belediyelerden sonuç çıkmadı.

Ne yapalım, ne edelim derken, bir yandan da inşaat işleri ve peyzaj işleri devam ederken, Ali abi'yle biraz tesadufi başka bir konuyla ilgili görüşmeye gittiğimizde bu konu açıldı. Ali abi bana görevleri anlatıp "bunları yapacak güvenilir, tercihen de mezun birilerini arıyoruz, tanıdığınız biri var mı?" diye sorunca kendimi tutamadım "Ben!" dedim zira bu görev benim aklımda bölgeye, okuluma, bir şekilde ülkeme hizmet edebileceğim ve de çok şey verip hem de öğrenebileceğim bir görev olarak canlandı. Konsept olarak zaten spor kulubü kurarak yapmak istediklerime paralel olarak gördüm.

Velhasıl, denk geldi. İnşallah burada verimli olabilirim. Bu iş beni heyecanlandırıyor açıkçası. Hep beraber bundan sonra derneği, okulumuzu, bölgeyi ve ülkeyi inşallah daha ileri götürmeye çalışacağız diye umuyorum.

Tekrar aranıza döndüğüm için mutluyum.

Fulya Memişoğlu TAC' 99 & Kaan Uysal TAC '02

The Syrian Spillover Projesi

Merhaba Fulya. Öncelikle seni tanımayan mezunlarımıza biraz tanıtalım istiyorum. TAC'den 1999 yılında mezun olduktan sonra neler yaptın, bize biraz anlatır mısın?

TAC'den sonra Bilkent Universitesi'nde Uluslararası İlişkiler okudum, ardından uzun bir İngiltere macerası başladı. Önce aynı alanda yükseklisans, sonra hem doktora hem asistanlık derken 6 sene sonra Türkiye'ye geri döndüm. Çukurova Üniversitesi'nde çalışmaya başladım.

Profesör oldun. Okumaya doyamadın heralde? TAC yıllarında çalışkan bir öğrenci miydin?

Profesörlüğe daha var:) Çalışkandım, ama asıl üniversitede ilgi duyduğum konulara yönelmem etkili oldu. Şimdi kendi öğrencilerime soruyorum, çoğu Uluslararası İlişkiler'i şans eseri seçtiklerini söylüyor. Yanlış hatırlamıyorsam ben orta okulda kararımı vermiştim, sonrasında da fikir değiştirmedim hiç.

Peki okulda seni etkileyen, öğretmenliğe heveslendiren öğretmenlerin var mıydı?

Var tabii. Sevil Koca, Esma Çalık, Esen Aksay aklıma gelen ilk isimler. Benim için lise öğretmenin ötesindeler, onlardan okul hayatı dışında da çok şey öğrendim, öğrenmeye de devam ediyorum.

TAC'li arkadaşlarınla bağlarını koruyor musun? Görüşebiliyor musun?
Evet, en yakın arkadaşlarımın çoğu lise arkadaşlarım.

Gelelim son projene. Gerçekten çok ilgi çekici bir proje: The Syrian Spillover. Türkiye'deki Suriyeli mülteciler hakkında, mevcut gündem içerisinde çok güncel ve önemli bir konuya parmak basan bir belgeselin yapım ekibinde yer alıyorsun. Öncelikle bize kısaca projeden bahseder misin?
Benim uzmanlık alanım devletlerin, uluslararası aktörlerin, sivil toplum örgütlerinin küresel insan hakları konularına nasıl yaklaştığını değerlendirmek. Bir süredir de zorunlu göç ve bu konunun insan hakları boyutunu çalışıyorum. Son zamanlarda yer aldığım projeler de genelde Suriyeli mülteciler üzerine. Belgesel projesini Young Friends of Turkey isimli Avrupa Parlamentosu'nda faaliyetlerde bulunan bir sivil toplum kuruluşunun başında bulunan arkadaşım ve onun teknik ekibiyle beraber geliştirdik. Daha sonra ekibimize Kaan katıldı, belgeseli daha da özel kılan müziklerini yaptı.

Böyle bir projeye başlamaya nasıl karar verdin? Senin projedeki görevin tam olarak neydi?
Ben projenin araştırma kısmını yürüttüm, çekimleri gerçekleştirebilmemiz için ilgili kurumlarla koordineli çalıştım. Ağustos ayında ise Brüksel'den ekip geldi, Gaziantep ve Kilis'e yakın

sınır bölgelerinde, kamplarda ve şehir merkezlerinde çekimleri gerçekleştirdik.
Suriyeli mülteciler konusu hem Türkiye'de hem de Avrupa'da her geçen gün biraz daha önem kazanmakta. Biz yaklaşık iki sene önce belgesel için fon arayışına başladığımızda amacımız özellikle konunun insani boyutunun çok fazla tartışılmadığı Avrupa ve Türkiye kamuoyunda farkındalık yaratmaktı. Sadece Suriyeliler özelinde değil, genel olarak mültecileri bir ülkeden diğerine gönderilen 'kaçak' birer kargo kutusu gibi değerlendiren yaklaşımlar var maalesef. Belgesel bize çok daha büyük bir seyirci kitlesine mültecilerin günlük hayatını anlatma ve insan olduklarını hatırlatma fırsatı veriyor.

Peki bu projeden önce ve sonra bakış açında ne gibi bir değişiklik oldu? İçine girince seni şaşırtan, üzen, umutlandıran, daha önceden farkına varmadığın şeyler mutlaka olmuştur..
Benim bakış açımda çok bir değişiklik oldu diyemem, çünkü krizin başlamasından itibaren hemen hemen bütün sınır bölgelerinde ve mülteci kamplarında saha çalışmaları yürütmekteyim. Suriye'den gelen öğrencilerim var, onlarla sık sık yardım faaliyetlerinde bulunuyoruz. Benim dileğim belgeselin benim gibi konunun çok içinde olmayan izleyicilerde böyle bir etki yaratması. 35 dakikalığına da olsa, siyasi kaygıların ve ön yargıların bir kenara bırakılması, evini ülkeni bırakıp mülteci olmak ne demek, dilini bilmediğin bir ülkede yaşamak ne demek bütün bu gerçekleri onların ağzından dinlemenin bir fark yaratması.

Filmin gösterimleri nerede ve ne zaman olacak? Biz ne zaman izleyebileceğiz?

Belgesel ilk olarak Aralık ayında Avrupa Birliği İnsan Hakları Film Festivali kapsamında Ankara ve İstanbul'da gösterildi. Şimdi sıra Brüksel'deki gösterimlerde. 12 Ocak'tan itibaren Avrupa Parlamentosu'nda aynen Türkiye'deki mülteci kamplarındaki gibi bir AFAD çadırı kurulacak ve belgesel bir hafta süresince Avrupa Parlamentosu'nda gösterilecek. Şubat ayında TRT'de gösterimi var, diğer uluslararası kanallarla görüşmeleri sürdürüyoruz. Öncelikli hedefimiz üniversiteler, okullar ve benzeri yerlerde düzenlenecek gösterimler. Daha sonra online paylaşıma geçeceğiz.

Şimdi biraz da Kaan'a dönelim:

Kaan, sen de bu projenin müziklerini yapıyorsun. Senin TAC döneminde de hayatının müzik olduğunu biliyorum. Nasıl biliyorum; çünkü dönem arkadaşımsın. Sen de önce bize biraz TAC'den sonraki hayatını anlatır mısın?

TAC sonrası müzik okumak istememe rağmen; bir takım özel sebeplerden

dolayı bu isteğim gerçekleşmedi ve Çukurova Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdim. Sonrası; 13 sene boyunca, uykularım da dahil olmak üzere, beste yapmak ile geçti. Şu an; müzikle beraber, ailemize ait olan çok köklü güneş enerjisi sistemleri firmamız ile ilgileniyorum.

Sen ECHO geleneğinden geliyorsun; ECHO 2002'nin solisti ve gitaristiydin. TAC ve ECHO deyince aklına neler geliyor?

Bence; TAC ve ECHO'yu bir baba ve evladı olarak da düşünebiliriz. ECHO'cular lise sonrası yuvadan uçar; ancak özellikle profesyonel müziğe yönelmiş olanları birgün geri gelip aileye az da olsa destek verirler. Şu an benim isteklerimden biri de ECHO'nun tekrar her sene albüm çıkarır hale gelmesine katkıda bulunmaya, tabiri caizse; hayırlı bir evlat olmaya çalışmak.

Bestelerinizi nasıl yapıyorsun?

Bestelerimi herhangi bir enstrümana dokunmadan; aklımdan yapıyorum. Bu beni enstrümanın mekaniği ile kısıtlamayarak, his ve düsüncelerimi olduğu gibi aktarabilmemde bana sonsuz özgürlük veriyor ve bu sayede de bestecilikteki sınırım; hayal gücümün kendisi olmuş oluyor. Teknik olarak ise; gün içerisinde, o an nerede olursam olayım; aklımdaki besteyi telefonumun ses kaydedicisine kaydediyorum. Bazen 10 sene önceki bir bestem için ek kayıtlar aldığım bile oluyor. Sonrası ise düzenleme ve kayıt süreçlerinden oluşuyor.

Peki kaç besten var? Enstrüman da çalıyor musun ve çalıyorsan nasıl öğrendin?

20.000'in üzerinde bestem var. Piyano, gitar, bateri çalıyor, vokal yapıyorum. Müzikle ilgili her şeyi kendi kendime öğrendim.

Senin bu proje ile yolların nasıl kesişti?

Fulya, telefon aracılığıyla benimle irtibata geçti ve bu projede yer alıp alamayacağımı sordu. Bu süreçte Fulya ile sadece bir kez yüz yüze görüştük, filmle ilgili notlarımı aldım ve müzikleri bana verilen süre içerisinde hazırladım. Yapımcı ve yönetmenin daha seslerini bile duymuş değilim. Bu yönüyle bu proje; şu aşamada Adana'yı temelli terkedemediğim için kafamda hep varolan bir soruya da cevap olmuş oldu:

"En azından bir süre daha burada yaşayarak; dünya çapında projelerde yer alabileceğim bir film müziği kariyerine sahip olma şansım var mı?"

İşte bu proje ile görmüş oldum ki; internet çağında bir projenin müziğini yapmak için çekimlerin yapıldığı yerde olmanız gerekmiyor. Aksine; bu şekilde yaratıcılığınız daha da az müdahaleye uğramış oluyor.

Film hakkında bize neler söyleyebilirsin?

Avrupa Parlamentosu'nda da gösterilecek olan; ilham verici, örnek bir proje bu. Aynı zamanda; siyasileri değil, Suriyeliler'i dinlemek adına eşşiz bir yapım olduğunu söyleyebiliriz.Vicdan sahibi herkes kabul eder ki; güzel olan davranış; yardımsever olmaktır ve bu durumda da Suriyeliler bir istisna değiller. İşte ben de böyle bir insanlık projesine bestelerimle katkıda bulunup, onların sıkıntılarını müzik diliyle sizlere aktarabilirdim. Bu insanlar için elimden geleni yapma şansını bana verdikleri için de gerçekten müteşekkirim. Zira, bir müzisyen için daha anlamlı ne olabilir ki?

Peki ya müzikler? Nasıl bir duyguyla yaptın müziklerini?

Bestecinin yakıtı 'empati'dir. Küçüklüğümden beri; insanların acılarını hissedip başkalarıyla paylaşan, onlara yardım eden birisi olmak için kendimi eğitmeye çalıştım. Bu projede de; insanları bütünleştirici, sonrasında da harekete geçirici bir müzik dili kullanmayı uygun gördüm.

Tabiri caizse; batının ortadoğu coğrafyasındaki sorunları anlayabilmesi için; Ortadoğu yemeklerini, yemek yeme alışkanlıklarını değiştirmek zorunda bırakmayacak bir sunum ile aktardım diyebilirim.

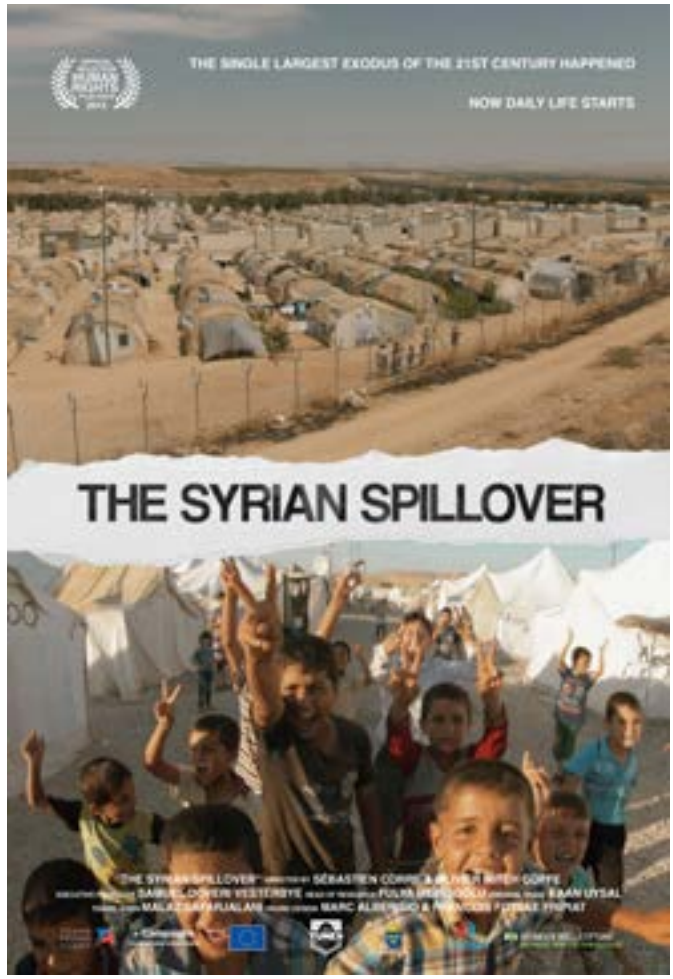
Müzik yalnızca bir eğlence aracı mıdır, yoksa aynı zamanda bir empati aracı da olabilir mi? Bana göre bu biraz da; sessiz kalıp kalmamak arasındaki seçimdir işte.

Burdan TAC camiasına vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

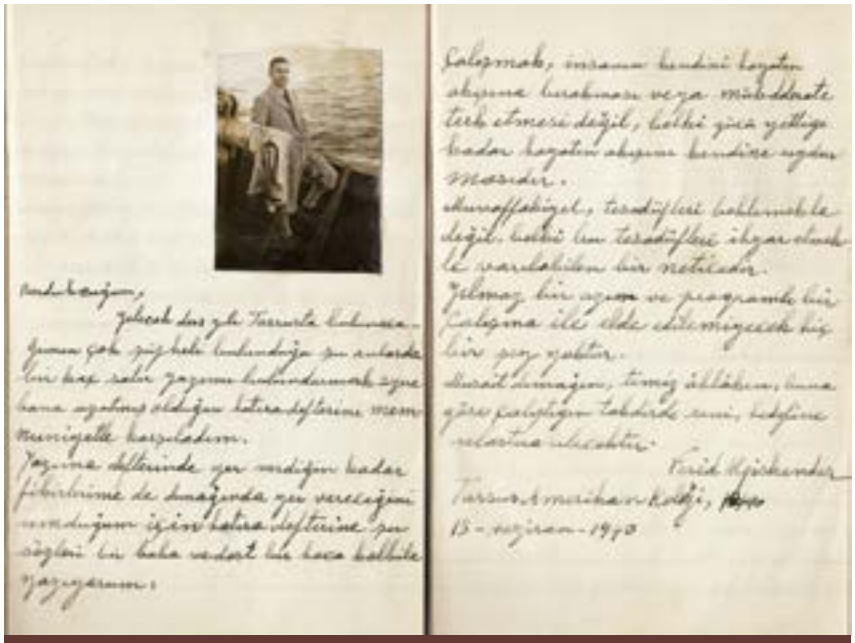
Fulya ile beraber gösterdiğimiz dayanışma, TAC'nin eşsiz genetiğinin bir yansımasıdır. Projeyi duyar duymaz gösterilen ilgi de ayrıca anlamlıydı. Bundan sonraki kariyerimde de mezunlarımızla beraber çalışmak her zaman ilk ve onur duyacağım tercihim olacaktır.

Kaan'a katılıyorum. Umarım bu söyleşi vesile olur, mülteciler konusunda özellikle eğitim alanında TAC camiasından ilgi duyanlarla işbirliği yaparız.

İkinize de çok teşekkürler, başarılarınızın devamını diliyoruz.

Nihat Taner TAC'68

TAC ÖĞRETMENLİĞİNDEN BAKANLIĞA

Kırım göçmeni bir Çerkes ailesinden gelen İskender Paşa, Yavuz Sultan Selim'in İran ve Mısır seferlerine katılmıştı. Halep defterdarı, Van valisi, Erzurum beylerbeyi, Diyarbekir beylerbeyi, Bağdat ve Mısır valisi olarak devlete hizmet etti. 16 yıl Diyarbakır'da kalan Paşa'nın soyundan gelenler günümüzde de bu kentin tanınmış kişileri. Dönemindeki adaşlarından ayırmak için kendisi Sarı, Çerkes veya Gazi İskender Paşa olarak anılırdı.

Abdurrahman Ferit Alpiskender 1908'de Diyarbakır'da dünyaya geldi. Zahra Hanım ile Zülfikar Zülküfül Beyin oğludur. Diyarbakır Lisesini, ardından İstanbul Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Galata Gümrük Müdürlüğü Kâtibi ve Teftiş Heyeti Kalemi Kâtibi, Tarsus Amerikan Koleji Tarih, Coğrafya ve Medeni Bilgiler Öğretmeni (1936-14 Ocak 1941), Gürün Savcı Yardımcısı, Rize Üye Yardımcısı, Tunceli Sorgu Hâkimi, Bergama Sulh Yargıcı ve Sorgu Hâkimi, Elmalı Hukuk Yargıcı, Diyarbakır Hazine Müşavir Avukatı olarak çalıştı. Serbest avukatlık ve yazarlık yaptı. IX. Dönem Diyarbakır, X. Dönem Tekirdağ Milletvekilliği, Manisa'yı temsilen Cumhuriyet Senatosu Üyeliği (15.10.1961 - 02.06.1968), 28. hükümette (25.12.1963-15.12.1964) Ulaştırma Bakanlığı yaptı.

Cumhuriyet Senatosu'nun 29 Mart 1965 tarihindeki oturumunda Özel Yabancı Okullarının yeni inşaat yapmaları tartışılmaktadır. Mevcut yasalara göre "Yabancılar tarafından açılmış özel öğretim kurumlarının binaları genişletilemez, çoğaltılamaz, şubeleri açılamaz. Bu kurumlar mevcut binalarının yerine yeniden binalar inşa edemez, her hangi bir suretle mülk edinemez veya kiralayamaz. Mevcut binalarda ihtiyaç halinde tamirat Millî Eğitim Bakanlığının iznine bağlıdır". F. Alpiskender şöyle konuşur:

Sayın Başkan, muhterem arkadaşlarım, maddeyi gördünüz, dinlediniz... Robert Kolejin yüksek okulunda mühendislik, iş idaresi, maliye, iktisat, fen kolunda, yabancı diller kısmında çok sayıda öğrenci okumaktadır. Şimdi bu müessesenin Türk ilim ve irfan hayatına yetiştirdiği insanların nispetlerini de okuyacağım... Bunun gibi daha bir takım Amerikan kolejleri var, İngiliz mektepleri var, Alman mektepleri, İtalyan mektepleri var. Nihayet. Avusturya'nın İstantbul'da kız ve erkek lise derecesinde iki okulu var. Bu müesseseleri neden... bir an evvel ortadan kaldırmaya gidiyoruz? Bunun cevabını bulmak hakikaten güçtür.

Millî Eğitim Bakanlığında bu okullara karşı menfi bir davranış ve bir şövenist cere¬yan vardır. Millî Eğitim Bakanlığı mensuplarıyla görüştüğümüz zaman dediler ki, bunlar kapitülasyonların devamıdır, bu müesseseler kapütüler müesseselerdir. Biz, Türk milletinin girmiş olduğu ölüm kalım savaşında, İnönü harbinde, Sakarya meydan muharebesinde ve Dumlupınar'daki büyük zaferler sonunda Türkün kılıcı ile kapütülasyonları silmiş süpürmüş bulunuyoruz... Türk milleti Batı medeniyetini almaya kararlıdır. Bunun için evvelâ Batının dillerini öğrenmek, metotlarını almak mecburiyetindeyiz... Ama bugün Türkiye topraklarında çarpışan iki kuvvet vardır. Biri kızıl kuvvettir, bu müesseselerin karşısındadır. Biri kara kuvvettir, o da bu müesseselerin karşısındadır.

Ben bunları Türk Milletinin Batı medeniyeti istikametinde kat ettiği yolda ileri karakollar ve Batı medeniyetini alıp millî bünyemize uydurmak bakımından zaruri müesseseler olarak kabul etmekteyim. Arkadaşlar ben bunu dışarıdan kavli, ezberden söylemiyorum. Millî Eğitim Bakanlığı tara¬fından bu müesseseleri kontrol etmek, orada millî tedrisatı ifa etmek, Türk Milletinin millî şuurunu çocuklarına aşılamak için bu müesseselerden birinde beş sene çalışmış bir arkadaşınız olarak arz ediyorum. O müesseseye gittiğim zaman fikirlerim bugün Millî Eğitim Bakanlığındaki bazı menfi görüşler istikametinde idi. Fakat bunların muhitinde de birtakım dinî taassup ve reaksiyonlara maruz kaldığını gördüm. Ben orada bulunduğum müddet zarfında çok hâdiseler oldu; Kolej idaresi bir tek defa sefirini tazyik etmedi. Hatta bir hatıramı anlatayım. Öğretmenler Kurulu olarak toplanmıştık. Bir Türkçe öğretmeni "bu kadar büyük haksızlığa maruz kaldığımıza göre neden sefirinize söylemediniz?" dedi. (Okul müdürü) "Hayır, biz bugün Türkiye'de Türk kanunlarına uymak istiyoruz. Çünkü Türk Milletine faydalı olmayı bu yolda arıyoruz" dedi.

Binaenaleyh; ben onları bu şuurun içinde de gördüm. Ama bu mektep-

lerin mazisini karıştırmayın. Maziyi tasfiye etmek lazım. Eğer maziyi karıştıracak olursak en yakın dostlarımıza sırtımızı dönmemiz lâzım... Cumhuriyet İnkılâbından sonra, lâikliğin Türkiye'de yerleşmesinden sonra, bu müesseseler Maarife hizmet etmişlerdir. Bugün be¬nim bu müessesede beş yıl çalıştıktan sonra ye¬tiştirdiğim yüzlerce talebem arasında Avrupa'da Türkiye'yi temsil eden birçok kimseler var. Millet Meclisinde mebuslar var, umum müdürler var, hâkimler var, Yargıtay'da insanlar var. Hiçbirisinin de millî duygularının zail olduğunu görmedim. Bilâkis, ecnebi bir müessesede bulunmanın doğurduğu bir reaksiyon ile milli duyguların bunlarda çok daha kuvvetli olduğunu müşahede ettim.

Arkadaşlar, biz Batı medeniyetine yönelmek mecburiyetindeyiz. Çünkü Batı devletleriyle aynı hizalarda olabilmek için gerek askerlikte, gerek siyasette, gerek her sahada onlarla aynı silâha mâlik olmamız lazım gelir. Bu silâha mâlik olabilmek için de onların dillerini öğrenmek, metotlarını öğrenmek ve biran evvel müstakil ve millî Türk Devletini modern bir devlet haline koymakla mümkündür. İşte bu itibarla bu müesseseleri millî menfaatlerimiz istikametinde geliştirmek lâzımdır. Bunların hudutlarının değişmesine taraftar değilim. Ama çocuklarımızı okutmak için yeni dershaneler yapsın, kapalı spor salonları açsın, yeni laboratuarlar tesis etsin. Çünkü Amerika'da Avrupa'da fen günden güne ilerlemektedir. Yarın onlara da atom enerjisini öğretebilecek laboratuarları açmalıdır. Hatta bunun için gerekirse Hükümetin onlara maddeten dahi yardım etmesini, yine yönelmiş olduğumuz Batı medeniyetinin, yani millî ve modern Türkiye Devletinin âli menfaatleri icabı bulmaktayım...

Medeni Kanunumuzun 618. Maddesi "bir şeye malik olan kimse o şeyde kanun dairesinde dilediği

gibi tasarruf etme hakkını haizdir" der. Binaenaleyh, bir mülkün sahibi olan, orada şubeler de açabilir, ahşap ve eski binasını yıkarak; sobadan, mangaldan kurtararak, kaloriferli modern bir bina da yaptırabilir ve yaptırabilmelidir. Çünkü bu binada bizim çocuklarımız okuyacaktır. Çünkü günün birinde bizim Türk özel okulları o seviyeye geldiğimiz zaman, onlar kapılarını kapatıp gittikleri zaman bu binalar bize kalacaktır... Bu itibarla bendeniz hazırlamış olduğum 11 imzalı bir önergeyi veriyorum... Bu maddeye göre eski hudut muhafaza edilmek üzere yeni tesislere gidilebilecektir. Bendeniz vicdanımın huzurunda ve Yüksek Senatonun huzurunda kendisine düşe¬ni yapmış bir insanın vicdan huzuru içinde huzurunuzdan ayrılıyorum...

Sayın M. Ali Demir arkadaşımız "Ferit Alpiskender kolejde öğretmenlik yapmış bir arkadaşımızdır; binaenaleyh onları müdafaa edebilir" şeklinde bir beyanda bulundular. Bendeniz, bun¬lar tarih sayfalarını teşkil eden zabıtlara intikal edeceğinden kendilerine şunu arz edeyim. Ben çalıştığım bir kolejden değil, çalışmadığım bir kolejden bahsettim. Benim öğretmenlik yaptı¬ğım kolej lise derecesinde olan Tarsus Ameri¬kan Kolejidir. Koleje girdiğim gün mücadele ile girdim, çıktığım gün mücadele ile ayrıldım. Mü¬cadelelerimin mevzuu iki idi. Birisi orada millî tedrisatı bütün hassasiyeti ve heyecanıyla ya¬şatmak gayesi. İkincisi; oraya getirilen Amerikalı ve İsveçli hocaların kalitesinin daha üstün olması idi. Ama bu fikir mücadelesi, hiçbir za¬man müessesenin selâmetini, yani Türk çocukları¬na bilgi verme fonksiyonuna halel getirmedi. Binaenaleyh; ben kolejin değil tayin edilmiş olduğum Millî Eğitim Bakanlığı adına, orada Türk Milletinin mümessili olarak çalıştım. Onun men¬faatlerini müdafaa ettim...

Cumhuriyet Senatosu Başkanlığına: 20. maddenin... aşağıdaki şekilde değiştirilmesini Genel Kurulun yüksek tasviplerine saygı ile sunarım.

Madde 20. Bu kanunun yürürlüğe girdi¬ği tarihten önce yabancılar tarafından açılmış bulunan özel öğretim kurumlarının hudutları genişletilemez, bulundukları kaza veya vilâye¬tin dışında yeniden şubeleri açılamaz. Ancak, Millî Eğitim Bakanlığının izni ile kendi hudutları içinde yeni dershane, laboratuar ve kapalı spor salonları gibi yeni binalar inşa edebilir veya mevcut eski binaların yerlerine yenilerini yapabilirler. Mevcut binalarda ihtiyaç halinde yapılacak tadilât ve tamirat Millî Eğitim Bakanlığının iznine bağlıdır.

Hükümet temsilcisi Milli Eğitim Bakanlığı müsteşarı Nuri Kodamanoğlu: İştirak edemiyoruz. Bütçe ve Plan Komisyonu başkanı Cavit Tevfik Okyayüz (İçel): İşti¬rak etmiyoruz. Başkan: Takriri dikkate alanlar... Almayanlar... Takrir kabul edilmemiştir.

Yabancı okullarda yapı-onarım işlerini kısıtlayan maddenin yarattığı sıkıntıları eski mezunlarımız hatırlayacaktır. Alpiskender öğretmenimiz, şair Cahit Sıtkı Tarancı ve İskân Bakanı Recai İskenderoğlu ile kardeş çocukları idi. 29 Temmuz 1989'da yaşama veda etti. Çocukları İzmir'de yaşıyor. Kendisini saygıyla anıyoruz.

BİR CUMHURİYET BALOSUNUN ARDINDAN

2015 Yılbaşından sonra TAC Adana Mezunlar Derneği Şubesinin yeni yönetimi olarak, Başkanımız Alev Dikici TAC '75 Ağabey önderliğinde, hızla çalışmalara başladık. İşe önce Çukurova bölgesinde yaşayan mezunlarımızı tespit etmek ve onların adres ve telefon numaralarını güncellemekle başladık. Tabii bir WhatsApp grubu kurmadan olmazdı birbirimizle haberleşmek için. Bu yıl gerçekleştirmeyi düşündüğümüz en önemli projemiz geçen yıl da ses getiren bir TAC Mezunlar Derneği balosu idi. Geçen yıl ses getirmesi bizlere büyük sorumluluk yüklüyordu. Her geçen yıl bir öncekinden çok daha etkileyici ve eğlenceli olmalıydı. Yaz aylarının başında Yelken Kulüpte başlayan toplantılarımız her hafta çarşamba günü akşamüzeri olmak üzere sürekli yapılıyordu. Öncelikle sayı hedefi belirledik. Program üzerinde çalışmalara başladık. Böyle bir aktiviteyi gönülden destekleyecek değerli mezunlarımızın listesini çıkardık. Tüm ekip çarşamba toplantılarına büyük bir özenle katılıyor, ve toplantı tutanakları hazırlıyordu. Bir sonraki toplantımızda almış olduğumuz kararları gözden geçiriyor ve ne kadarını gerçekleştirdiğimizi tespit ediyorduk. Bunun üzerine bir sonraki haftanın hazırlıkları başlıyordu. Hazırlık toplantılarımıza ayda bir Betül Abla ve Ali Ağabey'de eşlik ediyordu. Bunun bizim için inanılmaz bir motivasyon kaynağı olduğunu söylememe gerek yok sanırım.

Zaman zaman toplantılarımıza bizlere destek verecek kıdemli ağabeylerimiz ve genç kardeşlerimiz de katılıyor ve bu bizi çok mutlu ediyordu. Bu çalışmalarımızın bir kısmı son cuma aktivitelerinde de devam ediyordu. Tarih, mekan ve menü belirlendikten sonra sıra sanatçı tespitine kaldı. Sanatçı belirleme ile ilgili çalışmalarımızı sevgili Ünsal kardeşimizin desteği ile tamamladık. Hepinizin bildiği gibi değerli sanatçı Nalan Tokyürek (of aman Nalan) ile anlaştık.. etmediğimiz ve kınadığımız elim bir olay sonucu balomuzu erteledik ve 14 Kasım'a karar verdik. Bu olay nedeniyle bazı ağabey ve kardeşlerimizin katılımı gerçekleşmedi, bazılarının da katılımı mümkün oldu. Yine de mutsuz edici olayların bizi etkilemesine izin vermeden yolumuza devam ettik. Sonunda balo haftasına girdik. Perşembe gününden itibaren her gün baloyu yapacağımız yerdeydik. Hepimizde heyecan doruk noktasındaydı. Son gün posterheyecan vericiydi. Daha sonra yemeğimizi yiyeceğimiz yere geçtik. Açılış konuşmalarının ardından bizi gönülden destekleyen ağabey ve kardeşlerimize birer anı plaketi takdim ettik. Bom çekerek başladığımız eğlencemiz "of aman Nalan" ın sahne almasıyla doruğa ulaştı. Nalan Hanımın özellikle Ata'mızın sevdiği şarkılar ile başlaması gecemize bir başka keyif kattı. İlerleyen saatlerde pastamızı keserek eğlencemize devam ettik. Şarkılar eşliğinde çok keyif al-

Haftalık toplantılarımız zaman zaman ikiye çıktı. Cumartesi günleri kahve içmek için buluşmaya başladık. Baloyu düzenleyeceğimiz yerin ve masaların süslenmesi, asılacak posterlerin yerlerinin belirlenmesi gibi konular büyük bir titizlik içerisinde yürütülüyordu. 17 Ekim yaklaştıkça heyecanımız da artıyordu. Ancak maalesef hiç arzu lerin asılacağı yerlere karar verirken, suplaların altına yerleştireceğimiz resimleri koyarken, sandalyelere bağlayacağımız resimleri seçerken hepimiz inanılmaz heyecanlıydık. Erken bir saatte buluşmaya karar vererek öğlen ayrıldık. Saat 19 da kokteylimiz başladı. Yıllardır görmediğimiz ağabeylerimiz ve kardeşlerimizle buluşmak inanılmaz dığımız bir gece yaşadık. TAC kardeşliğimizin bir kez daha ortaya konduğu Cumhuriyet Balomuzun sonuna geldiğimizde aslında ayrılmak istemiyorduk. Ama önümüzdeki günlerde başka heyecan ve keyif verici aktiviteler içerisinde yer alacağımızın bilinci içerisinde vedalaştık. 2016 senesinde de böyle güzel günler yaşamak dileği ile.

PROF. DR. SİNAN BAYRAKTAROĞLU
TAO '60, TAC '65

Bedriye ATEŞ ŞİMŞEK - TAC '89

" İnsanoğlunun yaratıcılığı dil ile başlar. "

Yaşamını eğitime adamış, Uluslararası Bakalorya (IB) gibi yeni eğitim sistemlerinin Türkiye'ye gelmesinde büyük emeği geçen, "öğrenmeyi öğrenmenin" önemine vurgu yapan, "insanoğlunun yaratıcılığı dil ile başlar" diyen Prof. Dr. Sinan Bayraktaroğlu (TAO '61 – TAC '65) BizLetter'a TAC'li olmayı ve bu camianın bir parçası olmanın kazandırdıklarını anlattı.

Cambridge Üniversitesi'nde öğretim üyeliğinin yanı sıra kendisinin kurduğu Cambridge Yabancı Diller Merkezi'nin direktörlüğünü 22 yıl yürüten ve 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel tarafından Devlet Üstün Hizmet Ma-

dalyası ile ödüllendirilen Prof. Dr. Bayraktaroğlu, Türkiye'de diğer okullarda ezbere dayalı, öğretmen merkezli bir sistem varken, TAC'nin kendilerine özgür düşünmeyi, yorum yapabilmeyi, öğrenmeyi öğreterek yol gösterici olduğunu belirtti.

Hepsi bu mu? Tabii ki değil… Bir eğitimci olarak Sinan Abi, evinde yaptığımız keyifli sohbetimizde bizi aldı, "zaman makinesiyle" kah eskilere kadar götürdü ve okulumuzun hangi değerlere kaynaklık ettiğini gösterdi; kah günümüze getirerek TAC'yi diğer okullardan farklı kılan özelliklere ayna tuttu, "mavralarını" da bizimle paylaştı. Sohbetimize en can alıcı soruyla başladık:

TAC size ne kazandırdı?

"TAO ve TAC, bize öğrenmeyi öğretti. Türkiye'de diğer okullarda özellikle devlet okullarında ezbere dayanan, öğretmen merkezli bir sistem varken, TAC bize özgür düşünmeyi, yorum yapabilmeyi, nasıl öğreneceğimizi, kendimizi gerçekçi bir şekilde değerlendirmeyi, kendimizi tanımayı öğretti, bize yol gösterici oldu. Türkiye'de bugün hala aranan farklı eğitim sistemi de budur. TAC bize okumayı, araştırmayı, soru sormayı, kişiliğimizi kazanmayı, bağımsız olmayı, alçakgönüllülüğü, en önemlisi de insan olmayı öğretti. Verdiğimiz kitapları alır yenilerini götürürdük. Gerektiğinde köy okullarının onarımına yardım ederdik. Düşkünler yurduna giderdik. Yaşlılarla konuşurduk, onlara gazete okurduk.

Bir klasik müzik korosu da vardı Tarsus'ta.Hakikatençokiyibirkoroydu."

Sinan Abi, gazetelere de yansıyan bir koro anekdotunuz vardı. Onu bizimle paylaşır mısınız?

"İstemi (eski Kültür Bakanı İstemihan Talay '64) de vardı koroda. Seneler geçmiş, 2003 mü, 2004 mü ne… Dönemin Talaslı olan Londra Büyükelçisi Korkmaz Haktanır'dan telefon… Korkmaz Abi 'Sinancığım, kültür bakanı geliyor, akşam bir yemek vereceğim. Gelirseniz çok memnun olurum' dedi. Albümümü karıştırdım, bizim koro olarak Mersin belediye salonunda verdiğimiz konserden bir fotoğraf buldum. Bir baktım, o fotoğraftan iki tane var. Bir tanesini İstemi'ye vereyim dedim. Gittik yemeğe… Yemekten sonra İstemi'yle sohbet ediyoruz. Gazeteciler de var tabii… İstemi'ye 'Bak, sana ne göstereceğim' deyip fotoğrafı çıkardım. Gazeteciler, gösterdiğim fotoğrafı merak etti. 'Çağır onları, görsünler' dedim, çağırdı. Fotoğrafa baktılar, ben de 'Kültür bakanı olacağı o zamandan belliydi' dedim. Fotoğrafını çektiler. Hürriyet'in arka sayfasında çıktı, 'Kültür Bakanı İstemihan Talay, lise çağlarında Dede Efendi'yi söylerken' diye…"

Talas ve Tarsus, iki muhteşem okul; ikisi de sizin kariyerinizin önemli basamakları… Talas'tan Tarsus'a geldiğinizde neler yaşadınız? Ayrımcılık var mıydı?

"Tarsus Talas'tan sonra çok lüks bir okuldu. Tarsus'ta taze ekmek yemeye başladık. Talas'ta mahrumiyet vardı. Düşünsene taze ekmek yiyebiliyorsun, okuldan sonra dışarıya çıkabiliyorsun. Bunlar çok büyük lükslerdi. Talas'ta sadece haftada bir gün Kayseri'ye gitmemize izin veriliyordu. Tarsus başka bir dünyaydı. Yemekler güzel, her gün dışarıya çıkabiliyorsun…

Arkadaşlar arasında ayrımcılık hiç olmadı. Hemen kaynaştık. Ancak Tarsus'ta bir coğrafya hocamız vardı, Omar Ağa (Ömer Temel)… Tarsus'un orta 3'ünde de coğrafya hocası yine Omar Ağa'ymış. Bizden bir sene önce Talas'tan gelenler dediler ki, 'Oğlum, coğrafyadan ağzınızla kuş tutsanız, kitabı ezberleseniz Talas'tan gelenlerin hepsi ilk yazılıdan ya 3 ya 4 alacak. Buna kendinizi hazırlayın.'

İlk yazılıda hepimiz kitabı yuttuk. Bir hafta sonra yazılı sonuçları okunuyor. Tarsus'un orta 3'ünden gelen herkes 6-7-8, hakikaten Talaslıların hepsi 3-4… Bunun üzerine, 'Yahu hocam,

Talaslıların hepsi 3-4, hepsi zayıf, Tarsusluların hepsi geçer not alıyor. Nasıl oluyor bu' dedik. Omar Ağa, 'Çuklar (çocuklar), Talas'tan gelenlerin coğrafyası zayıf oluyor' diye cevap verdi."

Unutamadığınız bir sessiz yürüyüş varmış...

"Evet, Türkiye'de ilk sessiz öğrenci yürüyüşünü biz yaptık. Yatakhane hocası çok gıcık bir adamdı. Yatakhane hocasıyla lise son sınıfı takışıyor. Hocayı protesto etmek için öğrenciler ceplerine taş doldurmuşlar. Işıklar söndükten sonra hepsi adamın odasının kapısına şakır şakır taş atıyor. Adam bir ihtar ediyor, iki ihtar ediyor...

Bakıyor, başa çıkamıyor. Hepsini disipline veriyor sınıf olarak. Hepsine tart verdiler, bir hafta okuldan uzaklaştırma... Bu çok büyük bir olaydı. Bunun üzerine bütün lise 1'ler, lise 2'ler bu kararı protesto etmek için toplandık, 'Bütün bir sınıfa böyle bir ceza vermek son derece haksızlıktır' diye... Bir eylem yapacağız, ama ne yapacağız, ne edeceğiz diye tartışırken her kafadan bir ses çıktı. En sonunda karar verildi: Sessiz yürüyüş yapacağız! O zaman hepimiz kıpır kıpırız.

Kaymakamlıktan gerekli izni aldıktan sonra pankartları hazırladık. Bir gün derslerden sonra hepimiz grand tuvalet giyindik, okuldan çıktık, parkın kapısından yürüyüşe geçtik. İntizamlı bir şekilde, sessizce... Tarsus halkı şaşırmış... Mahalli basın fotoğraflar çekiyor... O zamana kadar yok böyle bir şey... Çok vakur bir şekilde yürüdük, Atatürk Anıtı'na çelenk bıraktık ve dağıldık. Türkiye'nin o zamanki durumunda bu çok büyük bir olaydı. Okul idaresine gerekli mesajı verdik. Türkiye'de ilk defa biz sessiz yürüyüş yaptık. Ulusal basında da yer aldı bu yürüyüş."

Sinan Abi öğretmen kılığına girer...

"Okuldan çıkışın yasak olduğu bir saat... Yeni bir kapı görevlisi gelmiş. Çıkmak istiyoruz. Görevli hiç birimizi tanımıyor ya ben saçı başı düzeltip kendime yabancı öğretmen pozu verdim. Görevliden arkadaşların dışarıya

Uluç Gürkan, Sinan Bayraktaroğlu, Cemal Özgüven

çıkmasına izin verilmesini istedim, bunu başardık."

Hababam Sınıfı gibi...

"Hababam elimize su dökemezdi..."

Yabancı dil eğitimi konusunda kitaplarınız var. Bu konuda Türkiye'deki genel durumdan ve TAC'nin durumundan söz eder misiniz?

"Dil eğitimine anadil eğitimi de girer, yabancı dil eğitimi de girer. Dil eğitimi aslında uygulamalı dilbilimi adı altında bir bilim alanıdır. Bugün YÖK'te de, üniversitelerin herhangi birinde de uygulamalı dilbilim alanı ya da bölüm yok. Dolayısıyla dil eğitimi konusunda her kafadan ses çıkar. Farklı düşünceler, farklı yaklaşımlarla hasbelkader bugüne kadar böyle gelinmiştir. Sonuç ne olmuş?

Her şeyden önce bunun eksikliğinden dolayı Türkçe eğitimi, maalesef –hiç mübalağa etmiyorum– diğer ülkelerdeki anadil eğitimiyle mukayese ettiğimiz zaman, en az 50 sene geride. Yapılan araştırmalar bunu ortaya koyuyor. Anadilinde okuduğunu anlama, eleştiri ve analiz yapabilme konularında Türkiye çok geri sıralarda. Türkçe eğitimi gereğince yapılmıyor. İnsan anadili aracılığıyla öğrenmeyi öğrenir. Anadilinde okuduğunu anlayamayan, öğrenmeyi öğrenememiş bir çocuğa yabancı dil öğretmeye çalışıyorsunuz. Dolayısıyla yabancı dil eğitimi de çok sorunlu.

Üstüne üstlük büyük bir yanılgıyla da yabancı dilde eğitime kalkışıyorsunuz. Artık bir moda olmuş vaziyette. Avrupa ülkeleri İngilizcede eğitim yapıyor, ama önce İngilizceyi öğretiyor, belli bir düzeye getiriyor orta öğretimde. Ondan sonra İngilizceyle eğitim yapmaya başlıyor."

Türkiye'deki durum ne?

"Türkiye'de eğitim bilinci "yabancı dille eğitim" ile 'yabancı dil eğitimi" arasındaki farkı yeterince anlamak bakımından yetersiz. Türkiye'de şunu ayırt edemiyorlar: İngilizceyle eğitim, bir İngilizce öğretim yöntemi değildir. İngilizceyle eğitim elma, İngilizce öğretimi armuttur. İkisi de çok farklı türde eğitim tarzıdır.

İngilizce eğitim yapabilmek için belli bir düzeyde İngilizceye erişmiş olmak gerekiyor. Bunun uluslararası kriterleri var. Kitaplarımda bunları açıkladım."

Bizim okullarda durum nedir?

"SEV okullarında İngilizceyle eğitim vardır, hazırlıkta, ortaokulda İngilizce eğitimi yeterince verilmektedir. Liseye geldiğimiz zaman belli bir düzeyde İngilizcemiz vardı. Dersleri takip edebilecek düzeyde bize İngilizce verilmişti. Tarsus Amerikan Koleji, altyapı olarak İngilizceyi hazırlık ve ortaokulda veriyor. Bizim dönemimizde bizim okulları, Talas'ı, Tarsus'u farklı yapan, aynı zamanda hocalarımızın niteliğiydi."

"Cumhuriyet'in 100. Yılına 7 Kala"

Sinan Abi'nin akademik bilgileri bir derya... Türkiye'deki yabancı dil öğretimi ve yabancı dille öğretim konusundaki sorunun çözümünü sordum. Çözüme, "Yabancı Dil Eğitimi Gerçeği, Yabancı Dille Eğitim Yanılgısı" ve "Türkiye'de Yabancı Dil Eğitimi" kitaplarında değiniyor, yakında çıkacak bir sonraki kitabı "Cumhuriyet'in 100. Yılına 7 Kala" ile devam edecek.

SÖYLEŞİ

TUNCER ERZİN TAC' 56
ile Tatlı bir sohbet

TAC deyince gelince aklınıza ne geliyor? Üç kelime ile özetleyebilir misiniz?

Ne gelir ki!.. Ne gelebilir ki?

Yatılılık geliyor aklıma, ilkin. Yani, yatılılığın ne kadar önemli olduğuna inanıyorum da...

İkinci olarak "eğitim-öğretim-öğrenim" geliyor. O zamanki öğretmenlerin verdiği eğitimi kastederek söylüyorum, dayanışma, saygı ve sevgi... bunlar tek tek kelime olarak değil, ama hepsinin toplamı.

Üçüncü de, kurumsallaşmış olabilmemiz.

Bak şimdi... 120-130 yıllık bir müessese olduğumuza göre artık kurumlaşmış bir okuluz biz. Yani, senle ben bir yerde karşılaşıp da tesadüfen de olsa Tarsus Koleji mezunu olduğumuzu öğrenir öğrenmez, bulunduğumuz mevkii ne olursa olsun, işi gücü bırakıp derhal kucaklaşıyor, sarılabiliyorsak bunu o kurumlaşmamıza borçluyuz diye düşünüyorum. Bir örnek verim. Hatta bir kaç örnek verim ama zamanımız yoktur herhâlde. Erdoğan Hoca'nın yalnız bir sayfası vardır herhalde röportajlar için...

Vallahi Tuncer abi dedim mi 10 sayfa da verebilirler.

O zaman tefrika olarak (gazete ve mecmualarda yayımlanan dizi/seri yazilar gibi), her sayıya bir sayfa...

Ne diyorduk, mesela bir gün, ne zamandı gece yarısı mıydı neydi, belim kırt etti, Bayındır Hastanesi'ne, acile gittim. Yatırdılar sedyeye, doktor geldi, işte muayene ediyor falan. Baktım şöyle oğlana, kapı gibi delikanlı, yakışıklı, dalyan gibi maaşallah... Dayanamayıp sordum, "Doktor bey... Nerelisiniz, yoksam bizim oralardan mısınız?" dedim, rengine bakaraktan. "Mersinliyim" dedi. Aha! Dedim içimden, "Yok yav, Allahını öpim, ben de Adanalıyım ağamın oğlu". "Ben..." dedi, "Tarsus Koleji mezunuyum." Hemen kalkıverdim sedyeden, ne belimin ağrısı kaldı, ne bişey; sarıldık, sarmaşlaştık; kim çıktı dersin?... Dr. Hakan Aytaş, '84...

Gene aynısı Marmaris'te başıma geldi. Orada da kızım Pelin'i Ahu Hastanesine götürmüştüm. İşte, tahlili mahlili beklerken bari ben de gözüme baktırayım dedim, hazır gelmişken; sıra mıra da yoktu, girdim. "Buyurun oturun" dedi doktor bey, malum, göz muayene sandalyesine oturdum. Gene ten rengi dikkatimi çekti. Gözüme doğru şöyle bi yaklaştı, bakarken ederken dedim ki, "Yaa, Doktor bey siz nerelisiniz?.. (Kamera şakalarındaki hep ayni soru gibi) Bizim oradan falan olmayasınız; hani renginiz benziyor da, az biraz". Bu da aynı şekilde, birbirinin arsına kopya kağıdı koymuşsun sanki. Reşit (Ökten '80) ağam da hem Tarsusluymuş hem de Tarsus Kolejinde okumuşmuş. Ee, muayeneyi kim ... sallar, kalktık tabii, onunla da sarıldık, öpüştük; hiç tanımadığı adama böyle yakınlık mı olur, Merve'ciğim aklın hayalin durur... Daha neler, neler; anlatmaya kalksan 'Güreşçi Tefrikası' misali uazaar gider...

Siz yatılı okudunuz. Sizce yatılı okulda okumak bir avantaj mı?

Yatılılığın önemini anlamak için yatılı olmayan okullardan mezun olanlara bakmak, mukayese etmek lazım. Mesela bizim okulda bile yatılılığın durduğu ve tekrar başladığı dönemleri birbirleri ile kıyaslarsan, yatılılığın farklı olduğunu hemen anlarsın. Tabi devir, dönem de fark ediyor. Mesela biz orada yatılı okuduğumuzda II. Dünya Savaşı daha yeni bitmişti ama, etkileri sürüyordu. Herkes sıkıntı içerisindeydi, velilerimiz, ebeveynlerimiz... Yani yatılılık olunca kader birliği artıyor, etmen hale geliyor. Bu da az buz bir şey değil tabii. Mesela, deprem olduğunda, 100-125 kişi yatılıydık, diğerleri nehari. Nehari, yani gündüzcü demek. Nehar, Arapçada gündüz, Farsçada ise öğle yemeği demek... Nehari de o zamanki gündüzcü talebelere deniyordu. Bize ise leyli; Arapça leyl'den (gece) gelir sanırım, Zülfü'nün Leylim ley'i gibi

E, şimdi bir deprem oldu, 125 kişi hep aynı kaderi paylaşıverir olduk; anında!..

Peki 125 kişinin de 125i erkek. Mavra çok oluyordur...

Tabii, olma mı? Yatakhane sınıf sınıf

bölümlere ayrılmıştı. Açık yatakhane, koğuş gibiydi yatakhane bizde; gibisi fazla. Toplam üç yatakhane vardı mektepte, ikisi Stickler binasındaydı, yani dershanelerin üstü, bir de onun çatısı. Üçüncüsü de mütalaa hanenin, yani 'Study hall'un üzeri, ihzarilerin (hazırlıkların) yatakhanesi oldu sonradan. Biz hazırlıkta Stickler'daydık. Her katta bir yatakhane öğretmeni yaşardı, bekar ve tabii ki erkek.

Yatakhane öğretmenini kafaladığınız oldu mu?

Kafalamak? Neyin kafası? Hangi manada yani?

Yani dalga geçmek, oyuna getirmek...

O iş biraz zordu diyebilirim. Ama, mesela, çok otoriter, disiplinli, bana göre hiç de hoşgörülü olmayan (ama itiraf etmeliyim, bizlere klasik müziği aşılayan) Mr. Stone vardı, Frank A. Stone; kendine Faruk Ahmet Taş derdi ve dedirtirdi, dingil. O, yatakhane öğretmenimiz iken, kahvaltıdan önce 1. zil, 2. zil, 3. zil çalardı; üçüncüde muhakkak yemekhaneye girmiş olmamız gerekirdi. Gecikmeyelim diye gelir yorganlarımızı tümden, fırlatır açardı, şubatın o zemheri soğuğnda. Sıradan, tutar yorganın ucundan, açar gider, açar gider; uyandırmak için. Bu da onun bir eğitim tarzıydı (education değil, training). Dedim ya, disiplinli bir öğretmendi, herkesin zamanında yatakhaneyi boşaltmasını ve yemekhaneye girmesini, kahvaltı etmiş olmasını isterdi. Ben bir, iki, üç derken, "Eee, yetti lan, galan" dedim,"Ben sana bi gösterim de gör" dedim, hem de okkalı bir muziplik olsun istedim.Veee, o gece anadan üryan yattım. İmirin (Emirin)
iti gibi titredim bütün gece, amma sabahı muhteşem olacaktı bu işin, hem de milleti güldürecektim... Seninki sabahleyin geldi gene, başladı sırayla açmaya, tabii benimkini de açtı (!)... Anaaa, ney yani lan buuu?! Herif, sanki hiç bir şey görmemişçesine devam edip gitti. Bi bozuldum ki... Soğuk kanlıymış demek ki, ama bir daha yapmadı. Ve bir daha kimseninkini ne açtı, ne de kaldırdı... Millete gelince, güldü hepsi gülmesine, amma Mr. Ston'a değil, banaaa .

O zaman siz döneminizdeki muzip olandınız?

Benim, galiba karakterimde muziplik var, güdürmekten zevk alıyorum, tabii gülen birilerini bulabilirsen... Ailemizde de vardı, babam muzipliği severdi, portakal kabuğunu ters çevirip dişlik yapar, bizimle oynardı, hem korkar, hem katıla katıla gülerdik; onun büyüklerinde de vardı hatırladığım. Demek ki bana da bulaşmış, ama ben çok çekingen, geri duran biriydim okulun ilk yıllarında; duyanlar hayret ediyor, ama öyle gerçekten. Mesela, İngilizce öğretmenlerimizden birisi de Kayhan Beydi, Kayhan Ramazanoğlu; babam tarafından akrabamız olurdu. Babam ona sormuş, bizim oğlan nasıl gidiyor diye, o da, "Çok pasif, çekingen, sınıfta var mı, yok mu belli değil" demiş. Yaa, böyleymişim işte, sonradan açılmışım Arap atı misali; kaşarlandıkça durum değişmiş olsa gerek.
Yatakhanede Tamer Erginle bir şey yapalım dedik. Öyle bir şey yapalım ki bizim yaptığımız belli olmasın. Çarşamba günleri çarşı günüydü, çarşıya çıkardık saat 4 ile 6 arasında. İşte dergi mergi şu bu alınırdı, baklava yenilirdi, sonra dönülürdü. Tamer Erginle ben de kahverengi bir ayakkabı boyası aldık. O zaman ayakkabı boyaları macun gibi, yalnız teneke kutularda olurdu, Fenerli marka. Birer de güvecin tüyü bulduk. Gece yarısı uyanıp herkesin alnını yüzünü boyadık. Bazıları uykularında dönerken sildiler. Bizim yaptığımız belli olmasın diye kendimizi de boyadık. Ertesi gün kalktık herkesin eli yüzü tertemiz bir tek ikimizin suratı boyalı. Meğer onlar soğuktan irkilmişler ve silmişler hep. Ama biz boyalı olarak kaldıydık, mostra gibi... onu unutamıyorum. Bişey deyim mi Merve'cim, o mektepte yaşanan hiç bir şey unutulmuyor aslında, Vallaha.
Bir de yatakhanede yangın talimi denilen bir eğitimimiz olurdu. O zamanki okul müdürümüz Mr. Woolworth 'fire drill' yaptırırdı bize. Mesela gecenin bir saatinde gelir, çan çalarak uyandırırdı milleti. O zaman elektrikli zil yoktu, çan çalınırdı. Elektrik yoktu ki zili olsun; lüks denen gazyağıyla çalışan pompalı lambalarla ders çalışırdık. Sınıflarda odun sobaları olurdu, onlarla ısınırdık. Neyse, Mr. Woolworth ansızın türeyiverir uyandırırdı hepimizi çan çalarak. Ama kimsenin koşmasına izin vermezdi, koşmak yook! Panik durumunda koşarak değil yürüyerek tahliye etmeyi öğretirdi bize. Mesela büyük bir deprem olmuştu, '47 sonu '48 başı olabilir, demin bahsettiğim. Onda da, tabii Mr. Woolworth gelene kadar deprem bitmişti zaten ama, hiç kimse koşmadan etmeden, fakat çabuk çabuk yürüyerek binayı tahliye etmiştik.
Yani yatakhane deyince sadece muziplikler, horultular, efendim ötekiler berikiler* değil akla gelen, hayata dair bi sürü şeyler de var yani... Kendimize çekidüzen vermeyi, kendi kendimize yeterli olmayı öğrenirmişiz meğer; yataklarımızı muntazam yapmak zorundaydık, mesela...
Sıra beklemesini öğrendik örneğin yatakhanede: Bir tek tuvalet vardı, sabah herkes hacet için kalktığında, sıkışık

da olsan,talebe de olsan, öğretmen de olsan sıraya girilirdi. Yani başka okulda bir öğretmenin, bacaklarını sıka sıka, talebeleri ile birlikte çiş kuyruğunda beklediği görülmüş müdür?.. Ama, bunlar çok doğaldı bizler için; öyle gördük, öyle büyüdük.

Dolaplarımızda reçel peynir veya her hangi bir yiyecek bulunmaması gerekirdi. Bu da ne demek oluyor yani derdik o yaşlarda, ama, mezun olduktan sonra anlaya geldik ki, kaşar peyniriyle melbusat (elbiseler) kıç kadar dolapta, kıç kıça beraber olmamalıymış; öyle her hafta sonu Adana'ya Mersin'e evci çıkanlar, anacıklarının hazırlayıp çantalara yerleştirdiği cici cici mamalarla ayrıcalıklı beslenme olmamalıymış,

yanı başımızda Zonguldaklı, Trebolulu, hatta Midyatlı, yani senede sadece iki kez ev yüzü görebilen talebeler varken...

Ama yine de aileniz yanınıza yiyecek vermek isterdi?

Tabii ki isterdi, ama verseler de, hikmet-i harbiyesi olmazdı, zira anında biterdi hepsi, haber duyulur duyulmaz. (*) Yatakhanenin 'ötekileri berikileri' derken aklıma gelen şunu da zikretmeden edemeyeceğim: X'Mas/Yılbaşı tatiline çıkmak üzereydik, hocalardan birisi "Yatak, yorgan ve yastık kılıflarınızı değiştirip gidin, İzmir Amerikanın bilmem kaçıncı sınıfları geziye çıkıyorlar, Tarsus'a da uğrayacaklar, hangi yataklarda yatarlar belli olmaz, biz tedbirli olalım" dedi. Acayip heyecan sardı milleti; hatta -hatırlıyorum- "Acaba tatilde mektepte mi kalsak" diyenler bile olmuştu... neyse, sonunda tabii ki herkes gitti memleketine, ama, çoğumuzun "dönüşü muhteşem" J olmuştu: Hüseyin Ağa Kapısından (ana kapıdan) giren nefesi yatakhanede alıyor, başlıyor yastık-yorgan koklamaya, herhes av köpeği kesilmiş sniff sniff, başta ben!.. O diyordu ki, benim yatakta yatmış, bu diyordu ki benimkinde de... Efendime söyleyim, o gece iddia sahipleri -tabiidir ki başta gene bendeniz- gecenin hakkını vererekten sabahladık... Ammaaa, sabah kahvaltı için yemekhaneye girerken Hüseyin Ağadan öğrenildi ki kızlar, değil mektebin kapısından, Tarsus'un Kancık Kapısı'ndan bile girmemişler. Tamam, duyarız hep İzmir'in kızları güzel diye, ama, bu da yapılmaz böyle yani, değel mi yani; hay çarpaydım ben böyle güzelliğe, yani... Yani, kendi payıma söyleyim, göle sıçılmış camız boku timsali ertesi sabahki hal-i pürmalalime mi yanarsın, geceki milli enerji israfına mı?..

Şimdiki soru özel geldi ve ben de çok merak ediyorum. Futbol sahası etrafında koşup para kazandığınız söyleniyor. Bunu bize detayları ile açar mısınız?

Her gün saat dörtte derslerimiz biterdi, altıda yemek. Yemek sonrası ile mütalaa arasında biraz daha fazla vakit olurdu, ondan sonra da 1. mütalaa ve 2. mütalaa; etüt saatlerimiz. Değişik işler yapmaya bayılırdım, farklı olayım diye herhâlde. Sana söylenmemiş başka bir şey de var: Bu koşma faslının olduğu sıralarda ben Adana'da köşkerler çarşısından bas baya köylülerin çift sürüp kara sabanın arkasında giderken giydikleri çarıklardan almıştım bir çift.

Çarık, ayakkabı değil mi?

O çarık, altı tek kösele, burnu yukarı doğru kıvrık, işte, çarda çamurda çift sürüp öküzün arkasında koştururken giyilen şey. Ben onu giyip derslere öyle girerdim bir ara. Bir iki dikkat çektikten sonra kimse aldırmaz oldu, o zaman başka bir değişiklik yapmam lazımdı. Akşam yemeklerinden sonra kenefin (tuvaletlerin) arkasındaki kalenin orda toplanırdık sigara içmeye; öyle launge maunge nerdeee... Nereden aklıma geldi bilmiyorum ama dedim ki "25er kuruş verin ben çıplak koşarım futbol sahasında". Arkadaşlar da gır gır peşindeler demek ki, neyse toplardım paraları, dört beş kişiden, hatta bazen ödemelerde isteksizlik olduğunda, yakın olduklarıma derdim ki, "Sen ver şimdi, ben sana sonra geri veririm"; işportacı ayakları yani, dümen. Fazla da bir kişi değildik, bir, bilemedin iki lira falan bir şey toplanırdı, yarısı geri verilir, yarısı bana kalırdı. Gerçekten, bir tek postalımla koşardım sahada, don mon hak getire, sallım süllüm... Ama her halde 3 ya da 4 defa oldu bu topu topuna, sonra ilgi arttı, ama hepsi beleşçi. Kimse para vermeyince ben de niye koşayım ki artık, değil mi? Fakat şurası daha da komikti, bence: İkinci günden itibaren rahmetli Yıldırım Demirci, sınıf arkadaşım, arkamdan koşmayı adet edindi; beni yakalayacak, sonra ne yapacaksa... Fakat o hızlı koşan biriydi, hal öyle olunca ona yakalanmamak için, afedersin, şeyime nişadır (amaonyak) sürmüşler gibi Yıldırım'dan daha hızlı koşmayı öğrendim; buna mecburdum; toto elden giderse anam babam mahalleliye mahçup olabilirdi sonra...

Futbol sahasının kuzeybatı köşesinde iki tane gecekondu vardı. İkinci günden sonra oradan da seyretmeler başladı, ama onlar para pul vermiyorlardı. Hani ağaçtan futbol maçı seyrederler ya, aynen o hesap. Bir gün de, sermayesi Orhan Mutlugün'den, gittim berber takım taklavatı aldım. Ustura aldım, kayış aldım, sabun aldım. Hepsini aldım almasına da, daha hayatımda elime ustura almamışım. Kale arkasında 25 kuruşa sakal tıraşı yapmaya başladım. Tabi öğreninceye kadar epey bir kan döküldü... Sezai Kösel beni dövmeye bile kalktıydı bıyığının üst tarafındaki deriyi lappadanak aldım diye.

Bir ara da TE-TE (Tamer Ergin, Tuncer Erzin) adlı seyyar kırtasiye müessesesi kurduyduk ikimiz. Dedim, "Tamer lan, herkes birbirine 'Fazla kalemin var mı? Fazla silgin var mı? Bir parşömen versene' diyor. Biz bunları alalım, satalım." Gittik babamın tanıdığı toptancı

Vakkas emmiden veresiye kırtasiye malzemesi aldık. Onları satardık, bir dönem de böyle geçirdik.

Bu da son olsun: Ayakkabı boyacımız Necati her cuma gelirdi; bi ara, hastalandı mı, n'olduysa yok oldu; ben girişttim o işe. Abilerden hayır çıkmadı, küçükler de kunduralarını abileri Tuncer'e boyatmaya utanırlardı, o iş tutmadıydı.

Şimdi, beni bu tip iştigalde gören bazıları bizi fakir zannederlermiş, meğer. Hatta, T/T '51/'55 Engin Ünsal bu meal-

de bir makale bile yazdı Mete Akyol'un sürrealist Bütün Dünya'sında...
Canları sağ olsun, başka ne denir?

Hocalar bir şey demiyor muydu bu duruma?
Niye, biz kötü bişey mi yapıyorduk ki? Kimsenin çanına ot tıkamıyorduk ki... Ne ders saatinde yapıyorduk ne bir şey. Bir de insanların ihtiyacına cevap veriyorduk Amme hizmetiydi yaptğımıız... Gece vakti kalemi bitmiş çocuğun, nereden kırtasiyeye gidecek, okuldan çıkmak yasak zaten. Sonra Ultramin diye bir diş macunu vardı. Bir ara demo çektim mütalaa hanede, onu sattım.
Bak, bu da son olsun mu: Orta bir miydi, neydi, baktım millet tuvaletten çıkıyor, bir avuç okaliptus yaprağı sıyırıp ellerini onunla ovuşturuyor, yıkıyor; abilerimiz de yani... İnsan büyüğünden ne görürse onu yapıyor... Annemin bir kooperatiften aldığı Snow marka toz sabundan yürütüp, eczanede çırakken öğrendiğim şekilde minik minik paketler yapıp, beşer kuruşa satmıştım, kısa bir müddet. Ondan sonra idare lavabolara sarı sabun koymaya başlamıştı, yarımşar kalıp; buna amme hizmeti değil denir? Niye kızacaklarmış ki, di mi?

Ticarete yatkınmışsınız o zaman.
Tamamen aksi. Parayı hiç sevmeyen ve bu nedenden naşi de para yönetimini hiç becerememiş olan, ticaretle hiç mi hiç alakası olmayan birisiyim ben. O zamanlar, muhtemelen farklılık olsun diye yapıyordum herhalde, bilemiyoum.

Peki bu muzipliğinizi size TAC mi kattı? TAC'nin size kattığı başka özellikler var mı?
Demek karakterimde varmış demiştim ya,yani o işin Dümbüllülük tarafı, ama yatılı TAC bunun ortaya çıkmasına neden olmuş olabilir belki de. Zemin müsaitmiş desek daha doğru olur.

Adana'ya ya da Mersin'e sık gidebiliyor muydunuz?
O zaman ulaşım zordu. Aylığı 5 liradan Devlet Demir Yollarından Adana-Mersin arası sınırsız abone kartı alırdık '47-'49 arası. Çok zordu, 1.5 saat sürerdi Adana-Tarsus. Bir de Tarsus'ta istasyondan faytona binerdik okula gitmek için, paylaşırdık 3-5 kişi, Valla bazen 8 kişi; arabanı arkasına asılan bile olurdu zaman zaman. Onda da 25er kuruş verirdik. Epey bir zaman alırdı mektebe varmak.
Derken otobüsler peydah oldu. Yollar, şose yani, stabilize toprak yollardı o zamanlar. O da aşağı yukarı 1 saat sürerdi, tek yön, Adana-Tarsus 75 kuruştu. Dolayısıyla biz hafta sonları giderdik evimize. Mersin daha yakın olmakla birlikte, oradaki arkadaşlarımız da hafta sonu giderdi evlerine. Yani bize evci yatılı denebilirdi.
Hafta sonu evde çamaşırlarımız, çarşaflarımız yıkanırdı biz Adana'da Mavi Köşe'de bir keşkül, üç kaşık yarenliği ederken. Mavi Köşe pastanesi Yağ Cami yakınında, Taşçıkan sokağın köşesindeydi. Dükkanın içi de dışı da parlak maviydi, adı da oradan geliyordu. İşte, 'Behlül kaçar' oranın sahibinin torunu. Orada keşkül yerdik, sütlaç yerdik.
Bazı hafta sonları da Mersin'e giderdik kravatlı ceketli. Güneş sinemasına giderdik, çok nezih bir sinemaydı. Adana'da Alsaray, Mersin'de Güneş. Oraya gitmek sosyal bir olaydı. Biz Adanalılar dahi zaman zaman Güneş'e giderdik filmine göre. Mesela Ester Williams'ın filmi geldiğinde kaçırmak istemezdik çünkü o hep yüzerdi. Mayolu görüntü verirdi, onlar kaçırılmazdı tabi. O zamanın mayoları da tanga manga değil yani, tek parça, etekli metekli şeyler; ara ki bulasın... Yani aslında "Gitsen n'olur, gitmesen n'olur". :))

Hocalarınızla aranız nasıldı?
Hocalarımız, resmi okullardakilerle kıyaslandığında, çok farklılarmış meğer, sonradan idrak ediyor insan. Öğrettikleri kalıcıydı. Mesela bende hala şapka taktığımda metro bile olsa kapalı bir alana girdiğimde neredeyse içgüdüsel bir şekilde, şapka çıkarma alışkanlığı vardır. Neden? Çünkü okul müdürümüz Mr. Woolworth para alırdı şapka ile kapalı alana girildiğinde. Sol eliyle atmaca gibi şapkanı kapar, sağ elinin avucunu açar elini sana uzatırdı, ta ki 10 kuruş verinceye kadar. Yanında 10 kuruş yoksa şapka gider, ne zaman 10 kuruş tedarik edip götürürsen şapkanı geri verirdi. Şapka derken okul kasketlerinden bahsediyorum tabi ki. 40lı 50li yıllarda okullarda zorunluluktu kasket takmak. Formamız yoktu bizim, serbest kıyafettik, saç tıraşı kısıtlaması da yoktu. Amam devlet okullarında kısıtlıydı bunlar ama kasket zorunluydu herkese.

Saç tıraşında kısıtlama yoktu dediniz? Saçını çok uzatan var mıydı?
Çok uzatan olmazdı, moda öyle değilmiş demek ki. Ben de uzatmadım ama fotoğraflarda gördüğün gibi uzundu biraz. İşportadan aldığımız taraklarla saçımı tarayınca tarak kırılırdı, çok kıvırcıktı saçım. Şimdi saçımın böyle olacağını (olmayacağını) bilseydim o zaman kıymetini daha iyi bilirdim; aynaya daha çok bakardım.

Duyduğuma göre Stickler'da bir anınız varmış. "Bir tuğla da sen koy" kampanyasında tuğlalarınızı özel bir yere koymuşsunuz. Oranın özelliği nedir?
Onu ben biraz uydurdum. Bir Homecoming'deydi. Aklımdan, değişik bir şey olsun dedim. Orayı görünce hemen uyduruverdim: Ben güya buradan başımı sokmuşum, Gözlü Kule'yi seyredeyim diye. Sonra çıkamamışım. Arkadaşlar gelmişler, paçamdan çekmişler, pantolonum çıktmış... Ben sıkışık vaziyette delikte kalmışım, güya tabii. İşte uyduruyorum, biraz da yaşlanınca komik, şaka ne desem inanıyor millet. Onun avantajını kullanarak anlatmıştım. Sonrada demiştim ki "İyi ki lastik değil donumda uçkur varmış." İnandılar buna, hadi inandılarsa öyle olsun dedim içimden. Aslında öyle bir hikaye yok, ama o inanılan dönemde bu tuğla işi çıktı ben de oranın etrafındaki tuğlaları aldım, alabildiğim kadar. Yani o deliğin sanal hikayesi böyle işte. Fakat sanal olmayan ne var? Bu fotoğraflardan bir tanesinde gözlüklüyüm, ama ben hiç gözlük takmadım. O Mete Akyol'un gözlüğü, o ödünç verdi. Bir arkadaşımız, bizim sınıftan değildi, Hürriyet'in Tarsus muhabirliğini almış. Haber de yok, bir şeyler yazması lazım. O zamanlar satır başına mı kelime

başına mı para Talıyor muhabirler. Bir gün geldi bana "Yahu Tuncer, bir haber yapalım senle" dedi "Nasıl bir şey?" dedim. "Mesela" dedi, gizlice sigara içiyoruz ya o zamanlar. Bir de o zaman Yenice gibi kutulu sigaralarda, sigaralar birbirine karışmasın diye araya sigara kağıdı konurdu. "Mesela sana Yenice paketinden para ve bir de yazı çıkmış 'Benimle evlenir misin?' diye. Güya sigara fabrikasında çalışan bir kadın 'bu kime çıkarsa onunla evlenirim' diye yazmış. Senin resmini de çekeceğim, Hürriyet'de çıkacak bu, sana da 2.5 lira vereceğim, ne dersin?" dedi. "Peki" dedim, işte o resmi çekti gönderdi, fakat aylar geçti haber çıkmadı. Tabi çıkmayınca para da vermiyor dingil. Epeyce bir zaman sonra babamın lokantasına gittim, "Gelsene bi buraya. "dedi. Adana'da Bugün gazetesinin 1. sayfasında bir haber: 'Tarsus Amerikan Kolejinde okuyan Tuncer Erzin'e Yenice paketinden evlenme teklifi çıktı!'. Babam "Bu ne?" dedi, ben de böyle böyle olmuştu diye anlattım işte. "Bir arkadaş haber yapacaktı, 2.5 lira alacaktım ama epey zaman oldu haber çıkmadı şimdi de bu haber çıkmış burda. Bir de fotoğraf vardı ama onu koymamışlar" dedim. Yani birinci sayfalık haber mi bu allahını seversen, ne biçim gazeteymiş bu! Bak 60 sene oldu hala almadım paramı o arkadaştan. O zaman 2.5 lira haftalığımızdı bizim. Bunun 1.5 lirası yol parasına gidiyordu 75er kuruştan gidiş dönüş. Geri kalan 1 lirayla da biz kooperatiften bir şeyler alıyorduk, yetmiyordu tabi, ama işte harçlık ne de olsa.

Kooperatif nedir?

Şimdi teneffüsler 5 dakikalık ve 15 dakikalıktı bizde. 15 dakikalık teneffüsten günde 2 defa vardı biri öğleden sonra biri de sabah. 15 dakikalık teneffüslerde dışardan gelip 15 kuruşa muhallebi satan Akif ağa vardı. İsteyen onlardan alırdı. İsteyen kooperatife giderdi, işte kaymaklı bisküvi, yok cezerye, yok sadrazam sucuğu (!), bandırma, buna benzer şeyler alırdı. Defter kalem de satılırdı. Şimdiki Woolworth binası var ya, o binanın eski adı Coğrafya odasıydı. Arkasında da bir bölme vardı orası da kooperatifimizdi. Çok kalabalık olurdu herkes hücum ederdi 15 dakikalık teneffüste. Kuyruk kültürü de yok nedense, sabah çişte var ama orada yok. Uzatırdık 25 kuruşu, ne alacaksan bir simit bir cezerye falan. Bağırırdık sonra "2.5 lira verdim, üstünü ver!" Bir kaç defa 25 kuruş verdik, 2.5 liranın üstünü aldım falan. Yani her zaman dürüstlükle para kazanmadım ben. Siyasete girmiş olsaymışım şim-

diye çok çok yükseklerde olurmuşum.

Son soru olarak, size şu anda TAC'de bir yetki verilseydi, liseyi değiştirmek amaçlı ne yapmak isterdiniz?

Bir kere, liseyi niye değiştireyim ki? Daha ileriye götürmek için. Mesela 100% yatılı olsun gibi.

Şimdi yatılılık güzel bir düşünce, ama işin değişen koşulları da var. Şehirler birbirine girdi artık. Eskiden 1.5 saate gittiğimiz yere şimdi 20 dakikada gidiliyor. Yatılı niye olsunlar ki? Bu da bir arz-talep meselesi. Ancak şehir dışından gelenler yatılı kalıyor ama gelen insanın da ailesinin de çok istemesi lazım TAC'yi. Hem lisan eğitimi hem de hayat eğitimi olarak iyi eğitim vermesiyle ünlüydü TAC eskiden.

tBen yetkili olsam, tabii ekonomik yönden (yani öğretmen maaşlarını karşılayabilme yönünden) mümkün olur mu bilemiyorum, ama, öğretmen kalite çıtasını daha da yüksek tutardım. Ne yalan söyleyim, şimdilerdeki öğretmen kalitesini yeterli bulmuyorum; tamamını kast etmiyorum tabii ki. 'Nereden biliyorsun Tuncer abi, Ankara niree, Tarsus nire?' dersen eğer, şu nedenle biliyorum, bildiğimi zannediyorum derim: Ben Sağlık ve Eğitim Vakfının Ankara temsilciliğini yapmaktayım; '96dan beri. Dolayısıyla on, on bir kurumun Ankara'ya düşen bütün işlerini takip eden, sonuçlandıran bir memurum. Ama ağırlıklı olarak yaptığım iş, okullarımızdaki yabancı öğretmenlerin Milli Eğitim Bakanlığı nezdinde ön izinlerini (öğretmen yeterlilik izinlerini) alıyorum. Ondan sonra da Çalışma Bakanlığından oturma ve çalışma izinlerinin sonuçlanması için uğraşıyorum.

Ön izinleri alırken görüyorum ki çoğu öğretmenler üniversite mezunu olmasına üniversite mezun, ama, lisans branşlarında tecrübe sahibi olanı çok nadir. Dolayısıyla ben yetkili olsam, ciddi bir okulda en az iki yıl öğretmenlik tecrübesi olan ehil öğretmen istihdam etmeyi düstur edinirdim. Bu çok önemli bence, fakat maddi olarak mümkün mü, emin değilim. Muhtemelen mümkün değil ki uygulanamıyor. Ayrıca, Tarsus mahrumiyet bölgesi olarak görüldüğünden öğretmen bulmak kolay olmuyormuş diye duymuştum. İzmir, İstanbul daha cazip geliyor turistik açıdan, o taraflara gitmek isteyenler daha çok oluyormuş. Bir başka şey de, iyi, başarılı öğretmenleri uzun süre tutabilmeli; yabancıların kısmı azamı öğretmenliği amaç değil, hazır evden çıkmışken dünya turu atmak için araç olarak görmekte. Hal böyle olunca da zamanın Talası, Tarsusu tabahur etmiş bulunuyor. Mervecim, şimdiki öğretmenlerle bizim misyoner kökenli (ama antre parantez, hiçbir şekilde dine mine bulaşmayan) öğretmenler arasında çok fark var. Mesela saat dörtte dersimiz bittiği zaman iki saatlik serbest zamanımız olurdu, ama kampüs içerisinde. O zaman zarfında spor yapılırdı, oyun oynanırdı. Çok mütevazı da olsa

bir kütüphane vardı, oyun odası vardı, müzik odamız vardı. Çok basit şeylerdi bunlar, ama yabancı öğretmenler buralarda hep bizimleydiler, çünkü hepimiz okulda yatıp kalkardık. Üçü yatakhane öğretmeniydi zaten, ama hepsi de sekiz ay bizimle beraber aynı kampüste yaşardı. Doğal olarak hem öğretmenimiz, hem de arkadaşlarımızdı. Dolayısıyla beraber oynardık, beraber gezer tozardık. Hafta sonları etkinlikler olurdu, bisikletle trene biner Pozantı'da iner, oradan bisikletle Tarsus'a dönerdik. Kız Kalesine ya da civardaki ilgi çeken mekanlara gidilirdi. Yani hep öğretmenlerle birlikte olurdu öğrenciler, daha doğrusu öğretmenler öğrencilerle... Şimdi, anladığım kadarı ile ders bitince "Evli evine, köylü köyüne..." Onun için sadece öğrencinin yatılılığı değil önemli olan, aynı zamanda öğretmenin de yatılılığı elzem. Yani tasada ve kıvançta hep yan yana; birliktelik, yani "Cling together, Swing together...

Buna da bizim zamanın ECHO'su denebilir. Trampette Turgay Altıkulaç, harmonikada İltan Akgüneş, piyanistimizi hatırlayamadım, solist fırlama Atila Demir(seren), klaves ve tefte bendeniz cennet kuşu (bir piyes için entari ile).

Bu da, mektepteki son günün fotoğrafıdır

Ayla abla, siz Tuncer abinin muzipliğini nasıl karşıladınız ilk zamanlarda?

Biz nişanlıydık. Babamın tanıdığı, alışveriş ettiğimiz bir dükkan vardı. İkimiz beraber dolaşıyorduk. Tuncer'le kundura dükkanına girdik, 79.5 liraydı fiyatı ayakkabının, "Neden 80 değil?" demişti. O zaman çok tanımıyordum tabi şaşırmıştım hatta dükkan sahibi de, o da şaşırdı. Sonradan anladık espri yaptığını. Güldüreyim istermiş, tabi ben onu sonradan yavaş yavaş öğrendim.

Ayla Abla, siz Tuncer abi ile Ankara'da mı tanıştınız?

Hayır Adana'da tanıştık. Evlendik

Tuncer abi hemen araya girdi: Biz Ayla ile tanışmadan evlendik.

Hakikaten mi?

Tuncer abi: Bu senin hayret nidalarını da yazacaksın ama...

Evet yarı yarıya öyle oldu. Ailelerimiz ahbaptı zaten, benim doğumumu biliyorlar. Biz evlendiğimizde annelerimiz babalarımız 25 yıllık arkadaşlarmış. Ben Adana'da okudum, Kız Meslek lisesinde, enstitüde. Okulumun defilesine çıktım. Önceki senelerde dışardan manken getirirlermiş, hocalarımız 'Çocuklar kendi emeklerini kendileri sergilesinler.' dediler, beni de seçtiler. Ve ben ilk çıktım podyuma, ışıkları söndürdüler şamdanlar süslemeler yakılmış. O zaman kayınvalidem görmüş beni. 'Ay bu kıza bayıldım' demiş 'Çok zarif bir genç kız demiş'. 16 yaşındayım tabi.

Tuncer abi: Taş gibi bir kız!!

Yanındaki arkadaşı da "Aaa, tanımadın mı bu bizim Ayla, Avni (Uşaklıgil) bey'in Ayla'sı." demiş. Bir süredir görmediği için tanıyamamış kayınvalidem beni. Tabi blu çağında bir dönem tombalak bir şey olmuştum. Sonra zayıfladım podyuma çıktığıma göre baya zayıflamıştım. Eve gidince bahsetmiş Tuncer'in babasına. Bu kayınpederimin kafasına işlenmiş meğerse, sonradan bana anlatıyor kayınpederim, o dönemlerde ablamı düşünürmüş Tuncer'e ama bir duymuşlar ki ablam nişanlanmış.

ERKAN İNAN TAC' 90

Hocam nasıl delirtmiştim ama sizi o gün!

Dönem arkadaşlarından İsviçre'de yaşadığını ve mesleğinde başarılı çalışmalarda bulunduğunu duyuyor, seninle gururlanıyoruz.
TAC'den sonraki yıllarını İsviçre'ye kadar olan bölümüyle bize özetler misin?
Öncelikle bana bu güzel, çok değerli Alumni dergisinde yer verdiğiniz için çok teşekkürler. Seneler sonra bile olsa elit insanlar yetiştiren bir okulun bir parçası olabilmek gurur ve mutluluk verici.
1996 yılında Selçuk Üniversitesi diş hekimliği fakültesinden mezun oldum. 2 Sene boyunca Mersin ve İstanbul'da çeşitli kliniklerde çalıştım. .Üniversite zamanında ve sonrasında eğitimimi yurt dışında sürdürmek için çeşitli üniversitelerle kontağa girmiştim. 1998 senesinde Zürich üniversitesi maxillo fasiyel cerrahi bölümünden isteğim onaylandı. Bu, güzel ama zorlu bir yolculuğun başlangıcı oldu....

İsviçre doğal güzellikleriyle, okumuş, kültürlü toplumuyla yaşanacak bir ülke değil mi? Karar verip buraya yerleştiğin ilk yıllarda sıkıntılar yaşadın mı? O günlerden bahseder misin biraz?
Evet hocam sıkıntılarım oldu. İsviçre'ye geldikten sonra ki ilk soku volonterliğimin ilk haftasında bölüm başkanının bir pazar günü akşam beni arayıp "Erkan, Türkiye'de maxillo fasiyel cerrahi bölümü yok. Devam etmek istiyorsan tıp fakültesi okuman gerekli" demesiyle başladı.
Ama kararımı vermiştim. İsviçre'de kalmak istiyordum. Çeşitli baş vurulardan sonra Winterthur'da (Zürich eyaletinin bir şehri) okul çocuklularının diş tedavisinden sorumlu bir klinikten gelen istekle volonter olarak çalışmaya başladım. 3 ay sonra yine bir şok: Çalışma iznim çıkmamıştı. Daha sonra Appenzell eyaletinde bir Türk diş hekiminin yanında yine volonter olarak çalışmaya başladım. Ama bundan sonra şansım döndü, iznim çıktı. Yaklaşık bir buçuk sene çalıştıktan sonra şimdiki bulunduğum Fribourg eyaletinde daha avantajlı bir iş buldum. Ama yaklaşık 6 ay sonra klinik sahibi, eşinden ayrılıp Almanya'ya döndü. Bu zor zamanların sonu, başarılı yılların başlangıcı oldu. Sağlık bakanlığı başarılı çalışmalarımdan dolayı 5 seneliğine özel izinle bana kliniği alabilme hakkını verdi. Bu beş sene içinde diplomamı da denkleştirip, sınırsız iznimi elde ettim. Bu sırada İsviçre vatandaşı olmaya da hak kazandım.
Yaklaşık 15 seneden beri kendi kliniğimi işletmekteyim. Ve 2015 Mayısından beri de, inşa ettirdiğim çok kapsamlı kendi binamda çalışmaktayım.
Evet hocam, doğa güzellikleri çok, güzel ve çok düzenli bir ülke İsviçre.

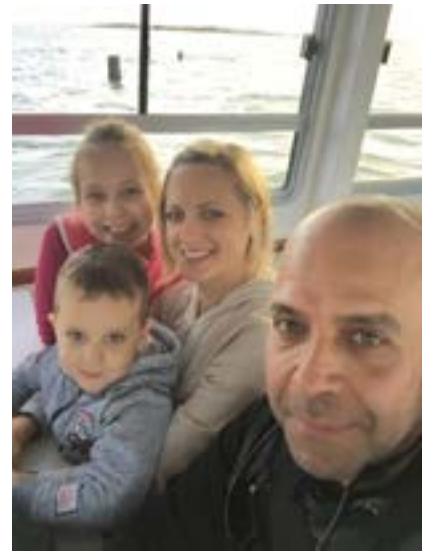
Boş zamanlarında neler yapıyorsun buralarda?
Hocam, hayatımız inanın, ev ve iş. Çocuklar çok zaman istiyor. Elimden geldiğince onlarla olmaya, birlikte zaman geçirmeye çalışıyorum. Boş zamanlarımda elimden geldiğince spor yapıyorum.

Döneminde başarılı çalışmalar gösteren arkadaşların var. Onlarla iletişimin ne durumda? Bir araya gelebiliyor musunuz?
Hocam, dönemimizden Talat Buğur'la çok sık görüşüyoruz. Biliyorsunuz Talat Türkiye ve Avrupa da çok başarılı bir iş adamı. İmplantın Türkiye'de öncülerinden. Benim de implant fabrikasında küçük bir ortaklık payım var. Elimden geldiğince DTI'nin İsviçre ayağı olarak destek olmaya çalışıyorum. Geçen sene İsviçre'de yaklaşık 150 Türk diş hekimine çok başarılı bir organizasyonumuz oldu....
İş haricinde ailecek de görüşüyoruz. Talat'ın oğlu Beki Emre'nin kirvesiyim.

Homecoming 2015, döneminizin 25. mezuniyet yılı idi. O günleri nasıl kutladınız? Gelemedin. Neden?
Hocam, ne yazık ki, homecominge gelemedim. Kliniğimin inşaatı o zaman henüz bitmediği için burada olmak zorundaydım. Umarım bir daha kine inşallah.

Mezunlar derneği olarak sizleri en iyi şekilde ağırlayabilmek için aylar öncesinden hazırlıklar yapıldı. Organizasyonu nasıl buldunuz? İyileştirici önerilerin var mı?
Hocam arkadaşlarımdan duyduğum ve videolardan gördüğüm kadarıyla her şey mükemmeldi. Emeği geçenlerin ellerine sağlık.

Biraz da ailenden bahseder misin? Facebook'ta güzel pozlarınızı görüyorum. Eğitimlerinde bir problem var mı?

Hocam, eşim estetisyen. Aynı kliniğimde beraberiz. Güzellik enstitüsü var. 2 çocuğumuz var. Çalışmaktan biraz geciktik çocuk yapmak için. Kızım Evelina Senay Şubatta 7 yaşına girecek. İlkokul birinci sınıfta. Çok başarılı. Oğlum Maximus Erkan, 3.5 yaşında. İkisi de hırslı çocuklar. Umarım benden daha güzel ve sağlıklı ve başarılı bir hayatları olur. İkisi de diş hekimi olmak istediklerini söylüyorlar. Ama Allah haklarında hayırlısını versin. Olurlarsa, kliniği kendilerine devredip, Türkiye'ye dönerim o zaman.

TAC'deki öğrencilik yıllarımız unutulmaz. Arkadaşlarla buluşmalarımızda o günler yeniden yaşanır ve tazelenir. Dernek olarak Son Cuma buluşmalarımız, Homecoming'lerimiz, dönem buluşmalarımız, Namrun Mezunevi buluşmalarımız, Cumhuriyet Balosu buluşmalarımız, okul anılarımızın paylaşıldığı platformlar oluyor. Senin de unutamadığın anıların olmuştur. Bizimle paylaşır mısın birini?

Hocam ilk aklıma gelen ve arkadaşlar bir araya gelince de hep mavrası yapılan bir anım sizinle olanı;

Kimya dersindeyiz, Erdoğan hoca önde, yanılmıyorsan Özgür ve Kırhan'la bir soru üzerinde tartışıyorlar. Ben bir şey soracağım ama tartışılan soru üzerine çok konsantreler. Cevap yok. Ben bırakır mıyım? Hocam. Hocam. Hocam. Erdoğan Hoca kalkar: "Erkan suuussssss!" Ama ben susmam.

"Erkan suusssssssss!"

Hocam nasıl delirtmiştim ama sizi o gün!

Şimdi arkadaşlarla bir araya gelindiğinde, ben biraz lafı uzatınca:

"Erkan suuusssssssssss!"

Ne güzel günlerdi o günler hocam!

Gerçekten çok güzel günlerdi. Anılarda hep yaşayacak. İsviçre'de yaşayan TACli mezunlarımız vardır mutlaka. Örneğin Mersin'den TAC'83 mezunlarımızdan Fedon Tahinci abin uzun yıllar İsviçre'de yaşıyor. Görüşmeniz oldu mu?

Hocam Fedon abiyle yıllar öncesinde bir mail kontağımız olmuştu. Ama ne yazık ki sonrasında hiç görüşemedik. Bir gün karşılaşırız inşallah.

Son yıllarda yatılılığa geçişle başlayan çok olumlu gelişmeler yaşanıyor okulumuzda. Sağlık Eğitim Vakfı (SEV) kardeş okullarımıza eğitim standardının en üst seviyeye gelmesi için büyük destek vermektedir. Tarsus yerleşkesinde SEV İlköğretim okulumuz için örnek yemekhanesiyle, spor salonu ile, yatakhanesiyle, derslikleriyle büyük bir yatırım gerçekleştirdi. Bunlardan haberdar olabiliyor musunuz?

Hocam, haberleri Alumni dergisinden ve arkadaslardan alabiliyorum. Umarım, bir gün gelmek nasip olur. Bu güzel gelişmeleri duyunca mutlu oluyoruz ve gurur duyuyoruz.

Her şeyin daha düzenli ve güzel olmasıyla....

İleride Mersin'e yerleşecek olursanız, yavrularınız ve torunlarınız için dört dörtlük bir okul sizi bekliyor olacak, bilesin.

Sevgili hocam bir hayalim de çocuklarımı, eğer olursa, o günleri görebilirsek, öğrenci değişim programıyla kısa da olsa benim başarılı bir diş hekimi olmamda çok büyük etkisi olan okuluma göndermek. Onların da Stickler tozunu soluyup, gerçek arkadaşlığın ve dostluğun nasıl kazanıldığını öğrenmelerini, görmelerini istiyorum.

İnanın hayatımın en güzel yıllarını TAC de geçirdim. TAC'nin bizlere verdiği özgüven, bizlerin başarıdaki anahtarı. Umarım yeni nesil de bu imkanlardan faydalanabilme şansını buluyor ve aynı duygularla yetişiyorlardır.

En kısa sürede görüşmek üzere....Ellerinizden öpüyorum.

Bu güzel söyleşi için sana teşekkür ediyor, işlerinde başarılarının devamını diliyorum. Aile mutluluğunuz daim olsun. Mersin'e geldiğinde mutlaka görüşelim, olur mu?

Erdoğan Kaynak '63

MEHMET YALTIR TAC' 67

Malınızı, mülkünüzü, paranızı ve bütün her şeyinizi alabilirler, ama eğitiminizi kimse sizden asla alamaz.

Sevgili Mehmet, TAC'67 mezunumuzsun ve dönem arkadaşların arasında Jozef Amado, Nesim Avigdor, Ahmet Ceranoğlu, Coşar Çopuroğlu, Erhan Dumanlı, Hayrettin Ergun, Akif Gül, Necdet Özcan, Özden Özler, Savaş Özkan, Aykut Tuzcu gibi farklı sektörlerde başarılı çok sayıda sınıf arkadaşınız olduğunu biliyoruz. Sizin de tarım sektöründe çok önemli çalışmalarınız var. Camiamıza kendinizi ve dönem arkadaşlarınızı anlatır mısınız rica etsem?

TAC '67 sınıfı 45 kişi olarak mezun olduk. 20. Mezuniyet Yılımızı kutladığımız 1987 yılından itibaren her 5 yılda bir toplanıyoruz. 2017 yılında 50. Yıl kutlama hazırlıklarımız şimdiden başladı. Bu toplantıların tamamının baş organizatörü Hayrettin Ergun'dur. Turizmci arkadaşımız Çoşar Çopuroğlu ile beraber bu konuda çok emekleri var. Önümüzde ki aylarda daha detaylı bilgi edineceğiz.

Dönem arkadaşlarımızdan maalesef kaybettiklerimiz oldu. Rahmetli Mehmet Erdem, Sina Sipahi, Akif Gül, Yaşar Kınık, Habib Karazincir, Abdullah Çiftçioğlu ve Sam Bilgenoğlu'nu saygıyla anıyorum.

Sınıf arkadaşlarımın tamamının güncel bilgileri Hayrettin Ergün kardeşimizde mevcuttur. SEV okullarının çeşitli gönüllü kuruluşlarında '67 mezunlarının katılımı en üst düzeydedir. Benim dışımda Jozef Amado, Erhan Dumanlı, Giray Velioğlu ve Aykut Tuzcu Mütevelli olarak, Hayrettin Ergun ve Necdet Özcan ise TAC Mezunlar Derneği Başkanlığı görevlerini üstlenmişlerdir. Ayrıca Ortaokuldan sonra Liseyi Robert Academy'de okumuş olsa da aynı sınıftan kabul ettiğimiz Burhan Karaçam SEV Onursal Mütevellisidir. Bana gelince: 1949 yılında Ceyhan'da doğdum. 1967'de TAC'den mezun olduktan sonra girdiğim Robert Kolej Yüksek Okulu(1972 yılından itibaren Boğaziçi Üniversitesi) İş İdaresi ve İktisat Fakültesini bitirdim. Tarımla uğraşan bir aileden geliyorum. Okul yıllarından bu yana işlerin içindeyim. Öğrenciliğimde yaz tatillerim pamuk tarlalarında geçti. 1910 yılında "Arif Yaltır ve Kardaşları" unvanıyla kurulan firmamız halen "Yaltır Tarım Ürünleri A.Ş." olarak devam ediyor. 1984 yılında aile işletmelerinden birisi olan Bitkisel Yağ Fabrikasını "Unilever" firmasına sattıktan sonra modern tarım konusunda çeşitli ülkelerde yaptığım araştırmalar sonucunda, Türkiye'de aile ziraatı olarak bilinen Çilek üretiminin geniş alanlarda yapılarak yakın ülkelere ihracat yapabileceğimizi gördüm.

1985 yılında 30 dekar alanda başladığımız Çilek Tarımında üretim alanını, bir kısmı sözleşmeli 3.000 dekara ve üretim miktarını 13.000 tona çıkardık. Ayrıca Ürettiğimiz çilek fidelerinden kendi üretimimiz için kullandığımız kısmından arta kalanını diğer çiftçilerimize satıyor ve bir kısmını da ihraç ediyoruz. Diğer taraftan Tarım Bakanlığınca tanınmış "Araştırıcı Kuruluş" olarak Çeşit Islahı çalışmaları da yapmaktayız.

1978 yılında Tevhide(Özşahin) Yaltır ile evlendim. Kendileride TAC mezunu olan 2 oğlumuz var.

Tarım sektöründe çalışan camiamızdan kimler var, tanıdığınız? Okulumuzda tarım sektörüne yönelik bir panel düzenlense, kimleri çağırabiliriz?

Camiamızdan Tarım sektöründe çalışan çok kişi var. Benim sınıfımdan ilk akla gelenler Narenciye Üretim ve Ticareti yapan Özden Özler ile Pamuk Ticareti yapan Jozef Amado'dur.

Bir Panel yapılması düşünülürse, önce küçük bir komite (3-5 kişi) oluşturup çalışmaya başlamak gerekir. Hangi konular konuşulacak, konuşmacı ve davetliler kimler olacak, Panel kime

dönük yapılacak(Öğrencilere mi yoksa Genel'e açık mı olacak) gibi konuların kararlaştırılması iyi olur.

İş hayatınızın yanı sıra, SEV'de ve TAC'de uzun yıllar görevler aldınız ve hala da bu görevdesiniz. Bu konuda yaptığınız çalışmaları açar mısınız?

1960'lı yıllarda "American Board Okulları" için ABD'den sağlanan ekonomik imkanlar giderek azalmıştı.Dönemin hükümet politikaları sebebiyle okullarda ücretler, enflasyon yüzünden hızla artan maliyeti karşılayacak şekilde ayarlanamıyordu. Ortaya çıkan maddi sıkıntı nedeniyle Talas Amerikan Koleji kanuni mecburiyetler gereği Milli Eğitim Bakanlığına devredilmek zorunda kalındı. Bunun üzerine efsanevi Müdürümüz Mr. Maynard'ın gayretleriyle, geriye kalan okulları nasıl kurtarabiliriz diye bir araştırmanın içine girildi. Neticede Sağlık ve Eğitim Vakfı(SEV) kurularak Üsküdar, İzmir ve Tarsus'ta ki okulların mülkiyeti bu vakfa devredildi. Kurucu lisanslar Amerikan Bord Heyeti'nde(ABH) kaldı ve yönetime yardımcı olmak üzere daha çok mezunlardan oluşan çeşitli Kurullar oluşturuldu. Ben, 1980'li yıllardan itibaren TAC Yerel Yönetim Kurulunda(Local Executive Committee), ve Okullar Merkez Kurulunda(Schools' Board of Governers) Başkanlık yaptım. Daha sonra SEV'de kesintisiz olarak yaklaşık 20 yıl Yönetim Kurulu üyesi ve Denetim Kurulu üyesi ve Başkanı olarak görev yaptım. Halen Mütevelli Heyeti Başkan vekili olarak çalışıyorum. Tüm bu süreçlerde okullarımızın daha iyi olması için çabalarımız oldu. Biz bayrağı devraldık, bundan sonra genç arkadaşlarımızı SEV'e kazandırarak bayrağı onlara devretmeye çalışıyoruz.

TAC'nin 2015-16 eğitim ve öğretim yılının açılış töreninde onur konuşmacımızdınız. Yıllarca öğrencilik yaptığınız bir mekanda genç kardeşlerinize abi olarak hitap ederken neler hissettiniz?

tTopluluk önünde konuşma tecrübem çok olmasına rağmen heyecanlandığımı itiraf etmeliyim. Konuşmamı kısa tutmaya ve Öğretmenlerimiz ile genç kardeşlerimizin aklında kalabilecek birkaç şey söylemeye çalıştım. Konuşmamın metni şöyleydi:

Sayın Veliler ve Misafirler, Okul Yöneticileri, Öğretmenler ve sevgili Öğrenci arkadaşlarım,

Hepinizi sevgiyle selamlıyorum.

1960 yılında küçük yaşta bir öğrenci olarak ayakbastığım bu mekanda sizlerle beraber olmaktan gurur ve kıvanç duyuyorum.

Büyüklerimizin bize nasihatı Eğitimin önemini en güzel şekilde anlatmaktadır. 1800'lü yıllarda Kırımdan kaçmak zorunda kalıp Ceyhan'a yerleşen büyük dedem şöyle dermiş: " malınızı mülkünüzü, paranızı ve bütün her şeyinizi alabilirler, ama eğitiminizi kimse sizden asla alamaz".

SEV Vakfı olarak önemli görevlerimizden birisi, okullarımızın fiziki ihtiyaçlarının en iyi şekilde sağlanmasıdır. Bu konuda özellikle son yıllarda çok yol aldık, emeği geçenlere bir defa daha teşekkür ediyorum. Böylece okulumuz bölgemizin yükselen bir değeri olmayı sürdürmektedir

Ama fiziki yapı tek başına yeterli değildir. Okulu okul yapan öğrencilere kazandirdigi bilgi, beceri ve değerlerdir. Bu değerler 127 yıllık tarihimizden süzülerek bugünlere ulaşmıştır.

Günümüzün rekabetçi ortaminda Dunya ölçeğinde kaliteli eğitim vermeğe mecburuz.

Sayın Yöneticiler ve Değerli Öğretmenlerimiz,

Bu konuda Vakfımızın her zaman sizin yanınızda olduğunu özellikle belirtmek isterim.

Sevgili Genç Arkadaşlarım,

Tarsus Amerikan Koleji'nde geçireceğiz günleri kendinize, ailenize, ülkemize ve insanlığa en yararlı olacak şekilde değerlendirmenizi diliyorum.

2025-2016 ders yılı hayırlı ve uğurlu olsun, başarılar.

Ailenizde Yaltır soyadını taşıyan mezunlarımız da oldu. Kimlerdi? Nerede ne yapıyorlar?

Ailemizin ilk TAC mezunu olan amcamın oğlu A.Süreyya Yaltır'dır('47). Benden sonra 2 oglum Ahmet Yaltır ('98), Mithat Yaltır ('99) ile sonrasında yeğenlerim Uğurlu, Gökhan ve Arif TAC'de okudular. Ahmet, Mithat ve Gökhan Adana'da benimle çalışıyorlar, diğerleri ise İstanbul'da.

Sınıf arkadaşlarınızla ne sıklıkla buluşuyorsunuz? Haberleşmelerde yeni iletişim imkanlarından faydalanıyor musunuz?

Programlı olarak her 5 yılda bir toplanıyoruz. Daha küçük gruplar halinde ise her zaman biraraya geliyoruz. Haberleşmelerde mail(yahoo groups) ve whatsap gibi yeni iletişim imkanlarından yararlanıyoruz.

2017 yılında, dönem olarak 50. mezuniyet yılınızı kutlayacaksınız. Şimdiden bunun heyecanı sarmıştır sizleri. Neler planlıyorsunuz?

Öncelikle, programın Tarsus'ta ve azami katılımla(Yurtdışında yaşayanların çok önceden haberdar edilerek) yapılması düşünülmektedir. Bu konuda Hayrettin ve Coşar şimdiden çalışmaya başladılar.

Her geçen yıl TAC ve SEV kardeş okulları eğitimde, yerleşkelerinde gözle görülür önemli atılımlar gerçekleştiriyor. Çağdaş ve pozitif bir eğitimle Türkiye'mize ve Dünyaya liderler yetiştiriyorlar. Bu konuda neler söylemek istersin, SEV yönetiminde görevli bir mezun olarak?

Okullarımız özellikle son yıllarda yapılan yatırımlarla fiziki açıdan çok büyük atılımlar yaptılar. Ancak öğretim kalitesinin daha ileri götürülebilmesi için özellikle aşağıda ki hususlar önem taşımaktadır:

1. Öğrenci çeşitliliğini artırmak için burs imkanlarının daha da artırılması ve tekrar başlanan yatılı öğrenci uygulamasının üzerinde çok önemle durulması,

2. Öğretmen devamlılığının temini için daha çok gayret gösterilmesi,
3. Okullarımızın geleceğinin teminat altına alınması için oluşturulmuş olan "Endowment Fund"ın artırılarak devam ettirilmesine özen gösterilmesi.

1960larda, öğrencilik yıllarınızda unutulmadık anılarınız olmuştur. Dönem buluşmalarınızda bu anılarınız tazeleniyordur mutlaka. Biz Letter kanalıyla TACli dostlarımızla paylaşır mısınız unutulmayan bir anınızı?

Anılar çok, bir tanesini anlatayım. Henüz Ortaokul yıllarımızda "Homeroom" sınıfları vardı. Her sabah dersler başlamadan once burada toplanır ve Amerikalı Sınıf Öğretmeni eşliğinde değişik konularda tartışmalar yapardık. Böylece bir konu nasıl tartışılır, nasıl savunulur, söz nasıl alınır gibi müzakere etmenin inceliklerini öğrenirdik. Bugün Türkiye'de çok eksikliği duyulan tartışma kültürünü o yıllarda edinmiştik. Alınması gereken bir karar varsa oylama yapılır ve sonuca gore hareket edilirdi. Bu tartışmaların birinde sınıfımızın sahneye koyacağı oyun için oylama yapıldı ve benim tercih ettiğim oyun seçilmedi. Öğretmenimiz herkese rol paylaşımı yapıp bana da rol verince "Ben karşı oy verdim bu oyunda rol almam" dedim. Bana birazda kızarak "Karşı yönde oy kullanmış biri olarak bu oyunda rol alman çok daha önemli. Oylama bitti ve bu oyun seçildi, artık itiraz etme hakkın yok, sonucu kabullenmeli ve üzerine düşen sorumluluğu almalısın" dedi. İlk demokrasi dersimi o zaman aldım. Öte yandan tartışma kültürünün önemli bir kazanımı daha vardı; o da özgüveni artırmasıydı.

Bir toplulukta fikrini serbestçe söyleyebilmek kayda değer bir kişilik özelliğiydi. Bizim dönemimizde TAC'de savunduğunuz fikirde tek başınıza bile kalsanız bu mesele haline gelmezdi. Kimse size dışlamaz veya kötü gözle bakmazdı. Bütün bunlar TAC kültüründe ön plandaydı.

Öğretmenlerinizden hangisiyle irtibatınız var? 2017 yılında düzenleyeceğimiz Homecominge çağırsanız, gelirler mi acaba?

Maalesef öğretmenlerimizin çoğunu kaybettik, kalanları da epey yaşlandı. Haydar Hoca inşallah her zaman yanımızda olur. Geçen yıllarda Amerika'dan matematik hocamız Mr. McNair gelmişti. Umarım genem gelebilir. Diğer öğretmenlerimize de ulaşmaya çalışacağız.

Camiamıza ne söylemek istersin Biz Letter aracılığı ile?

Benim bakışım daima şöyle oldu: TAC olmasaydı ben Ceyhan'da herhangi bir çiftçi olacaktım. TAC bana dünya vizyonu kazandırdı. Benden sonrakilerin de bu vizyonu kazanmaları için fırsat bulmaları gerektiğine inandığımdan okulumu sahiplendim ve bağlılığımı hiçbir zaman kaybetmedim.

Tüm camiamızın, Kurumlarımıza sahip çıkmalarını ve her zeminde destek olmalarını; kendilerinin yararlandığı imkanların daha fazlasını yeni nesillerin kazanması için gayret etmelerini arzu ediyorum.

Alp ERDEM TAC '02

AHMET ALPTEKİN TAC' 89

"Temel Hedefimiz, TAC Mezunlarına yakışır bir dijital kimlik oluşturmak"

Ahmet Abi, öncelikle bize TAC sonrasındaki yaşamında biraz bahseder misin? Neler yaptın TAC'den sonra?

Küçükken ilgi alanım hep elektronik ve bilgisayarlar idi. TAC'de de Fen birimindeydim. O zamanlar olduğu kadar yönlendirme ile üniversitede mühendislik okudum. Mezuniyetten sonra ilk işimi İstanbul'da Akbank'ta buldum. Bu vesile ile Oğuz Karahan'ı da rahmetle anıyorum. Bu dönemde, İstanbul'da sosyalleşme imkanı bulduğum yegane yer Fenerbahçe The Club idi. 4 sene çalıştıktan sonra, birikimimin verdiği cesaretle ve sevgili dostum TAC'88 Levent Kalyon'un daveti ile İş İdaresi ve Pazarlama alanında yüksek lisans yapmak üzere Amerika'ya gittim. Bu kararı almamda beni cesaretlendiren sevgili dostum TAC'89 Cem Küçükcan'a da esenlikler diliyorum. Pittsburgh'e yakın bir kasabada 2 sene çalışıp okudum. Üzerine 1 sene daha tam zamanlı çalıştım. Sonra Türkiye'ye geri döndüm. Geri dönüşümde bana imkan sağlayan sevgili dostum TAC'88 Ali Murat Atlas'a bu vesile ile selamlarımı iletiyorum. İstanbul'da hemen her haftasonu Kalamış The Club'da sosyalleşip neler yapabilirim diye fırsat kovalıyordum. İlk fırsat TAC'deki lise yıllarımdaki okul müdürümüz Mr.Alan McCain'den geldi. Sevgili dostum TAC'89 Erdoğan İnanır'ın vesilesi ile Mr. McCain için yarı zamanlı çalışmaya başladım. Hayırlı bir iş yapıyorduk ve hemen akabinde 7 sene sürecek olan işimi bu sürede buldum.

Koreli bir firmanın Türkiye'de yapılanmasını koordine etmek ve büyümesini sağlamak üzere işe alındım. Bu işimi yaptığım yıllarda Banu ile evlendik. IK'cı eşim kariyerimi planladı ve sonrasında Fransızlar için çalışmaya başladım. İki çocuğumuz var, kızım Beren, oğlum Ali. Hem eşim hem de çocuklarım fahri TAC'li adaylarıdır, bana projelerimde yardımcı oluyorlar sağolsunlar. Halihazırda aynı şirkette çalışıyorum. Profesyonel başarımda bana destek sağlayan burada ismini saymakla bitiremeyeceğim TAC'li dostlarıma da sevgilerimi gönderiyorum. İş haricinde, iki dernekte çalışmalara yardımcı oluyorum, birisi TAC Mezunlar Derneği. Bana imkan sağlayan sevgili TAC'78 Ali Cerrahoğlu'na da esenlikler dilerim. Sevgili Alp, sen soruyu TAC sonrası neler yaptın diye sordun ve gördüğün gibi. TAC sonrası da hep TAC ile iç içe, TAC öncesi gibi. Ve konu yine Nasıl TAC'li olduğumuza geliyor. TAC'li olma fırsatını bana sağlayan sevgili anne ve babama sevgilerimi gönderiyor, ikisine de esenlikler diliyorum. Bu vesile ile anne veya babası hayatta olmayan mezunlarımızın anne/babalarına de rahmet dilerim.

TAC'deki dönem arkadaşlarınla görüşme fırsatın oluyor mu?

Hem de çok oluyor. Her fırsatı değerlendiriyorum. Şehir içi, şehir dışı hatta ülke dışındaki seyahatlerimde TAC'li dostlarımla biraraya gelmek için neredeyse sudan sebepler buluyorum. Birkaç sene evvel TAC Gift Shop'tan TShirtler, Kupalar, Stickerlar, Kartpostallar almıştım ve ziyaret ettiğim TAC mezununa hediye ediyordum. Şimdi 1 adet kırmızı TShirt kaldı, bakalım o kime nasip olacak.

Mezunlar Derneğimizin web ekibindesin aynı zamanda. Mezunlar derneği Web ekibi olarak hedefiniz nedir? (Database, iletişim vs.)

Temel hedefimiz, TAC Mezunlarına yakışır bir dijital kimlik oluşturmak. Bunun için web sitemizi, veri bankamızı, iletişim yöntemlerimizi hem kullanımı kolay hem de işletimi kolay olacak şekilde, geçmişte yapılmış olağanüstü çalışmaların üzerine bir tuğla daha koyarak geliştirmeye çalışıyoruz. Bunu yaparken benim temel prensibim mümkünse TAC mezunlarının desteğiyle bu işi planlamak, icra etmek ve yürütmek. Adana Cumhuriyet Balomuzda geliştirdiğin bir app ile hem mezunlarımız bilgilerini güncelleme şansı yakaladı, hem de yoklama almış olduk.

Şimdi gelelim sürprize; İstanbul buluşmamızda bir TAC App üzerinde çalışmaya başladığını öğrenmiştik. Bize biraz bu app ile neler yapabileceğimizden bahseder misin?

Öncelikle Cumhuriyet Balosunda gördüğün iPad uygulaması ile başlayayım. Bu uygulamaya eYoklama adını verdik. Ama daha güzel bir isim arıyoruz. Belki önümüzdeki etkinliklerde bu uygulama ile tanışacak olan mezunlarımız bu uygulamanın isim babası/annesi olurlar.

eYoklama'yı ilk olarak Homecoming 2015'de kullandık. Amacımız hızlı ve basit olarak herhangi bir TAC/TALAS etkinliğine katılan mezunların katılım kayıtlarını yapmak, iletişim bilgilerini teyit etmek, gerekiyorsa güncellemeyi o anda yapmak ve aidiyetleri ile ilgili hatırlatmada bulunmaktır.

Mezunlar Derneğimizin mobil uygulaması için düşündüğümüz ise daha fazla işlevi olan bir uygulamadır. Mobil Uygulama ile Bizletter'daki haberlere ulaşabileceksiniz, Gift Shop'dan kendiniz veya bir arkadaşınız için alışveriş yapabileceksiniz, belli meslek grubuna üye TAC mezunlarına erişebileceksiniz. Ayrıca yıllık aidatlarınızı mobil uygulama üzerinden kolaylıkla gönderebileceksiniz. Son olarak, kapalı devre bir mezun sosyal paylaşım platformu olacak, bir nevi lounge'umuz gibi kullanabileceğiz.

Bu app'i telefonlarımıza ne zaman yüklemeye başlayacağız?

Henüz ekip kurma aşamasındayız. Bu uygulamanın geliştirmesine amatör ruh profesyonel vücutla destek verecek kişileri arıyorum. Ekipte TAC'03 Mesut Paksoy ve TAC'96 İbrahim Kocaalioğlu var. Ayrıca TAC'76 Sait Kayahan abimiz de bize mentorluk yapacak. Ne kadar çok destek alırsak, o kadar erken yüklemeye başlayabileceğiz. Özellikle Mobil/Web Uygulama Geliştirme konusunda katkı sağlayacak TAC mezunlarımız benimle temasa geçerlerse sevinirim. (aalptekin@yahoo.com)

Yoğun programında buna vakit ayırdığın için çok teşekkür ederiz.

DR. ERIC TRUJILLO

Erdoğan Kaynak '63

Hi Eric. Your friends and students will be very happy to hear news from you, I'm sure. Would you summarize your story of coming and staying in Turkey?
We came to TAC in 1999 after we were both hired at the Iowa job fair by then acting school director, Dr. Spencer. We chose Tarsus simply because it was the first school to offer both Lisa and I jobs at the same school. I was originally hired to teach English at SEV Tarsus elementary school but one week after arrival the Lise Dean of Students position came open and Dr. Mitchell asked me if was interested in the position and I said yes. I had visited Turkey several times as a tourist in the early 1990's and enjoyed my visits so the idea of living and working in Turkey appealed to me. Lisa, however, had never lived outside the state of Colorado, so coming to TAC and Turkey was a new adventure for her.

How did you decide to come to TAC?
When we came to the school in August 1999, it was after there had been quite a bit of conflict between the school administration and the student body. I don't know the reasons behind it, however, we felt that the relationship between the students and school needed to be repaired. We both (Dr. Mitchell and I) felt that open lines of communication with respect shown in both directions was important. That's where we started, talking to students, being visible, communicating with the student leadership on various issues and sometimes agreeing with one another and sometimes agreeing to disagree. When Dr. Mitchell went recruiting for faculty during his first year he looked for teachers who would fit his educational philosophy and that's how we got some very good teachers at the school.

You, together with Dr. Mitchell, created a very friendly atmosphere among the teachers and the students. What was the fact behind your strategy?
Yes, there were lots of weekends and evening with students. The funny part is that was the fun times for me, it was always much more fun to be with the students at sports matches, going to the Mersin cinema, class trips, etc. rather than sitting in the office doing paperwork. I enjoyed New Years 2000 in Stickler Hall with the Class of 2000. Having a dinner potluck and movie in Stickler auditorium with the 2003 leadership, etc. I gave up a lot of personal time but I was able to build strong relationships with many students this way. Many of those relationships still exist today.

Do you remember the handball tournement in Denizli, in winter, snow every where? Would you share this trip with us?
The great Handball trip to Denizli. First I must admit I thought we were crazy taking a bus across turkey in a blizzard. I can still remember everyone on the team sitting at the front of the bus helping the driver to stay on the road by using their "young" eyes to see which side of the road he was on. The hotel in Denizli was great, the matches we won were even better. There was another bus that had TAC students for fans, I believe you were the teacher who brought that group. Having fans made a huge difference in our first match. If I remember correctly we played Maltepe Military Academy and they were good and had fans as well. It got a bit tense at times in the stands but our students behaved well. The TAC handball team was a wonderful team of young men who believed in their coach Esref, I feel lucky to this day to have been a part of the tournament in Antalya and Denizli.

Class 2000 invited you to Homecoming'00 for their 10th reunion celebration and you did come. What do you think about TAC'00 class and the student council executive members, especially the precident Erden Timur?
The Class of 2000 will always have a special place in my heart. Together we laughed, cried, fought, and hugged over the course of the year. Through that class I learned all about the stress the senior in a Turkish school must go through to prepare for the university exam. They gave me a new appreciation for what life can be like for Turkish students at the high school level. The student council exec team consisted of Erden, Akin, Firat, and Sevinc. I have seen each in the past few years when I was at Uskudar working, I am so proud of each one of them. They have all done well, and of course Erden has done exceptionally well with the work he has done with NEF. It always amazed me to be driving in Istanbul and see a NEF building and think I know that person.

Of course I remember him in my office kindly asking for a late pass for him to go to a class or wanting to talk in my office about school issues so he could miss his English class. I figured he spoke more English in my office discussing TAC student body issues than sitting in senior English discussing Shakespeare. No offense meant to Englsih teachers around the world.

Are you in touch with Dr. Mithcell and your friends from TAC?

I saw Dr. Mitchell in February of this year and we shared many stories about TAC over beer. I stay in touch with Ryno Sauerman, Lee Corey, Lisa Adams and Mark Patton. Of course we never see each other as much as we wish we could. Sadly most of the Turksih faculty I worked with at TAC have retired or moved onto other schools, but I am happy to see Gunseli as Principal, Haluk in the sports hall, Ali bey in the clinic and of course Sezin in the library.

How is Lisa? What are you doing recently? Are you planning of coming to Turkey again? Especially to TAC?

This year Lisa and I have decided to take the year off and enjoy life for a year by not working. It has been great so far. We are in Fort Collins, Colorado and enjoying the nature and quiet of a small town after five years in chaotic Istanbul. Our intention is to come visit Turkey in April 2016 and see our friends throughout Turkey. I would never say no to coming to serve as the Headmaster of TAC. I have served 11 years in senior admin in Turkey at the SEV-ABH schools, two at TAC as Lise Dean, four at ACI as Headmaster and five years at UAA as Headmaster. I feel that my experience is very relevant to the schools and my experience is very strong. For me the important issues to discuss are the relationship and lines of authority between the school's senior administration and the foundation and the vision of the foundation in ensuring that the SEV-ABH schools stay competitive and provide a rigorous and relevant education for the future.

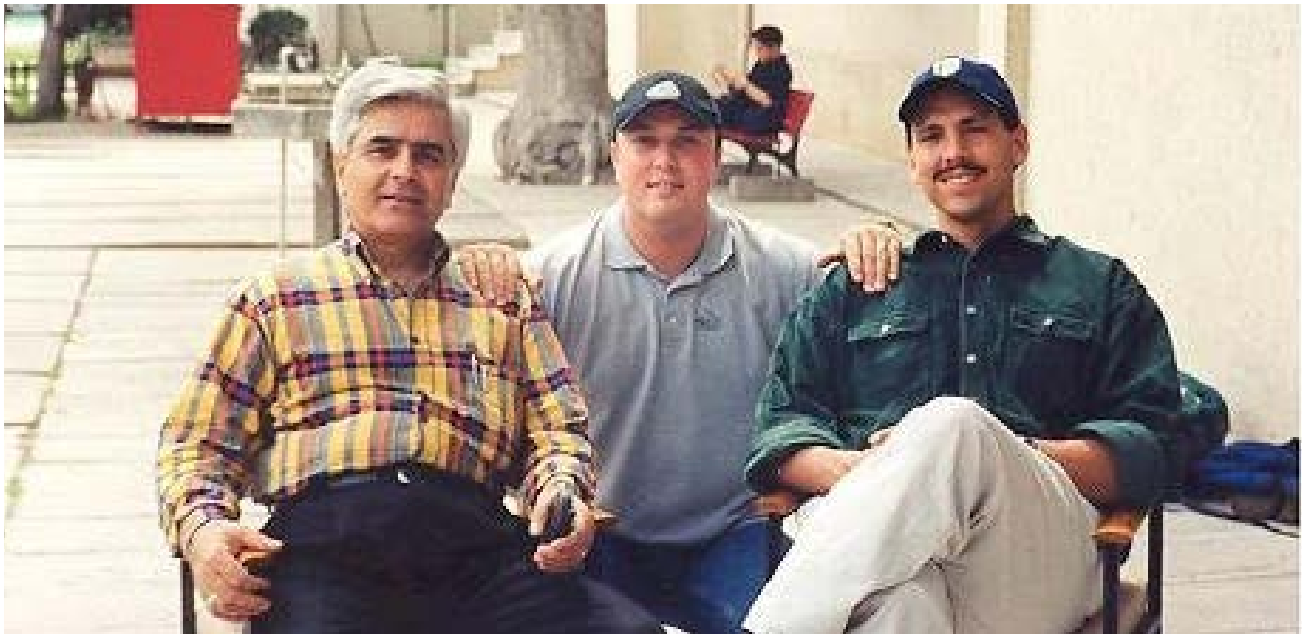
What are the first few words you would say about TAC? What would be your message to TAC community?

At TAC I was introduced to the Turkish culture and to the TAC culture. The words that come to mind immediately for me are: family, closeness, support, tradition, and lifelong friends (sorry two words). My message to the TAC community is that I first thank you for helping my wife and I learn about Turkey and making us both feel a part of the TAC family. Second, as a school alumni body, your support to the school is invaluable, and I just don't mean financially. As graduates, you need to work with the school to ensure that the values and education you received as a student continue. The Turkish Republic needs the ABH-SEV schools and the moral values and educational philosophy they teach. We cannot let these schools fall to the way-side in the face of stronger and more numerous competitors, these schools are unique and must continue to exist. Only though working together as graduates, faculty, parents, and students can this happen.

Thanks Dr. Eric. Hope to see you here in future...

21 May, 2016 is the date for Homecoming'16. Why don't you change your travel to Turkey accordingly? Your students and friends will love to see you and Lisa...

Lisa is at the airport right now getting to students she had from Robert College who just graduated this year and are studying in the U.S. They will spend thanksgiving with us, so we continue our Turkey connections one way or another! A belated happy teachers day my friend.

SCOTT ANDERSON

Never forget your heritage

Erdoğan Kaynak '63

Hi dear Mr. Anderson. It's wonderful to meet you at the internet medium, after so many years. TAC alumni will be very happy to read your interview, I'm sure.
I'm very happy to have an interview for the Bizletter. Thanks for the opportunity.

Mr. Anderson. It's very nice to have interview with you after so many years. When you have been at TAC as English teacher? What do you remember from those years?
I was a teacher at TAC from 1980-85. I have many happy memories from those years, and I am in constant contact with David Mallory, another teacher at TAC from 1981-85.

Besides teaching English you gave high support to ECHO groups after the lessons were over. Would you tell us about ECHO of those years?
The ECHO group of that time consisted of Tibet Agirtan, Kaan Altan, Yasa Arar, Emin Ersoy and a few others whom I can't remember right now, perhaps Omer Yaganoglu.

Who were the teachers and the administrators of your time? Do you have contact with any of them?
Besides David Mallory, I'm also in contact with Wally Robeson and Ruth Robeson (RIP) and their daughter Mary Heather Robeson. Of course I'm in contact with you! And also Yucel Karan, Nur Cemal Eden, Nurcihan Dogru,

Marion Billington, Julia Billington, and a few others.

How was the TAC life and education, compared to high schools in USA, from your point of view?
TAC life and education was more rigorous than the high school that I was teaching in for two years prior to coming here in 1980. I found the students more intelligent and receptive. And also hospitable and welcoming to

a foreigner

What did you do after TAC? Where do you live now? Are you retired? Do you meet any TAC alumni?
After TAC I got a Masters in Linguistics from Southern Illinois University and went to Saudi Arabia to instruct Saudi cadets in technical English from 1987 to 1993. Then I returned to the US and moved to Bloomington, Indiana, where I live now. Long story short, I came here for speech and hearing but stayed to become a registered nurse, which is what I do now. Although I am in touch with TAC graduates through Facebook, I haven't met with any yet, although I hope to do so!

What is your message to TAC community? What would you like to add, as your last words?
My message to the TAC community is this: Never forget your heritage. Strive to better yourself all the time. Remember your colleagues and your place in Turkey and the world. Onwards and upwards! Excelsior!

Thank you Mr. Anderson. I hope you will join one of our reunion activities in future. There will be Homecoming in May 21, 2016.
Your students will be very happy to see you after so many years.

KAMİL ÜNSAL (TAC'03)

Doğa Aşığı

Sevgili Kamil, çok mutlu oldum seni ve bahçenizi gezip gördüğüm için. TACli baba 1973lü Kürşad Ünsal , TACli iki kardeş TAC'03lü abi Kamil ve TAC'05li kardeş Yusuf Ünsal dayanışması ile ne güzel örnek bir bahçe oluşturmuşsunuz. Torosların tertemiz havasında oluşturulan 200 dönümlük bu cennet köşede yetiştirdiğiniz sağlıklı meyvelerin tadına baktım. Hepsi müthiş. Hele Japon armudu bir başka. Dalından koparıp yemek ayrı bir zevk. Umarım diğer mezun dostlarımıza da nasip olur. Bakarsın meyve ticareti yapan dostların ilgisini çeker. Sizinle irtibata geçer. Bu lezzetli meyvelere pazar bulurlar. Neden olmasın?

Sevgili Kamil, 2003'te mezun olduktan sonra seninle hiç görüşemedik. Şimdi beraber çalıştığın Yusuf kardeşinle (TAC'05) görüştüğümde senden haberler alıyordum. O da mezun olduktan sonra haber alamaz oldum. TAC mezuniyetinden sonra neler yaşadın, bugüne gelene kadar?

İzmir ekonomi üniversitesi, işletme bölümünden mezun oldum. Üniversite yıllarım çok keyifliydi. İzmir yaşanması gereken başlıca kentlerden biri. Ben de annemden dolayı yarı izmirli sayılırım. Hemen ardından askerliğimi bitirdim ve babamın yapmak isteyip (mesleğinden dolayı zaman ayıramadığı için) bir türlü fırsat bulamadığı bir hayalini hayata geçirme kararı aldım. Daha sonra bu hayal babamın değil benim hayalim oldu.

Ailede üç TAClisiniz. Babanız Kürşad (TAC'73) sen ve kardeşin Yusuf (TAC'05). Nasıl bir duygu yaşatıyor bu durum sice?

TAC'den mezun olmanın farkını TAC'de okurken değil mezun olduktan sonra çok daha iyi değerlendiriyor insan. Öncelikle babamın, kardeşimin ve benim aynı okuldan mezun olmamız ailece alacağımız ortak kararlarda bize çok yardımcı oluyor. Çünkü konulara aynı pencereden bakıp birbirimizi çok daha iyi anlamamıza yardımcı oluyor. Tabi annemde üç TAC'li ile uzun yıllar yaşadığı için evde herkes aynı lisanı konuşuyor diyebilirim.

Çok güzel örnek bir bahçe oluşturmuşsunuz. 200 dönümlük. Torosların yükseklerinde. Çok özel bir konumda. Cennet gibi. Sen ve kardeşin işletme eğitimi aldınız. Tarımla uğraşmak nereden geldi aklınıza? Tam anlamı ile sıfırdan başlayıp bu devasa güzelliği yaratmak zor olmadı mı? Kaç yıldır bu işin içindesin? Anne baba nasıl karşıladılar tarım işletmeciliğine girişmenizi, ilk senelerde?

Babam her zaman sevdiğiniz ve mutlu olduğunuz işi yaparsanız başarılı olursunuz derdi. Bu nedenle mevcut arazilerimizi değerlendirmekle işe başladım. Çünkü doğa beni her zaman cezbetmiştir. Bu işin elbette zorlukları vardı ama gerek kardeşim Yusuf gerekse ailemin desteğiyle tüm zorlukların üstesinden geldik. Araziyi bu hale getirmek için çok çabaladık ama sonunda başardık. O gördüğünüz arazilerde büyük bir emek ve sabır ekilidir aslında. 2007 yılından itibaren bahçemizle uğraşmaktayız. Ailem tüm hayatım boyunca her şeyde olduğu gibi bu kararıma da saygı duyup yanımda oldular ve her zaman desteklediler.

Fidanları kendiniz yetiştiriyorsunuz, erbabını bulup aşılatıyorsunuz, gözlerimle gördüm. Kendiniz dikiyorsunuz. Gübreleri kendiniz özel olarak hazırlıyorsunuz, sulama sistemini tam otomatik bir sisteme bağlamışsınız. Askıya aldığınız asmaların metal askılarını kendiniz eğip büküyorsunuz, yerlerine kendiniz monte ediyorsunuz. Atölyenizi gördüm. Sanki sanayi çarşısına girmiş gibi hissettim kendimi. Top teller, levhalar, profil demirler, çeşit çeşit makinalar. Ve bunları kullanarak müthiş işler çıkarıyorsunuz.

On parmakta on marifet. Nasıl oluyor bütün bunlar? Anlatır mısın?

Ne kadar az dışa bağımlı olursanız o kadar özgür olursunuz. İlk olarak hayal gücümüzü işimize yansıtabiliyoruz. Pratik düşünceyle hareket ederek çok maliyetli sistemleri dahi ekonomik bir biçimde halledebiliyoruz. Yaptığımız işlerin bütün safhalarını kendimizin yapması için çalışıyoruz ve bunları yaparken hem çalışıyor hem de yaptığımız işten keyif alıyoruz.

Asma bahçelerini dolaşırken üstlerinin örtülü olduğu dikkatimi çekti. Neden yaptınız bunu?

Olumsuz tabiat koşullarına karşı önlem almak amacıyla yapmış olduğumuz bir işlem. Mühendisliğini ve işçiliğini kendimizin yaptığı bir çalışmadır.

Kaç çeşit üzüm yetiştiriyorsun? Maşallah sarkan salkımlar koca koca ve farklı

görünüyorlar. Farklı ürünler, farklı nektarinler, farklı armutlar... Çeşitliliğin ve farklı ürünler yetiştirmenizin mutlaka bir sebebi vardır benim bilemediğim... Açıklar mısın?

Değişik bahçelerimizde üç çeşit üzüm bulunmaktadır. Bu üzümlerin her biri kendine özgü güzelliktedir. Nektarin cinslerinden 3 ana çeşit bulunmaktadır. Bütün bu çeşitlilik kademelendirme amacıyla ekilmiştir. Farklı zamanlarda hasat yapabilmemizi sağlar. Pazardaki tüketim süremizi uzun zamanlara yaymamıza olanak sağlıyor. Ürettiğimiz bütün ürünler kendini kanıtlamış piyasa değeri yüksek depolanabilir çeşitlerdir.

Ağaçların arasında fazlaca bir mesafe var neden? Bir de ağaçların dizilişi bazı yerlerde güneydoğu yönünde, bazı yerlerde batı-doğu yönünde. Farklı yönlerde oluşları bir tesadüf mü?

Bahçenin tesis edilmesi tam anlamıyla bir mühendislik işi gibi. Ağaçların ekim aralıkları, dikim yönleri, arazinin işlenişi belli hesaplamalara ve doğa şartlarına bağlı olarak organize ediliyor. Bahçe tesis ederken uyguladığımız yöntemler nedeniyle farklı yönlerde dikilmiştir.

Sizin ağaçların görünümü çok sağlıklı, canlı canlı. Komşu bahçelerdeki ağaçlara bakıyorum, hiç de sizin ağaçlara benzemiyor. Hava aynı, su aynı. Bu farklı durumun sebebi nedir?
Üretimin her aşamasında uygulanan yöntemlerden kaynaklanan farklılıklar mevcut. Gübreleme, ilaçlama, budama, sulama ve bunun gibi düzenli olarak yapılan uygulamalar da farklılıklar var . Biz tarıma mühendislik gözüyle bakmaya çalışıyoruz. Bir fabrika gibi baştan sona işletme sistemini kendimiz organize ediyoruz.

Dolaşırken keçiler, ördekler, kazlar da gördüm bir sürü. Hayvancılık da mı yapıyorsunuz burada?
Hayvancılıkla uğraşmak istiyoruz. Ancak şu an için Ar&Ge aşamasında. Gördüğünüz hayvanlar da bizim hayvancılık hakkında tecrübe edinmek amacıyla aldığımız hayvanlardır.

Geleceğe yönelik projeleriniz vardır mutlaka.
Hedefimiz devamlı büyümek ve kaliteli ürün elde etmek. Bunun için yaptığımız işe paralel, geleceğe yönelik projeler üretmeye devam ediyoruz.

Bu devasa bahçeyi sulamak, gübrelemek, ürünleri toplayıp, paketlemek, pazarlamak çok zor olmalı. İnsan gücüne ve enerjiye ihtiyacınız olmalı. Nasıl oluyor bu? Tarımla uğraşan bir işletmeci olarak nasıl bir çözüm buldunuz?
İhtiyacımız olan hammaddeyi temin edip kendi atölyemizde işliyoruz. Gerekli olan iş gücünü ve ekipmanları bünyemizde barındırıyoruz. Kendi dalında profesyonel insanlarla çalışarak onların tecrübelerinden yararlanıyoruz.

Kızılbağ (Güzel Yayla) ve yakın kasaba ve köylerdeki üreticilere önderlik yapabiliyor musun bir TACli olarak? Biliyorsun okulumuz liderler yetiştiren bir okul. Komşuluk ilişkileriniz nasıl gidiyor?
Köylümüz ve civar köylerle samimi ilişkilerimiz bulunuyor. Sahip olduğumuz tecrübeleri paylaşmaya çalışıyoruz.

Bahçende farklı türden meyve ağaçları da gördüm, az sayıda olan. Mesela, Japon armudu. Bunlar üzerinde denemeler mi yapıyorsun?
Gelecekte oluşturmayı planladığımız bahçeler için etüd çalışmaları yapıyoruz. Farklı cins meyve ağaçlarının bizim bölgemize adaptasyon sürecini inceliyoruz. Bunlardan edindiğimiz bilgileri yeni tesis edeceğimiz bahçelerde kullanacağız. Doğanın kendisi en büyük laboratuvar.

Görüyorum ki, sen de Yusuf da bekarsınız. Feryal anneniz, Kürşat babanız evlenip yuva kurmanızı, çocuk sahibi olmanızı isterler. Geleceğe yönelik projeleriniz arasında bu da var mı?
Ailem bizim için hayırlı olanı ister elbette. Geleceğin neler getireceğini bilemeyiz hocam. Hayırlısı olsun.

Etkinliklerimizde Ünsal Ailesini de aramızda görmek isteriz.. Her fırsatta gelin katılın ki, anılar tazelensin. Temmuz ayı son Cumamızda senin ve Kürşad babanızın kulağını çınlattık. Siz de aramızda olsaydınız, o gece. Ne hoş olurdu...
Davetiniz için teşekkürler hocam. Ne zaman isterseniz.

Okul arkadaşlarınızla buluşup, okul anılarınızı tazeliyorsunuzdur.
Dönem buluşmalarına katılmışsınızdır. Hele sen çok şanslısın TAC'yi dokuz yılda bitirmekle. 2001, 2002, 2003 dönemleriyle arkadaşlığın oldu. Okulla ilgili bir anını tazelemek ister misin? Okullar arası maçlar sonrasında seni hep ön sıralarda görürdük, tıpkı Cevdet Canatan gibi... Kendini savunurken hep "belaları mıknatıs gibi kendime çeken bir tarafım var" derdin... Ne söyleyeceksin? Buyur.
2001,02,03 hepsi benim kardeşlerim. Onlarla her anım güzel.

Senin gibi hayatını tarım sektörüne adamız mezun dostlarımız var. Kimi para kazanmak için, kimi de benim gibi hobi olarak. Turhan Uygur (TAC'45) abimiz, Müslüm Doğru (TAC'85), Cemalettin Kurt (TAC'83), Can OK (TAC'84) abilerin senin gibi bu işi meslek edinmiş mezunlarımız. Bir gün sizleri okulumuzun organize edeceği bir panele çağırsak katılır mısın Yusuf'la?
Ne zaman isterseniz. Yardımcı olabilirsek ne mutlu bize.

Okulumuzu en son ne zaman ziyaret ettiniz?
Okulumuzu ziyaret etmeyeli uzun zaman oldu. TAC yılları benim için hem çok zorlu hemde çok keyifliydi. Bana o güzel anıları hatırlattınız için çok teşekkür ederim hocam. Daha sık görüşmek dileğiyle.

Bu güzel söyleşi için bize zaman ayırdığın için teşekkür ediyor, işlerinde kolaylıklar diliyorum. Ortaya çıkardığınız "cennet bahçesi" için seni, Yusuf'u ve size destek olan sevgili anne-babanızı kutluyorum.

Muratcan Güzelocak TAC '20

İstanbul'dan Merit bursuyla TAC'ye geldi. Yıldız B Milli takımına seçilen Muratcan hazırlık sınıfında okumakta. Şimdi sizlerle TAC serüvenini paylaşmak isteriz.

Sevgili Murat Can kısaca seni ve aileni tanıyabilir miyiz?

Ben 11 yaşına kadar su topu ve basketbolu eş zamanlı yapmıştım. Basket'e ilk olarak Efes'in "EFES İlk Adım" da iki sene süren bir dönem zarfında oynadım. Bir dönemde Ataköy-FB spor okulunda devam ettim. Sonra da Fenerbahçe'de iki sene basketbol oynadım; aynı dönemde Enka'da da su topu (çakılı) oynadım. Sonrasında buraya gelene kadar Beşiktaş'ta basketimi sürdürdüm. Kitap okumayı çok severim. Fantastik ve bilim kurgu tercihimdir. Yaz aylarında iyi balıkçıyımdır. Amcamla çok iyi ağ atarız. Olta balıkçılığını da yaparım. Daha yeni tüple dalma çalışmalarına başladım.Yaz tatillerinde de yapmadığım spor kalmamıştır.Tenis, at binme, Masa tenisi (ilçe şampiyonluğum var), yüzme,... gibi tüm sporları yapmışımdır. Çok iyi frisbee oynarım. Annem bizim kaliteli zaman geçirmek adına yedi-sekiz yaşına kadar her sabah evimizin yanında ki spor kulübüne en az 5-6 çeşit topla taşımışlığı vardır. Daha sonra zaten profesyonel spor kulüplerine yöneldik.

En iyi arkadaşım kardeşimdir. İki kardeşiz. Şu anda kız kardeşim benim izimde, eş zamanlı iki spor yapıyor. Enka'da Türkiye'de yüzme dereceleri olan bir yüzücü, aynı zamanda Eczacıbaşı'nda voleybol oynayan ve okulunda çok başarılı bir öğrenci.

Annem ise ziraat mühendisi bir organikçi. Bizim hep zaman yanımızda olmak için kendisine yeni bir iş kuran bu iş içinde bizim bulunduğumuz her yeri kendisine ofise dönüştüren; bunu da aslında bizim hayatımızı daha iyi organize etmek, kolaylaştırmak ve planlamak için kendisini de feda etmeden yapmak isteyen bir işkolik-anne olduğunu söyler. Annem bildim bileli bizim hiç bir antrenmanımızı kaçırmazdı. Bizim okullar ve kulüpler arasındaki dengeyi sağlamaya çalıştı. Şu anda ben Tarsus'a gelince yükü biraz hafifledi. Sadece kardeşimle ilgileniyor gibi olsa da aslında programına Tarsus'u da ekledi. İşi aslında daha bitmemiş gibi.

Babamda eski bir amatör basketçi. En büyük destekçim.

TAC' ye gelmeye nasıl karar verdin?

2015 Türkiye Basketbol turnuvasında TAC' li antrenörler, Eser Hoca ve Armağan Hoca beni izledikten sonra, beni ve ailemi okula davet ettiler. Bizde Tarsus'a görüşmeye geldik.

Biz ailecek okulu gelmeden önce çok araştırmıştık zaten. Bir ekol olduğunu da biliyorduk. Baskette burada yetişen ağabeylerimi zaten biliyordum. Üstelik Necati Güler Ağabey'min burada olduğunu öğrenmiştim. Çok etkilendim. Bu okulda okumam gerektiğine inanarak görüşmeye geldim.

Tarsus Amerikan Kolejinde ki görüşmelerimizde annemin duymak istediği cümle, benim şu an burada olmamı sağlayan büyük faktörlerden biri oldu.. Bu "evet bizim için basket çok önemli ancak hiç bir zaman eğitimin önünde değildir. İkisi eş zamanlı yürütülürse basket oynayabilir, belli bir not ortalamasının altına düştüğünde değil maça basket antrenmanına alınmayacağını" söylediklerinde-annem de senin bu okula girmen lazım demişti.

Ailem okulda ki başarımı düşürmediğim müddetçe benim spor yapmamı her zaman destekledi. Bunun içinde elinden geleni yaptı. Düşünün kardeşime de benimle eş koşullar sağlanıyordu ve İstanbul trafiğinde bunu on bir sene yaptı. Çünkü ben bir dönem Fenerbahçe' de bir dönem Beşiktaş'ta basketbol ve su topunu da Enka'da oynadım. Şuanda TAC' nin kampusunda hem okul hem de antrenmanlarımı gerçekleştiriyorum. Artık kendimi çok ayrıcalıklı, şanslı olduğumu düşünüyor aynı zamanda bunun büyük bir lüks olduğunu biliyorum.

Okula uyum sağlayabildin mi?

Evet uyum sağladığımı düşünüyorum. Gerek arkadaşlarım gerek öğretmenlerim olsun onlarla çok başarılı bir iletişim kurduğumu düşünüyorum. Özellikle abilerimle çok iyi anlaşıyorum. Sporcu abilerim Metehan ve Alp abim (TAC'18) bana her konuda çok yardımcı oldular.

TAC ve TAC camiası için düşüncelerini öğrenebilir miyiz?

Çok büyük bir camia, birbirlerine çok bağlılar. Türkiye'deki hiç bir okulda bu bağlılığı göremezsiniz. Bu camiada bulunmakla hayat boyu yalnız kalmayacağımı düşünüyor ve gurur duyuyorum.

Gelecek için hedeflerin nelerdir?

Her basketçinin rüyası gibi NBA 'de oynamak isterim. Üniversite eğitimimi Amerika'da tamamlamak ve bu süre zarfında üniversite basket liginde oynamak istiyorum.

KAYBETTİKLERİMİZ

TAC '93 Yahya Can'ın babası İhsan Cahit Can,

TAC ' 90 Ercan Acımış'ın annesi Sabiha Hanım,

TAC '81 Oğuz Dinç'in babası Ural Dinç,

TAC '67 Kürşat Pura'nın babası Sn.Aydın Pura,

TAO' 58 / TAC '61 mezunu Taner Öç'ün kardeşi Tuncer Öç,

TAC 97 Ali Kadayıfçı' nın babası Prof.Dr Oktay Kadayıfçı,

TAC '80 Murat Kösereisoğlu'nun babası Özer Kösereisoğlu,

TAC '76 Yılmaz Argüden'in babası Hasan Orhan Argüden,

TAC '89 Anış Arundar Paydak'ın dayısı,

TAC '95 Gizem Akcan, TAC '98 Meriç Akcan'ın anneleri,
TAC '90 Didem Dirlik ve TAC '95 Sinem Dirlik'in teyzeleri, Ezc.Rana AKCAN,

TAC 78 Ahmet Özsoylu 'nun annesi,

TAC '89 Anış Paydak'ın dayısı Cüneyt Oğuztüzün,

Vefat Etmiştir...

TAC '68 Kocaeli Üniversitesi İşletme Bölümü öğretim üyesi Prof. Dr. Tansu Say

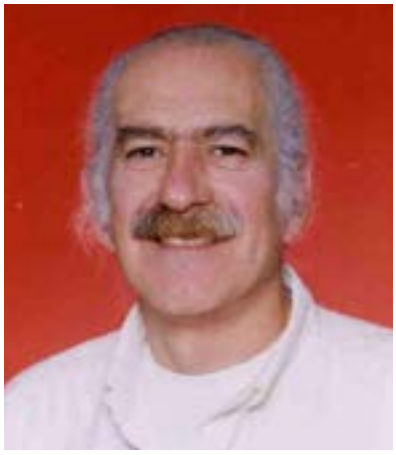

Thomas Day Goodrich

In the 1950's, Thomas Day Goodrich taught at the Talas Amerikan Orta Okulu for four years and then at the Amerikan Kız Koleji in Izmir for one year. He died on November 5, 2015 at the age of 88.His obituary included the following: "Tom's time teaching in Turkey proved to be a turning point in his life -- it determined the trajectory of his career as an historian of the Ottoman Empire and Islamic world." Furthermore, "his scholarship was not a mere academic exercise, but informed by his deep affection for the people and culture of Turkey."

He was a highly-regarded scholar and professor, with numerous articles and papers in his name, including a book titled "The Ottoman Turks and the New World."
My mother sent me his obituary, not only because of the connection with Talas and Turkey but also because she herself was an eager participant in recent years in Tom Goodrich's classes at the Osher Institute for Lifelong Learning in Wilmington, Delaware in the U.S. My mother told me that she always signed up for anything taught by Tom Goodrich, no matter what the subject was. Tom was such an excellent teacher that all of his classes were fascinating, she said. According to his obituary, he was preparing a class on "The History of the Ottoman Empire" when he died.
Tom Goodrich's life story is an impressive example of someone who welcomed and embraced different cultures, generously passing on his knowledge to others. His life would have been very different, no doubt, if he had not come to teach at Talas.

Dr. Ali Şakir Bor Tac'65

Tarsus Amerikan Kolejine 1960 yılında başlayan Prof. Dr. Ali Şakir Bor 1965 Haziran'ında Orta kısmı bitirdi. Lisede Robert Akademi'ye geçti. ODTÜ Metalürji Mühendisliği Bölümünde öğretim üyesi olan mezunumuz son yıllarda sınıf toplantılarımıza eşiyle birlikte hep katılıyordu. Bir süredir rahatsız olan abimizi kaybettik. Ailesine ve dostlarına baş sağlığı dileriz. Mekanı cennet olsun

TAC '52 mezunu Yüksel Özkaya

TAC '71 mezunu Kadri Sökmen

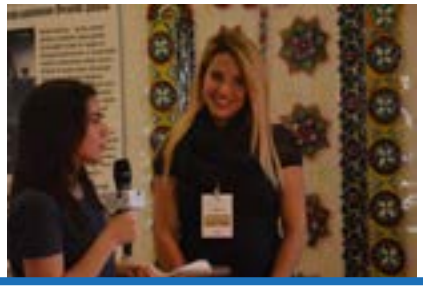
KARİYER GÜNÜ

Okulumuzda her yıl Geleneksel olarak düzenlenen TAC Kariyer günü muhteşem bir organizasyonla tamamlandı. Etkinliğin temel amacı, TAC'li kardeşlerimize meslekleri tanıtmak, gelişen kariyer alanları ve iş sektörleri hakkında bilgi verebilmek ve öğrencilerimizin gelecek hedefleri oluşturmalarına katkıda bulunmaktır. Etkinliğe katılım sağlayan mezunlarımız öğrenci kardeşlerimiz için çok faydalı bilgiler paylaşmaktadırlar.

Aynı zamanda mezunlarımıza TAC günlerini yeniden yaşama şansı sağlayan etkinlikte, duygusal ve coşkulu anlar yaşanmaktadır. Mesleki deneyimleri, önerileri ve paylaşımları ile 15 Aralık 2015 Kariyer Günü'ne önemli katkı sağlayan mezunlarımıza tekrar çok teşekkür ediyoruz. Ayrıca çok keyifli ve verimli geçmesinde emeği olan, etkinlikte görev alan, destek veren TAC yönetimine, görevli olan öğretmen ve öğrencilere ayrıca katılamayanların canlı olarak izlemesini sağlayan TAC Live TV ekibine teşekkür ediyoruz.

Mezunlardan Düşünceler

Sevgili abilerim arkadaşlarım ve kardeşlerim, Tac kariyer gününe gelmek, hele kapıda görevli son sınıf öğrencisi kızım Deniz Soylu'nun beni görevli olarak karşılaması, ve Tac de geçirdiğim tüm gün boyunca abi ve kardeşlerle sohbet inanılmaz keyifli idi. Hem kendim hem de kızım adına bir kez daha şükrettim Tac li olduğuma. Ben bir psikiyatrist ve psikoterapistim ve psikoterapide oldukça iddalı ve başarılı buluyorum kendimi ve kariyer gününde bende oluşan en önemli farkındalığım sanırım bu başarıda TAC nin katkısı çok fazla; biz okurken TAC de farklı bir çok kutbu buluşturduk, bizden farklı olanla belki dalga geçtik ama dışlamadık ve dışlanmadık, aşırı görüneni yargılamadık ve mezun olurken bütünleştik ve sevgide, dostlukta destekte, sonsuzlukta uzlaştık biraz aykırıydık, asiydik, risk alırdık, tıkanmayı beklemeyi sevmez, pratik yollar, yeni seçenekler arardık. Sanırım tüm bunlar benim mesleğimi severek, enerjiyle ve başarıyla yapmamı ya da fark yaratmamı sağladı diye düşünüyorum. İyiki varsın TAC, hepinize sevgiler

Psikiyatrist/Psikoterapist
Mehmet Levent Soylu Tac '83

---

12 yıl önce, o sıralarda abi ablalarımdan dinlediğim üniversite ve hayat serüvenlerini, TAC'mizde, kendi hikayemi öğrenci kardeşlerimle paylaşıyor olmam büyük gurur ve mutluluk kaynağı oldu benim için. Dönmek istemedim desem yeridir. Kalıp her gün Stickler'da, bahçemizde sohbetler yapmak ne de güzel olurdu? Deneyimleriyle duayen abi ve ablalarım arasında en küçük dönemden biri olarak Kariyer Günü'nde bulunmak da ayrı bir gurur sebebi oldu. Okul yönetimi ve mezunlar derneğinin ilgisi, öğrenci arkadaşlarımın samimi ve güler yüzlü karşılamaları, sınıflarımızı ziyaret eden kardeşlerimin meraklı gözleri heyecanıma heyecan kattı. TAC geleneğine yakışır bir organizasyonla gerçekleşen Kariyer Günü'nün faydalı bir sonuç teşkil etmesinde, ilham kaynağı sunarak farkındalık yaratıp farklı bakış açılarının yakalanmasında küçücük bir katkım olmuşsa ne mutlu bana. TAC yıllarım ve Homecominglere bu güzel günün hatırası da eklendi. Hiçbir zaman unutmayacağım.

Zeynep GÜLŞEN TAC '02

Kariyer Günü akşamı Ehl-i Keyif bir gece

Kariyer günü akşamında Mezunlar Derneği olarak organize ettiğimiz yemekte Çamlıyayla yolunda Ehl-i Keyf Restoranındayız.

Tüm mezun konuklarımız ve bu başarılı organizasyonu yapan idarecilerimizin katıldığı gecede yemekler bir harika.. Ama benim konum başka..

Karşıma bakıyorum, İnsan Kaynakları Uzmanı Özlem (Palabıyık '86) ve Tarsus Amerikan Koleji Müdürü Günseli (Yüksel '87) ablayı değil de Özlem ve Günseli'yi görüyorum. Kendi aralarında dedikodu yaparken sanki, lisedeki küçük halleriyle gözüküyorlar gözüme. O masadaki herkes öyle görünüyor. Çünkü öyle oluyorlar bir araya gelince. Yanlarındaki Mustafa (Özyiğit '83) lisedeki şakalarından, ilk gelen kızlara neler çektirdiklerinden bahsederken sanki geçen haftadan bahseder gibi gözleri parlıyor. Sanki şakaları hiç bitmemiş, bitmeyecek gibi.

Kimse kimsenin titrini takmıyor. Lisede neysen O'sun. Aynı muhabbet kaldığı yerden devam ediyor. Zaten iyi dostlukların en önemli özelliği de aradan seneler, 10 seneler geçse de muhabbetin kaldığı yerden hiç bitmemiş gibi devam etmesidir diye okumuştum bir yerlerde. Benim kendi şahsi dostluklarımda bunu teyit etmişimdir ama burada birçok kişide de gözlemleme şansına erişiyorum.

Cihat abi'yle (Lokmanoğlu '72) Muz geyiği yapıyoruz yemek boyunca. Anamur Muzu, Çikita Muz derken '"küçük ve kokulu" Anamur muzunun üstüne yok ama!' geyiğine katılıp gülüyoruz tüm yemek boyunca, aklımıza geldikçe.

Deniz Abla'yla (Çoşkun '96) biramızı paylaşıyoruz. Güya o sadece bir tane içecekti. Kaç bira paylaştığımızı unutuyorum.. Muhabbetle gidiyor nasıl olsa..

Tabii bir de dönemdaşlarım var. Zeynep ve Onur. O da daha farklı bir duyguymuş. Kariyer gününe kendi döneminden arkadaşlarının gelmesi. İkisi de mesleklerinde çok başarılı olmuşlar ama dediğim gibi hiç farketmiyor lisedeki mavra ve takılmalar aynen devam ediyor. Yine de burada olmaları bana da ayrı bir gurur veriyor.

Ve daha niceleri.. Muhabbet hiç bitmesin istiyor insan ama maalesef her şey gibi bunun da sonu var... bir dahaki sefere kadar..

KARİYER GÜNÜ; GEÇMİŞE IŞINLANMAK & GELECEĞİ BAKMAK...

Kariyer Günü'nün benim açımdan, başlıktan da anlaşılacağı gibi, 2 boyutu vardı; İlki "Zaman tünelinde geçmişe ışınlanmak", ikincisi ise "Deneyimlerimizi paylaşarak kardeşlerimiz ile geleceğe bakmak".

Daha Okul'a adımımızı atar atmaz her bir davetli mezunumuza tahsis edilmiş kerdeşlerimiz bizi karşıladı. Burada bu kusursuz organizasyonu gerçekleştiren TAC Okul Yönetimi ve Mezunlar Derneği'ne ve özellikle de bana eskortluk eden sevgili kardeşim Efe Taner KOLDAŞ'a sonsuz teşekkürlerimi bildirmek isterim. Eskort tahsisi, mezun olacak kardeşlerimiz ile bizler arasında mesleki ortak payda düşünülerek yapılmış, böylece bilgi paylaşımı sadece sınıflarda yapılan seanslarla sınırlı kalmayıp eskortluk sürecince de devam etti. Efe çok akıllı ve efendi bir kardeşim; kendisi kariyerini havacılık mühendisliği konusunda yapmayı planlamış. Eminim ki Ata'mızın "İstikbal Göklerdedir" sözünü kendine düstur edinip, bu bayrak yarışında TAC'nin ve sevgili Ülkem'in bayrağını hep daha ileriye taşır... '83 mezunu olarak TAC'den mezun olalı 30 yıldan fazla olduğunu dikkate aldığımızda, okula gidip geldiğimiz zamanlardaki parmaklıklı demir kapıdan geçtiğimiz anlardan başlayarak, okulun her bir köşesinde geçirdiğimiz zaman, kelimenin tam anlamı ile "Geçmişe Işınlanmak" ya da moda deyimle "deja-vu" oldu. Sabah seansında Stickler Audotorium'daki kısa tanışma seansı, hepimiz için ortama ısınma ve kaynaşma fırsatı yarattı. Öğleden sonra ise daha önce öğrenci olarak yer aldığımız sınıflarda bu kez bir öğretmenden daha çok yaşamdan öğrendiklerini bir ders süresi içerisinde kardeşlerine aktarmaya çalışan bir mezun olmaya çalıştık. Umarım sevgili kardeşlerimize faydalı olmuş, onların "Geleceğe Bakma"larına az da olsa bir ufuk açabilmişizdir.

Akşam ise günün yorgunluğunu Yayla yolundaki restoranda Çukurova'ya yakışır güzellikte rakı, şalgam ve kebap seansı ile bitirdik. Günlük koşturmaların yoğunluğundan olsa gerek, bir çok abi ve kardeşimizin dışında, gecelemeyi Tarsus'ta Kızılmurat Mahallesi'nin dar sokalarındaki yıkılmaya yüz tutmuş taş binalardan bir tanesi olup, St. Paul kuyusu yanında restore edilmiş Konak Efsus'ta yapmayı tercih ettim. Bir Tarsus'lu olarak ertesi günü, bize küçükken çok büyük mesafeler gibi gelen yerleri, aylaklık ve biraz da "ruhumun bedenimi yakalayabilmesi" için yavaş bir şekilde gezerek değerlendirdim.

Artık Ankara'ya dönüp koşturmaya yeniden hazırdım...

İyi ki varsın TAC!

Sami Tarık Veske TAC '83

TAC LIVE TV

BİZ KİMİZ?

Biz kocaman bir ekibiz. 2015 Nisan'ında kendimizi okul bahçesinde kameralarla bulduk. 2015 Homecoming'inde ilk ve son olur dediğimiz yayınımız büyük bir hızla geniş kitlelere ulaşmaya başladı. 10 kişi başladığımız bu yolda, emin adımlarla yürüyerek sayımızı arttırdık. Tamamen öğrenci insiyatifi ve çabası ile yürüyen kulübümüz usta-çırak ilişkisine dayanmaktadır. Okulumuzun bu güzel kültürünü canlı yayın üzerinden sizlerle paylaşıyoruz. Hem eğleniyoruz, hem de çok çalışıyoruz; ama yaptığımız işi de çok seviyoruz

ÜYELERİMİZ:

PELİN NİDA SÜRMELİ (TAC'17):
O defter , o kalem... O endam, o duruş... Onsuz olmaz, her şeyin organizatörü Pelin'inimiz.

SELİN SEÇEN(TAC'18), YAĞMUR SUNTUR(TAC'19), UMAY NURSAL(TAC'19):
Yaratıcı beyinler. Posterleri ve çizimleri ile herkeste hayranlık uyandıran melekler. Büyük mücadeleler sonucu ekibize dahil ettiğimiz kızlarımız.

GÜNEŞ SEZER(TAC'18), İNCİ OVAT(TAC'18), ELİZ ERDAL (TAC'18), DOĞA BAYKAL(TAC'20): Enerjik, gülryüzlü, capcanlı kamera önü yüzlerimiz. Stüdyo ve mikrofon arasındaki o inci çizgide yürüyen sunucularımız onlar. Zor tabi işleri.

AYLİN PULAT(TAC'17): Soyal medya cini. Facebook, Instagram, Snapchat ondan sorulur. Kısaca sizinle aramızdaki köprümüz. İletişim gurumuz.

GÜNEY YURTSEVER(TAC'17), DOĞU YURTSEVER(TAC'19), MURATCAN GÜZELOCAK (TAC'20): PR'a yeni bir bakış açısı getiren Güney arkadaşımızın ekibini genişlettik. Geniş kitlelere ulaşır bu gençler. Mezunlarımız ile iletişimimizi sağlayan birimimiz. Bütçe komisyon başkanlarımız.

CAN OLCAR(TAC'17), EGE TELATAR (TAC'18): Stüdyomuzun olmazsa olmazları. Görünmez süpermenler. Perde arkasının mutlu ve enerjik beyinleri.

HÜSEYİN KARA(TAC'18), BATUHAN EKŞİ (TAC'20): Bilgisayar kurtları, keser biçer, dizayn eder, hiç hayır demeden kalp kırmadan tüm teknik kaprisleri göğüsleyen yegane teknik ekibimiz.

İDİL GÜDEMEZ(TAC'19): "Foto İdil" Bir baktık ki hiç fotoğramız yok. Bizi kim tanıtacak? Tabi ki İdil. Çiçeği burnunda fotoğrafçımız.

ECE DEMİRCİOĞLU: Yayın sırası telaş müdürümüz. Yayın sırasında 100m koşusu rekorunu elinde bulunduran yepane hocamız.

ZİYA KAYALI (TAC'17), ALİ ALP DİNÇER(TAC'18), HÜSEYİN MEGREL (TAC'20): Kamera arkası yakışıklılarımız. XXL relax kameramanlarımız. Eee birileri bütün bu paniği dengelemeli.

METAHAN İNCİ: Bu yıl aramıza katılan taze kan. Farklı bakış açıları ile ufkumuzu genişleten öğretmenimiz.

MUTLU BEY, BEKİR ABİ, ADEM ABİ,MAHMUT ABİ (OKULUMUZUN IT BÖLÜMÜ): Bize teknik destek olan IT departmanımıza teşekkür ediyoruz.

İLK ADIMLAR

ACI LIVE desteği ile ilk adımımızı attık ve 2015 Homecoming'ini çektik. Heyecan dolu ilk çekimimiz sonrasında yılmadan yolumuza devam ettik. 2015 Mezuniyeti ve Film Festivali ile devam ettik maceramıza. Her yayın öncesi ve sonrası tam kadro ekibimizle hep hazır bulunduk. 2015 Eylül itibariyle tüm hızımıza çekimlerimize devam ettik. Sayımız iki katına çıktı ama yoğunluğumuz hiç azalmadı. Prep kampı çekimlerimizi, mezunlarımızın düzenlediği Cumhuriyet Balosu takip etti. Şu anda Kariyer Günü ve Echo Konseri çekimleri için hazırlanmaktayız.

SON DURUM

Şu anda Ali Cerrahoğlu'nun desteği ile web sitemizi oluşturmaktayız. Web sitemizde TAC LIVE belgeselleri, eski yayınlarımız, çeşitli kamu spotları, okul etkinlikleri gibi okul hayatından kesitler paylaşmayı düşünüyoruz. Hayalimiz bu kulübün TAC geleneklerini devam ettiren, unutturmayan ve izleyen kitleleri burada olmasalar da buradalarmışçasına hissettiren bir bağ yaratmak. İleriki yıllarda ise kulübüzü kardeşlerimizin aynı istek ve çaba ile devam ettirmesini istiyoruz.

TEŞEKKÜRLER

TAC Yönetimi, SEV üyeleri, TAC Mezunlar Derneği, ACI LIVE üyeleri ve tabi ki yayınlarımızı izleyip destek olan tüm izleyicilerimize gönülden teşekkür ederiz.

BİZE ULAŞIN

WEB SİTEMİZE REKLAM VERMEK İSTER MİSİNİZ?
Bize ulaşmak için;
pelinnida@gmail.com
guney.yurtsever@gmail.com

ARDA YILDIRIM TAC '13

TAC anlatılmaz yaşanır demişlerdi bana gitmeden önce. Hayatında yepyeni bir sayfa, deneyim olur sana acısı tatlısı ile sonrasında da keyfini sürersin ama hayat boyu. Doğru olduğunu şu anda anlıyorum açıkçası, bana kattıklarının değerini karşıma çıkan her zorlukta, engelde yeniden fark ediyorum. Sadece yatılı okuma hevesi ile gittiğim bu bir asırlık geleneklere sahip okulu daha doğrusu aileyi, bir parçası olduğumu bilmek beni rahatlatıyor doğrusu içinde yaşarken de mezun olduktan sonrada.

İyi ki kandırmış bizimkiler beni yatılı okul hikâyeleri ile de aklıma koymuşum yatılı okumayı daha ilkokuldan. Gerçi kapısından dönüyordum neredeyse TAC de annem Tarsus halkını esnaf lo-

kantasında görünce, adam karşımızda elleri ile salata karıştırıp yemeğe başlayınca. "Kalk Cihat! Ben burada çocuk okutmam." Demişti ayağa fırlayıp. Daha sonrasında ama okulun bahçesine girince onunda nefesi benim gibi kesilmişti ki unutmuştu o anı ve deli gibi benden önce okulu gezmeye başladı. Her şeyi ile harika bir yerdi. İyisi ile kötüsü ile yaşadım dan keyif aldığım kadar derste çıkardım. Abilik ablalıktan çok şey öğrendim özellikle, sabretmeyi, beraber durmayı, hak edene saygıyı, davranıldığı gibi davranmayı. Başta zor olsa da bir olayın bir şeylerin parçası olduğun zaman bir alışma süreci olduğunu. Açıkçası İtalya'ya geldiğim zaman bu çok işime yaradı, kazandığım sabır, ne olursa olsun kafamı dik tutmak ve yılmamak öğrendiğim en büyük deneyimlerden biri oldu TAC de ki ilk senemde. Buraya benden önce gelen TAC li abilerimden akıl aldıysam bile gene de yalnız olmak zor ilk başlarda hiç dilini bilmediğiniz bir ülkede özellikle. Sonrasında ise kurduğum dostluklar, insanlara gidip isimlerini sorup onlar ile tanışmak ve bir grubun parçası olmak işte o zaman rahatladım. Tıpkı hazırlıkta bütün abilerim ablalarımın adını öğrendikten sonraki rahatlama gibi, zamanla yeni bir ailenin parçası oluyorsunuz.

Abilik ablalıktan çok şey öğrendim özellikle, sabretmeyi, beraber durmayı, hak edene saygıyı, davranıldığı gibi davranmayı. Başta zor olsa da bir olayın bir şeylerin parçası olduğun zaman bir alışma süreci olduğunu. Açıkçası İtalya'ya geldiğim zaman bu çok işime yaradı, kazandığım sabır, ne olursa olsun kafamı dik tutmak ve yılmamak öğrendiğim en büyük deneyimlerden biri oldu TAC de ki ilk senemde. Buraya benden önce gelen TAC li abilerimden akıl aldıysam bile gene de yalnız olmak zor ilk başlarda hiç dilini bilmediğiniz bir ülkede özellikle. Sonrasında ise kurduğum dostluklar, insanlara gidip isimlerini sorup onlar ile tanışmak ve bir grubun parçası olmak işte o zaman rahatladım. Tıpkı hazırlıkta bütün abilerim ablalarımın adını öğrendikten sonraki rahatlama gibi, zamanla yeni bir ailenin parçası oluyorsunuz.

Dışarı da kaldığınızda size evini açan, anne babaların ziyarete gelirken getirdiği yemeklerin paylaşan, tuttuğu notları sizden değerli görmeyen, sabah akşamı beraber çalışarak geçirdiğiniz yeni bir aile bu. Tabi bu ailede sadece abi ablalarım yoktu, daha da büyüklerimde oldu her zaman. Okul içinde bir sıkıntım olduğunda bana yardım eden öğretmenlerim çalışanlarda vardı her zaman. Bir işe baş koyduğum zaman bana her konuda yardım ettiler her zaman. İlk defa flüte başlayacağım zaman Zübeyde abla yardım etmişti bana onu hatırlarım, sadece başlamak istediğimi söylemiştim ona o da bana direk kurs yeri adresi ve diğer bütün bilgileri vermişti. Sonrasında ise müzik ile geçen çok güzel yıllarım oldu yeni arkadaşlarım ile birlikte. Okçuluk sporuna başladığım zaman bana tehlikeli bir spor olduğunu bildikleri halde sahada çalışma izni vermişlerdi bana boş olduğu zamanlarda. Onların sayesinde çalışıp o dönem Antalya da düzenlenen uluslararası bir şampiyonada birinci olmuştum. Onlar sayesinde çekingen olmamam gerektiğini, bir işe baş koyduğumu gösterdiğim zaman insanların bana yardım edeceğini öğrendim. Yatakhanede ki bütün çalışanlarda bize hep ev ortamı sağlamıştı bütün seneler boyunca, içimizde ne Tkadar dağınık ya da yaramaz olanlar olsa da, onlardan öğrendim nerede olursam olayım bir yerde gerçekten yaşamak için bir düzenin olmasını ve temiz olmayı. IB okurken öğretmenlerimden düzenli olmayı ve

sabır, ne olursa olsun kafamı dik tutmak ve yılmamak öğrendiğim en büyük deneyimlerden biri oldu TAC de ki ilk senemde. , her bir anından keyif aldığım kadar derste çıkardım.

zamanında çalışmayı ve araştırmanın önemini öğrendiğim için şu anda her yaptığım projede başarılı olmanın keyfini yaşıyorum. Bana İtalya öncesinde olsun ya da hayata dair tavsiyeler veren ve her konuda yardım eden mezun ve abi ablalarımdan asla yalnız kalmayacağımı ve yardımlaştıkça herkesin hayatının daha iyi bir hal aldığını öğrendim.

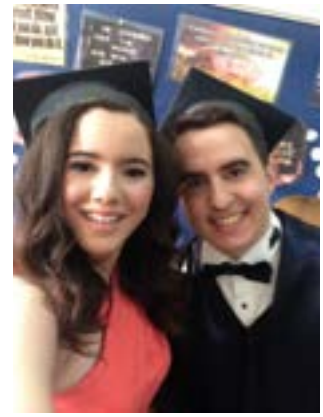
Baktığımda aslında ben sadece matematik ya da İngilizce öğrenmedim, insan olmayı da öğrendim, hayat ne gösterir ise göstersin dik durmayı da. Şimdi ise bu öğrendiklerim beni kurtarıyor burada. Hala okçuluk ile uğraşıyorum ve bir takımım bir ailem daha oldu burada. Müzik hala benim için bir rahatlama kaynağı projelerimden zaman buldukça çalışıyorum, tırnak yemektense bir iki nota basıyorum. Yatakhane de kazandığım düzen ile bir eve çıkacak ve onunla uğraşacak cesaretim oldu, hem de hiç anlaşamadığım kız kardeşim burada olsa bile. IB de edindiğim çalışma düzeni sayesinde bir aylık sınav periyodları benim için bir haftaya düştü geri kalan zaman ailem ve arkadaşlarım ile eğlence oldu. Mezun abilerim sayesinde de şu anda İtalya'dayım ve birçok insanın hayali kurduğu ülkede yaşıyorum, geziyorum ve eğitim görüyorum. Kısaca TAC de kazandığım deneyimlerin burada keyfini sürüyorum her konuda ve sonuna kadar devam edeceğini bilerek. Teşekkürler TAc hayatıma bu kadar çok deneyim kattığın için.

SEFA KARAKAYA TAC '15

1996 yılında Tarsus'da doğdum ve eğitim yılımı liseden mezun olasıya kadar burada geçirdim. TAC ile ilk tanışmam 5-6 yaşlarındayken gerçekleşti. Ailem beni bu yaşlarda okulun bir bahar şenliğine götürmüştü ve onların söylediğine göre ben ayağımı yere vurarak ileride TAC'de okumak istediğimi onlara söylemiştim. Daha sonra ortaokul eğitimimi tamamladıktan sonra hayalimdeki liseye girme şansımı 2010 yılında elde ettim.

TAC bir cümlenin kısaltması olsaydı, "Tarihi Anılarla Canlandırmak" ifadesini kullanırdım. Çünkü kolejde geçirmiş olduğum zaman süresince bir çok anıya ve bilgiye sahip olma şansını elde ettim. Şu an bile lise anılarımı hatırlıyor ve o yıllara tekrardan dönmek istiyorum. Küçük yaşta belirlediğim hedefe yani TAC'ye ulaştıktan sonra, kolejde de hedeflerime yönelik çalışmalar yapmaya çalıştım. Bunlardan bir tanesi yabancı dilim olan İngilizcemi geliştirirken aynı zamanda ikinci yabancı dilim olarak seçtiğim Fransızca'yı öğrenmekti. Acısıyla tatlısıyla geçen 3 senenin sonunda İngilizce'ye hakim olmaya başlarken aynı zamanda yeterli seviyede Fransızca öğrenme şansını elde etmiştim.

Daha sonra Üniversite eğitimime yönelik bir seçim yapmak zorunda kaldım ve IB programının bir parçası oldum. Bu kararı vermemde kolejin bana büyük bir etkisi vardı. Çünkü geçen 3 yıl boyunca kolejin bana kazandırmış olduğu özellikler sayesinde kendimi daha kararlı ve sorumlu hissediyordum. Bu program sayesinde rapor yazmayı, araştırma yapmayı ve konulara farklı açılardan bakabilmeyi öğrenirken aynı zamanda farklı sosyal aktiveler içinde bulunmaya çalıştım. Bunlardan bir tanesi bu program dahilinde Hasan Karamehmet İlkokulu'nun öğrencilerine gönüllü olarak basketbol eğitimi vermekti. Ve bir diğeri ise yaratıcılık kulübü olarak adlandırılan "Destination and Imagination" adlı kulüpte takım arkadaşlarım ile birlikte ulusal turnuvalara katılmaktı. Okul dışında yaptığım sosyal aktivitelerden biri Tarsus'daki bisiklet topluluğu ile birlikte ya da arkadaşlarımla birlikte bisiklet turlarına katılmaktı. Bir diğeri ise modelcilikti yani uçak veya gemi maketi yapmaktı.

IB programa başlamadan önce üniversiteyi nerede okuyacağıma dair bir planım vardı ve onun içinde ayrı çalışma yapmam gerektiğini biliyordum. Almanya'da Makine Mühendisliği okumaya karar vermiştim ve bunun için Almanca dersi almaya başlamıştım. Aynı zamanda farklı kabul prosedürü olan Alman üniversiteleri için epey bir araştırma yapmak zorunda kaldım ve girmiş olduğum sınavlardan almış olduğum başarılı sonuçlar sayesinde Duisburg-Essen Üniversitesi Makine Mühendisliği bölümüne kabul aldım. Haziran 2015'de mezun olduktan sonra ise Almanya'ya yerleştim.

Son olarak lise eğitimi için düşünen kardeşlerime TAC, yi tercih etmeliler, çünkü TAC'nin kendine has gelenekleri ve yıllardır süren birlik beraberlik anlayışı öğrencinin özgüvenini arttırıyor ve iletişim becerilerini geliştiriyor.Bununla birlikte, TAC sa-

MİYA GIDA A.Ş.

Güçlü Ticari İş Ortağınız

MİYA GIDA A.Ş.

İstanbul Avrupa: İOSB Triko Center M1 Blok No: 13 Başakşehir Tel: 0.212 671 27 50 Faks: 0.212 671 27 49
İstanbul Asya : Şerifali Mh. Kızkalesi Sk. Elite Plaza No: 1A/7 Ümraniye Tel: 0.216 403 21 21-22 Faks: 0.216 403 21 23

www.miya-tr.com

SEV LEADERS NIGHT

İSMAİL EKMEKÇİ '90

Sevgili İsmail, FABSIT'in başına gelmenle başarılı etkinliklerini duyar olduk. Seninle gururlanıyoruz. Öncelikle, Biz Letter kanalıyla camiamıza FABSIT'i tanıtır mısın, bilmeyenler için? Kimlerce, ne zaman, ne amaçlar için kuruldu?

Fabsit Foundation 1986 Saglık Egitim Vakfı ve American Board Okullarına yardım için kurulmuş bir vakıf. Vakfın temel amacı Türkiye'de Egitim ve Saglığa yardımda bulunacak işleri yüklenmek. Kurucular Board Okullarının kurucuları, egitimciler ve mezunlar. Amerika kanunların içinde non-profit statusune tabi. Merkezi Boston'da, ofisimiz hemen Massachusetts State House karşısında. Tarihi bir bina.

Geçtiğimiz yıl NYC'de çok başarılı bir buluşma organize etmiştiniz ve bu etkinlikte SEV yönetim kadrosunu,

Amerika'da yaşayan bir çok mezunumuzu (Coca Cola'nın CEOsu Muhtar Kent abini de) ağırlamış, TAC Mezunlar Derneği Başkan'ımıza Başarılı ve imkanları kısıtlı öğrencilerimize verilecek burslarda kullanılmak üzere Muhtar Kent, Birtuğladasenkoy projemize büyük bir hibede bulunmuştu.

Duydum ki, uzun yıllar TAC'de müdürlük yapmış olan Mr. Robeson yakın bir zamanda kaybettiği eşi Mrs. Robeson anısına burs fonunda kullanılmak üzere 5,300$ dolar bağışlamış. Başkanlığında, SEV okullarımıza eğitim kalitesini yükseltebilmeleri için hibe yardımlarının bulunmasında FABSIT'in girişimleri oluyor, SEV ile el ele. Bu konuyu açar mısın biraz?

ABD insanı cok yardım sever. Bunuda Fabsit gibi vakıflar sayesinde degisik amaclar yardımlar yapılıyor. Yardım etme kültürü toplumun bütün seviyelerine yayılmıs durumda, hem şirketler hem de Federal hükümetin bu konuda çok duyarlılar.

Biz Fabsit olarak Türkiye'de saglık ve egitime yardım etmek isteyenler icin çok güzel bir platform oluşturuyoruz. Bununda SEV ve okullar sayesinde yapıyoruz.

Muhtar abi örnek oldu ve cok güzel bir bagış yaptı. Bu sayede bir ögrencimize tam burs verme imkanı bulduk. Benzer yardımlar yapılıyor. Biliyorsun bir sene önce Haldun Taşman, Zafer Ecevit, Marz Attar ve Tamer Seckin abinin öncülüğü ile Scott Edmund adına bir burs fonu olusturulmuştu. çok iyi yardım yaptı. Bu senede rahmetli Ruth Robeson hocamız anısına bir bir olusturma cabasindayiz.

Buna benzer burs yardimlarini Uskudar, İzmir ve yeni açılan SEV Amerikan Lisesi içinde yapıyoruz. Örneğin iki senedir New York'da yaptıgımız SEV Leadership Night etkinliginde satılan biletlerin bütün geliri SEV Amerikan Lisesi'ne burs fonu olarak veriliyor.

Bu yıl içinde ne gibi başka etkinlikleriniz oldu?

Fabsit Foundation ilk öncelikli işi Amerika Birlesik devletlerinde okullarımız ve Hastanemiz icin hibe bulmak. Geçen sene Üsküdar Amerikan'da technology yenilemesi icin $300 bin ve Gaziantep Hastenesi içinde bir

$400 bin dolarlık hibe yardımı kazandık. Bu senede Izmir Amerikan'da Bristol Hall'u Müzik ve Sanat merkezi olarak yenilemek icin $1 milyon dolarlık bir hibe yardımını kazandık. Bu yardımları kazanmak cok emek istiyor ayrıca hem Amerika'da hemde Turkiye'de bu yardımın doğru şekilde kullanılmasını ve işi bitirme gücünüzün olması lazım. Fabsit ve SEV bu kriterlere rahatlıkla uyuyor.

Ikinci amacımız Okullarımız ve Hastanemizi Amerika'da tanıtmak ve bu sayede Türkiye'de Saglık ve Egitim'e yardım etmek isteyen kisi ve kuruluslara bir platform sunmak.

Iki senedir yaptığımız SEV Leader Night çok ilgi görüyor. Bu sene yaklaşık 300 kisi katıldı ve katılanların çoğu bizim okullar mezunu degillerdi. Amaç Egitim olunca kişilerin ilgisini cekiyoruz.

Önümüzdeki yıl için tasarladığınız yeni projeleriniz vardır mutlaka. Neler tasarlıyorsunuz?

Su anda 4 okulumuz icin yardım basvurusu ve proje gelistirme dönemindeyiz. SEV'de cok güclü bir proje grubumuz var. Bu sene 1-2 milyon dolarlık 4 proje başvurumuz olacak. Egitimde Esitlik ilkesi ve kaliteli egitimin yanlızca imkanın olanlar için değil, herkesin hakkı oldu ilkesi ile gelistiriyoruz projelerimizi.

Biraz da ailenizden ve ABD'deki yaşamınızdan bahseder misin?

Tarsus'dan 90'da mezun olduktan sonra Istanbul Technic Universitesin bitirip, master için Amerika'ya gittim. Finans ve Computer Science üzerine iki master

yaptım. Sonra'da iş hayatına atıldım. Ellerinizden öper bir erkek bir kız, 11 ve 8 yaşlarında iki çocugum var. Esim Kadriye'de Adana'lı fakat şimdilik Boston'da oturuyoruz.

TAC'90 dönemi mezunusun. Ve ailende TAC mezunu kardeşlerin ve adaşın kuzen İsmail Ekmekçi (TAC'81) abin bulunuyor, değil mi?

Billiyorsun benim iki kardesim Meric Ekmekci TAC' 91 ve Emre Ekmekci '95. Ayrıca Ismail abim de Tarsus mezunu.

TAC'deki öğrencilik yıllarından yaşadığın, sık sık dillendirdiğin ve unutulmaz dediğin bir anını bizimle paylaşır mısın, lütfen?

Hocam Tarsus anılarına girersek, bütün dergiyi bana ayırmanız gerekecek. Ama sana şunu söyleyeyim, Tarsus anıları kadar Tarsus'tan sonra yaşa-

dığınız anılarda cok güzel. Ben Fabsit sayesinde Usküdar ve Izmir mezunu abi, abla ve kardeşlerimle tanışma fırsatı buldum. Biz Fabsit'te birlikte çalışarak güzel işler çıkarmaya çalışıyoruz. Ama Tarsus'un aklımızdan geçmedigi bir gün yok gibi. Belki de Fabsit'le ilgilenmemin ana sebebi sanki Tarsus'un bir devamı gibi düşünmem. Bu da beni mutlu ediyor. **Biz Letter'in ABD'deki ve Kanada'daki mezunlarımıza dağıtılmasında FABSIT olarak son sayılarımıza kadar yardımlarını esirgemeyen tüm dostlara, eşiniz Kadriye Hanıma ve sana teşekkür ediyoruz. Uğraşlarınızın yoğunluğu nedeniyle son sayıların postalanmasında bize yardımcı olamayacağınızı söylemenizi de anlayışla karşılıyoruz.**

Sevgili İsmail, çalışmalarınızda size kolaylıklar dilerken, bu güzel söyleşi için teşekkür ediyoruz.

Camiamıza aktarılmasını istediğiniz mesajların varsa onları da alabilir miyiz, lütfen?

Tarsus degerini ve bize kazandırdıklarını ilerideki senelerde cok daha iyi anlıyorsunuz. Hani diyoruz ya "arkamızda 150 senelik bir gecmis var" diye, gerceken bu gecmis cok önemli. Bizden oncekiler sağ olsunlar bu okulları kurmuşlar, SEV ve Fabsit gibi güçlü vakıflar oluşturmuslar.

Bizim kusağa düsen görevde bunu ileri götürmek. Yardım işi gönül işi. Hepimizin bir kenarından gönüllü olarak tutmamız lazım. Bu yardımı sırf maddi yardım olarak da düşünmemek lazım. Mezunlar derneginin aktivitelerine katılmak, okullarımızı tanıtmak, yaptığımız bir etkinlige yardımcı olmak çok önemli.

SEV, Fabsit, Izmir, Usküdar, Tarsus ve Hastanemiz hepsi aynı DNA'dan çıkma. Bunlara destek icin kendimizi büyük bir aile olarak düşünmemiz gerektigini düsünüyorum. SEV baskanımız Ceyda Aydede kurumlarımızı çok ileri götürdü. Onun destegi ile bizde Fabsit olarak kendimiz iki senede iyi iş çıkardık. Onada buradan selam yolluyorum.

Hocam sizede Bizletter'ı bir sanat eseri olarak senelerdir çıkardığınız için teşekkür ederim.

ORTATEPE
PETROL, TARIM, RULMAN, YEDEK PARÇA, TEKSTİL, MARKET, A.Ş.

GÜNSELİ YÜKSEL TAC '87

New York'a gidip, Central Park'a gitmeden olur mu?

Sağlık Eğitim Vakfı ve FABSIT işbirliği ile New York'ta düzenlenen SEV Leaders Night II bu yıl 16 Kasım'da Harvard Club'da gerçekleşti.

15 Kasım Pazar akşamı kaldığımız otelin lobisinde Ceyda Aydede, Binnur Karademir, Esra Zincirkıran ve biz 3 müdür, TAC Günseli Yüksel, ACI Didem Erpulat, UAA Funda Cüceloğlu, sevgili İsmail Ekmekçi'nin de katıldığı son bir değerlendirme toplantısı yaptık. Her şey tamam mı, bir eksiğimiz var mı konuşmalarını yaparken herkes çok heyecanlıydı. İsmail kendinden emin "Merak etmeyin, çok güzel ve çok keyifli bir akşam olacak" diyerek hepimize güvence verdi.

Hamdi Ulukaya'nın misafir konuşmacı olarak katıldığı etkinliğin açılışını Ceyda Aydede yaptı. Daha sonra TAC 2000 mezunu sevgili Erden Timur da çok keyifli bir konuşma yaptı. Etkinlik UAA, ACI ve TAC mezunlarından oluşan birçok katılımcı için "homecoming" havasında geçti, en çok da benim için tabii ki. Farklı dönemlerden mezunları görmek, çok sevgili öğrencilerimle ülkemizden çok uzaklarda birlikte olmak benim için büyük mutluluktu. Salonda birden o kadar Türkçe konuşma oldu ki, sanki New York da değil de, Tarsus ya da Adana'da bir mezun etkinlikteymişiz gibi hissettim bir an.

Bu etkinlikten birkaç saat önce yine Harvard Club'da bir de sempozyuma katıldım. "Eğitimde İnovatif Yöntemler" konulu sempozyumda misafir konuşmacıların yanı sıra, okul müdürleri olarak biz de söz alıp, okullarımızda yapılan innovatif eğitim metodlarından bahsettik. Çok değerli çalışmalarımızı paylaştığımız sunumlar, eğitim alanında uzmanlardan ve akademisyenlerden oluşan katılımcılar tarafından çok beğenildi. Ben TAC'deki grup çalışmaları ve toplum hizmetleri projeleri aracılığıyla öğrencilere kazandırmaya çalıştığımız 21.yüzyıl öğrenme becerilerinden olan "işbirlikçi öğrenme becerileri" ni geliştirmek için yaptığımız çalışmaları ve pek tabii ki TAC bağlılığını anlattım.

Böyle bir etkinlikte TAC'yi temsil etmekten gurur duydum, etkinliği düzenleyen ve katkıda bulunan herkese bir kez daha teşekkür ederim.

İrem KÖKER, Sühan CANARAN, Artun ART, Gürkan SATAR,
Ayten NUHOĞLU, Melis AL, Erden TİMUR
Yiğit ÖZŞAHİN, Yiğit TOKBEY

TAC Okul Müdürü TAC'87 Günseli Yüksel
ACI Okul Müdürü ACI'87 Didem Erpulat
UAA Okul Müdürü UAA'84 Funda Cüceloğlu

Cumhuriyet Balo Sponsorlarımız

ACIBADEM ADANA

kulak inşaat a.ş. constuction co.

ORTATEPE PETROL. TARIM. NAKLİYAT YEDEK PARÇA. TEKSTİL. MARKET. A.Ş.

ÖZEL MÜHENDİSLİK

ALEV DİKİCİ BASIM VE AMBALAJ SAN. TİC. LTD. ŞTİ.

AYTEKİN SEROL

yıldırım proje inşaat

ÖzlerTarım

tril

PELY flowers

TUNCAY SERGEN

LEZZETİ DAYANILMAZ PAK FIRIN TAZELİĞİ TARTIŞILMAZ

TAC Mezunlar Derneği Kasım 2015 Bülteni

TAC Mezunlar Derneği İK Buluşması Duyuru - 1

Cumhuriyet Balo Sponsorlarımız

divan adana

Petek 1942

HAYAL Kahvesi Adana

btd

BAY BOA

SEPAŞ PLASTİK SAN. VE TİC. A.Ş. "Kaliteminle Farkliyor..."

TUYANLAR DEMİR Boru Profil San.Tic.Ltd.Şti.

ULUSOY TEKSTİL

onur kebap

AKALA PAMUK

DTI Implant System

ERTUĞRUL SEYREK

TAC Mezunlar Derneği İK Buluşması Duyuru - 2

TAC Kariyer Merkezi Mentee Projesi

TAC Mezunlar DerneğiARALIK 2015 Bülteni

2016 Yılı Aidat Ödemeleri

Sevgili Mezunlar,

2015 yılında aidat, burs bağışı ve sponsorluk katkılarıyla derneğimizi destekleyen sizlere sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

2016 yılı aidatımız 250.-TL olarak belirlenmiştir.

Ayrıca, TAC' de burslu okuyup TAC sonrası yüksek öğrenimlerinde de mali destek ihtiyacı olan mezun öğrenci kardeşlerinize destek olabilmek amacıyla; Aidata ilaveten 50.-TL/yıl "Üniversite Bursu" olarak bir fon oluşturulmuştu. Üniversite burs fonumuzun yetmediği yerde siz yüce gönüllü mezunlarımızın yine yardımcı olacağına inancımız tamdı ve birçok mezunumuz üniversite bursu katkısını da aidatı ile birlikte ödeyerek destek verdiler.

ÖDEME SEÇENEKLERİ

1- Kredi Kartı ile; Betül Ablaya Kredi Kartı bilgilerinizi verebilir ve Kredi Kartı bilgilerinizi kontrol edebilirsiniz.

2- Sanal Pos ile; (www.tac-alumni.org) adresimize girerek, sağ köşede bulunan Garanti Bankası Sanal Pos ödemelerini tıkladığınızda açılacaktır ve aidat, burs, bağış ve tuğla ödemelerinizi yapabilirsiniz. Yurt dışına da açıktır.

Ödemelerinizin konusunu belirtmeyi ihmal etmeyiniz.

3- BANKA İLE,

Garanti Bankası: **TR55 0006 2000 1530 0001 2999 30**

Finansbank : **TR34 0011 1000 0000 0030 3477 04**

Özellikle Finansbank da hesap adı "Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği" olarak açık yazılması gerekmektedir.

Destekleri için tüm mezunlarımıza teşekkür eder, güzel bir yıl dileriz.

1945	Turhan Uygur	
1946	Necat Toksoy	
1947	Cevdet Naci Gülalp	
1948	Yusuf Necat Yaycıoğlu	
1948	Mehmet Azmi Gök	
1950	Abdullah Kasapçı	
1951	Mehmet Güreş	
1951	Yılmaz Alp	
1952	Çetin Kocaer	
1952	Mehmet Acar Tunçbilek	
1952	Yüksel Özkaya	
1952	Doğan Eserce	
1952	Turhan Ergene	
1954	Ata Tanrıverdi	
1954	Sevgin Oktay	
1955	Uğur Talaslı	
1955	Mete Akyol	
1955	Ali Cengiz Dolunay	
1955	Mustafa Ünver Ungan	
1955	Engin Ünsal	
1955	Erdoğan Altınel	
1955	Gün Kuran	
1956	Tuncer Erzin	
1956	Oğuzcan Özaltın	
1956	Atilla Eröncel	
1956	Vitali Meşulam	
1956	Erkut Şahinbaş	
1956	Mete Dinçer Nakipoğlu	
1956	Aykut Berk	
1956	Yücel Çetin	
1956	Akşit Gücük	
1956	Uygur Şendil	
1956	Hasan Güleşçi	
1956	Oktay Aksoy	
1957	B.Korel Göymen	
1957	İbrahim Uzunca	
1957	Umur Üstünberk	
1958	Temel Baykara	
1958	Ömer Yağız	
1958	Utku Sümerler	
1958	Ertan Söylemez	
1958	İlter Turan	*
1958	Tugay Onuk	
1958	Tamer Şahinbaş	
1958	Üstün Göksel	
1958	Kiper Toker	
1959	Hikmet Erdoğan	
1959	Erdinç Karaüzüm	
1959	Mete Bora	
1959	Zeki Aykut	

1959	Yavuz Ayata	
1959	Abdullah Ateş	
1959	Ercan Yener	
1960	Ülkün Tansel	
1960	Ümit Özülkü	
1960	Sıtkı Antmen	
1960	Osman Faruk Loğoğlu	
1960	İsmail Yedidal	
1961	Orhan Aksoğan	
1961	Yücel Akyürek	
1961	İbrahim Merzeci	
1961	Taylan Onul	
1961	Mengü Altınordu	
1961	Yavuz Gömeç	
1961	Metin Atamer	*
1961	Oktay Bora Yağız	*
1962	Hilmi Oktar	
1962	Özkan Esmer	
1962	Yalçın Canatan	*
1962	Taneri Yonar	
1962	Gazi Türkyılmaz	
1962	Tonguç Alp	
1962	Özhan Akçalı	
1962	İbrahim Mete	
1962	Erden Sezer	
1962	Savaş Hayırlıoğlu	*
1962	Ziya Nur Bilgin	*
1962	Yavuz İşbakan	*
1963	Ataman Aksoy	
1963	Akar Burduroğlu	
1963	Mehmet H. Ergin	
1963	İskender Sayek	
1963	Hazım Kantarcı	
1963	Bülent Gürsel	
1963	Erdoğan Kaynak	
1963	Gürkan Ertaş	
1963	Noyan Sancar	
1963	Demir Özkaya	
1963	Ergül Bakay	
1963	Bülent Özsoy	
1963	Ragıp Yılmaz Ayata	*
1963	Mehmet Artun	
1963	Kemal Şenyuva	
1963	Zühtü Sezer	
1963	Süha Oğuz Ergin	
1963	Nuri Çarkacı	
1963	Bülent Arpaç	
64/TAO	Cem Baysal	
1964	Turhan Kayasü	
1964	Uluç Gürkan	
1964	Sinan Bayraktaroğlu	
1964	Ateş Aykut	

1964	Muammer Arıkan	
1964	Yusuf Ergül	
1964	Tolga Erogan	
1964	Sermet Tuna	
1964	Yavuz Altay	
1964	Çetin Yüceuluğ	
1964	Serhan Altınordu	*
1965	Samsa Karamehmet	
1965	Mehmet Nejat Danışman	
1965	Mustafa Cihat Danışman	
1965	Mustafa Öngay	
1965	Kemal Torul	
1965	Ahmet Boyacıoğlu	
1965	Ahmet Ecikoğlu	
1965	Ali Rabi Ülkü	
1966	Ali Onur Bilgin	*
1966	Şefik Çakır	
1966	Süleyman Özmucur	
1967	Necdet Özcan	
1967	Sahim Tekeli	
1967	Ahmet Ceranoğlu	
1967	Özden Özler	
1967	Mehmet Dalkılıç	
1967	Kürşat Pura	
1967	Mehmet Yaltır	
1967	Jozef Amado	
1967	Mahmut Basri Halitligil	
1967	Mehmet İpek	
1967	Cemal Yalabık	*
1967	Muhammet Kara	*
1968	Ali Zallak	
1968	Ata Gider	*
1968	Taylan Dericioğlu	
1968	Ahmet Ziya Akyıl	
1968	Melih Kutluer	
1968	Semih Bilgin	
1968	Mehmet Emin Çulhacı	
1968	Nihat Taner	*
1968	Aydın Koç	*
1968	Nuri Doğan	
1968	Nur Altınörs	
1968	Erdem Takçı	
1969	Haluk Ertürk	
1969	Ahmet Hamdi Özölmez	
1969	Tuncay Çakıt	
1969	Mehmet Gür	
1969	Alptekin Orhon	*
1969	Feridun Duyguluer	
1970	Tuncay Sergen	
1970	Hamdi Demirel	
1970	Mehmet Toraman	
1970	Rıza Taze	

	1970	Ümit Karadayı
*	1970	Tuncay Ataöz
	1971	Özdemir Aktan
	1971	M.Işık Gürol
	1971	Tanju Şahiner
	1971	Vamık Kural
	1971	Necil Toktay
	1971	Kemal Gürsel
	1971	Muhtar Kent
	1971	Aydın Gürsoy
	1971	Ali Gökok
	1971	Kadri Sökmen
	1971	Nisim Amado
	1971	Hamit Serbest
	1971	Tayyar Şen
	1972	Hamit Çalışkan
	1972	Mustafa Tokyay
	1972	Cihangir Sonat
	1972	Mehmet Buldurgan
	1972	İbrahim Orhon
	1972	Hilmi Kurdak
	1972	Cengiz Atalay
	1972	Atahan Çukurova
	1972	Nihat Yücel
	1972	Cihat Lokmanoğlu
	1972	Kemal Görbil
	1972	Ziya Domaniç
	1972	Selçuk Küçükoğlu
	1972	Abdullah Sami Paksoy
	1973	A.Süha Yalçın
	1973	Kemal Özbiçer
	1973	Alp Bekişoğlu
	1973	Bülent Kar
	1973	Levent Baykal
	1973	A.Kadir Kokulu
*	1973	Sami Köylügil
*	1973	Mahmut Nedim Karayel
*	1974	Suat Baykul
	1974	A.Refik Kutluer
	1974	Uğur Çınar
	1974	Orhan Beşkök
	1974	Adnan Saybaşılı
	1974	Kemal Tarım
	1974	Turgay Gümüş
	1974	Oğuz Demirsoy
	1974	Baha Karabudak
	1974	Halim pekcan
	1974	Haldun Kancaal
	1974	Hüseyin Yalçın
	1974	Levent Işıklı
	1974	Şahin Kol
	1974	Mehmet Zihni Sungur

	1974	Alp Ötüş
	1974	Göksan Arman
	1974	Necah Barutçu
	1975	Kubilay Keçelioğlu
	1975	Engin Akış
	1975	Aziz Köseoğlu
	1975	Haldun Çatıkkaş
	1975	Tevfik Fikret Bulut
	1975	Mehmet Erk
	1975	Ahmet Erk
	1975	Alev Dikici
*	1975	Necati Güler
	1975	Alper Güngör
	1975	Mustafa Metin
	1975	Salim Erdem
	1975	Ferhun Tuna
	1975	Cengiz Sönmez
	1975	Cem Uysal
	1975	Hakan Mutlutürk
	1975	Ali Rıza Ersoy
	1975	Ahmet Kodanaz
	1975	Serdar Akçalı
	1975	Yalçın Bürkev
	1975	Mehmet Kocabaşa
	1975	Erdal Akdoğan
	1975	Cengiz Özçelebi
	1975	Korkut Yüreğir
	1975	Levent Onur
	1975	Mehmet Akif Gürlek
	1975	Can Piyale
	1975	Yakup Ersoy
	1975	Sait Tosyalı
	1976	Ali Kabaş
	1976	Levent Soylu
	1976	Mazhar Çelikoyar
	1976	Serdar Özer
	1976	İklil Çeliktemur
	1976	Ömer Tarım
	1976	Sait Kayahan
	1976	Metin Sağır
	1976	Namık Kural
	1976	Haluk Alpaytaç
	1976	Baha Kerimoğlu
	1976	Jozef Atat
	1976	Emre Akkuş
	1976	Suat Arseven
	1976	Ömer İtil
	1976	Koray Güç
*	1976	Fatih Yorulmaz
	1976	Recai Gürsesli
	1977	Selim Nurlu
	1977	Bülent Tüzün

	1977	Cüneyt Cezayirli
	1977	Arif Bilgiç
	1977	Aydın İzgialp
	1977	Selami Güleç
	1977	Can Sonat
	1977	Armağan Ömür
	1977	Talip Güneyiz
	1977	İbrahim Saçlı
	1977	Can Merzeci
	1977	Ersin Şendoğan
	1977	Şemi Kurdak
	1977	Emre Paksoy
	1977	Ragıp Yergin
	1977	Baran Bolkan
	1977	Ufuk Yıldız
	1977	Abdullah Şehoğlu
	1977	Oğuz Polat
	1977	Ertuğrul Seyrek
	1978	Ali Cerrahoğlu
	1978	Necati Abacıoğlu
	1978	Balamir Yasa
	1978	Ali Fazıl Ediz
	1978	Rifat Kıral
	1978	Mehmet İnal
	1978	Hakkı Ege
	1978	Osman Utkan
	1978	Ragıp Gören
	1978	Bülent Döner
	1978	Emre Tuncel
	1978	İhsan Gürani
	1978	Mehmet Emin Sungur
	1978	Tekin Akpolat
	1978	Aydın Sakar
	1978	Bülent Kırpıcı
	1978	Abdulkadir Yarman
	1978	Mehmet Çiftçi
	1979	Sedat Karademir
	1979	Abdullah Akay
	1979	Orhan Gürsoy
	1979	Ali Sedat Özberk
	1979	Ömer Karahan
	1979	Şükrü Perşembe
	1979	Can Taze
	1979	Cengiz Girgin
	1979	Bektaş Ali Köksal
	1979	Abdullah Milcan
	1979	Serhan Cengiz
	1979	Murat Neyim
	1979	Ferit Peremeci
	1979	Murat Serbest
	1979	Halim Özmen
	1979	Selçuk Barlas

*	1979	İsmail Gürleyik
	1979	Mustafa Karahan
	1979	Hayri Uğur
	1979	Murat Akanlar
	1979	Mehmet Sacit Erdem
*	1979	Taner Ciğer
	1979	Hasan Gez
*	1979	İbrahim Tutar
*	1979	Semih Yavuz
	1979	Bülent Sandal
	1980	İrfan Sevgi
	1980	Bedii Canatan
	1980	Fatin Cezayirli
	1980	Erdem Bagatur
	1980	Namık Yarman
	1980	Adnan Çetinel
	1980	Reşit Ökten
	1980	M.Yaşar Kaynar
	1980	Şemsettin Gelgen
	1980	Önder Şirikçi
	1980	Ahmet Göktepe
	1980	Mümtaz Pak
	1980	Şeref Şan
	1980	Murat Kösereisoğlu
	1980	Selim Berna Altay
	1980	Tayfun Doğan
	1980	Cezmi Kuru
	1980	Aykut Bayındır
	1980	Zahit Uysal
	1980	Tanju Uca
	1980	Korkud Demirel
	1980	Murat Burgucu
	1980	Zeki Akıllıoğlu
	1980	Hüseyin Özkaya
	1980	Selami Çağatay Önal
	1980	Enis Özgül
	1980	Erbil Koçak
	1980	Melih Gürer
	1980	Naci Sığın
	1980	Gökhan Nokay
	1981	Tarık Açıkalın
	1981	Serdar Kutsal
	1981	Ahmet Atakan
	1981	Baha Toygar
	1981	Hakan Baykara
	1981	Ali Sedat Uluğ
	1981	Lütfi Arman
	1981	Ufuk Özkaya
	1981	Çağrı Bagatur
	1981	Adem Erol
	1981	Abdulgani Melek
	1981	Raif Anıl Akça

	1981	Temel Tırak
	1981	Taner Kuru
	1981	Kudret Süzer
	1981	İsmail Ekmekçi
	1981	Ömer Aytek Kurmel
	1981	Fuat Togo
	1981	Bülent Esen
	1981	Erdoğan Konuk
	1981	Selçuk Örsel
	1981	Barış Gürsesli
	1981	Mete Malcıoğlu
*	1981	Fatih Özbayrakçı
	1981	Alihan Irmakkesen
	1981	Cevdet Kızılkaya
	1981	Levent Osman Şanlı
	1981	Bülent Soyupak
	1981	Utku Nisanoğlu
	1981	Mustafa Kemal Çalık
	1981	Önder Yol
	1981	Murat Molu
	1982	Saip Abalı
	1982	Gürkan Volkan
	1982	Selim Benyeş
	1982	Babür Akgün
	1982	Mustafa Özünlü
	1982	Ali Çekiç
	1982	Abdullah Canataroğlu
	1982	Haluk Alibazoğlu
	1982	Tunç Öktenoğlu
	1982	Selim Özekici
	1982	Tamer Büyükyılmaz
	1982	Fevzi Yaşın
	1982	Mehmet Emin İnal
	1982	Gökhan Akça
	1982	Mehmet İsmail Yağcı
	1982	Ferhan Savran
*	1982	Ali Özdemir
	1982	Bilhan İlgün
	1982	Fahri Nakipoğlu
	1982	Murat Savatlı
	1983	Cüneyt Demirgüreş
	1983	Tümay Kalay
	1983	Atilla Dernek
	1983	Cüneyt Yağcı
	1983	Hüseyin Öcal
	1983	Erdem Gök
	1983	Ümit Yücel Mersin
	1983	Erhan Cüneyt Canbolat
*	1983	Ahmet Işık Ersöz
	1983	Efe Hatay
	1983	Ramazan Dincer
	1983	Murat Orhan

	1983	Fatih Okçu
	1983	Gökhan Paydak
	1983	Banu Sönmez Tümay
	1983	Tibet Ağırtan
	1983	Medih Çeliktaş
	1983	Mutlu Gür
	1983	Hüseyin İmece
	1983	Mehmet Ok
	1983	Fedon Tahinci
	1983	Bekir Gürleyik
	1983	Berna Yağmurca
	1983	Yeşim Baykal
	1983	Mehmet Emin Ersoy
	1983	Tamer İnal
*	1983	Jorj Salim
	1983	Levent Soylu
*	1983	Murat Buğra Öktem
	1983	Erman Sezen
	1983	Sıdıka Kolukırıkoğlu
	1983	Hasan Yalı
	1983	Cemil Özden
	1983	Ender Evcik
	1983	Yasemin Uzun Erdoğan
	1983	Hasan Erbil Doyuran
	1983	Cemalettin Kurt
	1983	Fahri Nakipoğlu
	1983	Hayri Aydın
*	1983	Sadi Kurdak
	1983	Sami Tarık Veske
*	1983	Sinan Alp Osmanoğlu
*	1983	Serhan Antalyalı
*	1983	Ahmet Erdem
*	1983	Erkan Özsırkıntı
	1983	Orhan Özkan
	1984	Mehmet Altan Kaya
	1984	Celal Toroğlu
	1984	Rasim Küçükkurt
	1984	Hayati Bayık
	1984	Ruhi Koçak
	1984	Mehmet Nane
	1984	Kadircan Erkıralp
	1984	Günhan Uygur
	1984	Kemal Hadra
	1984	Lütfi Can Ok
	1984	Hasan Bahittin Tibet
	1984	Erdal Çiftçi
*	1984	Adnan Gökçel
	1984	Selahattin Erten
	1984	Halit Fırat Erden
*	1984	Can Atalay
*	1984	Aydın Karakuzu
	1984	Alper Özkardeş

	1984	Muzaffer Okay
	1984	Cem Tahsin Budak
	1984	Bora Güner
	1984	Ercan Akarpınar
	1984	Atilla Arıdoğan
	1984	Eyüphan Boyvadaoğlu
	1985	Ruhi Bayık
	1985	Hasan Serhat Kaya
	1985	Okan Tütüncü
	1985	Serdar Şirikçi
	1985	Ahmet Gök
	1985	Cengizhan Göle
	1985	Fatih Gün
	1985	Teoman Dede
	1985	Müslüm Doğru
	1985	Ömer Faruk Tümer
*	1985	Alper Şafak
	1985	Şenol Yüksel
	1985	Aydemir Esencan
	1985	Orhan Demirtürk
	1985	Eren Galioğlu
	1985	Murat Savcı
	1985	Halim Turhan
*	1985	Mahmut Gücük
*	1985	Bahri Özden
*	1985	Kutlu Saygılı
	1985	Onur Özer
	1985	Baha Kabaş
	1986	Onur Sokullu
	1986	Gözde Özgödek
	1986	Sinan Bilgin
	1986	Can Var
	1986	Murat Ergene
	1986	Ayşe Ayça Kabaş
	1986	Tolga Görgün
	1986	Evren İnankur
	1986	Mine Aydın (Ayhan)
	1986	Ali Yağmur Eke
	1986	Özlem Palabıyık
*	1986	Hakan Alpagül
	1986	Mustafa Tuyan
	1986	Abdurrahman Uyan
*	1986	Orhan Kılıççı
	1986	Özlem Erdem
*	1986	Tahir Batur
	1986	Serdar Toroğlu
	1986	M.Nevzat Özsavran
	1986	Muhsin Bayık
	1986	Betül Kaya Üçtaşlı
	1986	Seçkin Çapar
	1986	Zafer Gürbüz
	1986	Berkay Baykal

	1986	Kaan Alkan
*	1986	Cem Bahadır Mutlu
*	1986	İbrahim Eserce
	1986	Baler Eskibatman
	1986	Ayşe Elvan Yazmacı
	1987	Ali Ersin Doğan
	1987	İdil Demirel (Kaya)
	1987	Şebnem Işık
	1987	Murat Özyağmurlu
	1987	İlter Baykal
	1987	Ufuk Sümerler
	1987	Filip Tahinci
	1987	NumanAli Aydemir
	1987	Kudret Özgür Yaşa
	1987	Günseli Yüksel
	1987	Tibet Kağızman
	1987	Gülay Sezgin
	1987	Özcan Berkmen
	1987	Tulgar Toros
*	1987	Tarık Zafer Nursal
	1987	Osman Recep Bosna
	1987	Önder Kaplancık
	1987	Müge Adil
*	1987	Diler Günaştı
*	1987	Yıldız Özölmez Sağmanlı
*	1987	Volkan Ağar
	1987	Tolga Kabaş
	1987	Melisa Karadayı
	1988	Ayşe Aksoğan Yalnız
	1988	Burak Kartal
	1988	Umut Yalnız
	1988	Hüseyin Mahmut Kölük
	1988	Levent Kalyon
	1988	Balkız İnal Sümerler
	1988	Selda Akkızoğlu Gürsoy
	1988	Hüseyin Şimşek
	1988	İpek Keretli
	1988	Esra Tuncay Özer
*	1988	Mehmet Saraçoğlu
*	1988	Ali Murat Gürçay
*	1988	Kerem Muradi
*	1988	Elif Yazmacı Osmanoğlu
*	1988	Mehmet Toker
*	1988	Ali Murat Atlas
	1988	Kasım Tanrıöver
	1988	Damlagül Tanrıöver
	1988	Kürşat Karabıyık
	1989	Orhun Kutevu
	1989	Neşe Özgün Soybaş
	1989	Bedriye Ateş
	1989	Sibel Yıldırım
	1989	Özgür Yaycıoğlu

	1989	Ayşegül Hekimoğlu Türkmen
	1989	Oktay Gürman
	1989	Anış Arundar Paydak
	1989	Serhan Çelebi
	1989	İlter Ergenç
	1989	Serdar Özdil
	1989	Kethan Kozacıoğlu
	1989	Mert Canberk
	1989	Tuba Odabaşı Karul
	1989	Esma Bige Tuncer
	1989	Dilek Aldemir
*	1989	Eda Arman
	1989	Işıl Sayın
	1989	Argun Palabıyık
	1989	Tolga Kutlu
	1989	Defne Özkul Öztürk
	1989	Cem Küçükcan
	1989	Durul Bozbey
	1989	Naci Kavrar
	1989	Mehmet Burak Özbaşoğlu
	1989	Mehmet Cenk Balcı
	1989	Ebru Fındıkoğlu
	1989	Banu Öztürk
	1989	Ayberk Menevşe
*	1989	Sezgin Erol
*	1989	Ayşe Koçak
*	1989	Ahmet Alptekin
*	1989	Oğuz Yılmaz
*	1989	Zeynep Ergun
*	1989	Özer Bener
*	1989	Mete Uluyurt
*	1989	Alper çeler
*	1989	Aylin Korucu
*	1989	Fırat Topaloğlu
*	1989	Zafer Kozacıoğlu
	1989	Defne Ongun Müminoğlu
	1989	Güney Olgun
	1989	Alper Özölmez
	1990	Selim Bora Gürkan
	1990	Merih Aydınalp
	1990	Ozan Levent
	1990	Besim Özek
	1990	Cüneyt Başok
	1990	Gül Kaynak
	1990	Semiha Sevin Öztürk
	1990	Ayşegül Bıyıklı
	1990	Burçak Akın
	1990	İbrahim Tekin
	1990	Önder Darendeli
	1990	Lebibe Özveren
	1990	İsmail Hakkı Aytekin
	1990	Zeyno Elbaşı

	1990	Hüseyin Cenk Turhangil	*	1991	Ebru Bilget Güven		1994	Deniz Özdal
	1990	Salih Sığırcıkoğlu	*	1991	Muzaffer Tanyer		1994	Hüsamettin Uslu
	1990	Serkan Taylan	*	1991	Arzu Köksal		1994	Burcu Usta Uslu
	1990	Mehmet Özel		1991	Yakup Üstün		1994	İskender Egüz
	1990	Ethem Kuzucu		1991	Hakkı Sunay		1994	Rasim Sarı
	1990	Ercüment Hoşoğlu		1991	Ege Erkoçak		1994	Hakan Aytan
	1990	Serdar Doğrul		1992	Banu Levent		1994	Pelin Yıldırım Aytan
	1990	Ercan Acımış		1992	Barış İkitimur	*	1994	İbrahim Arınç
	1990	Emrah Barışkaner		1992	Salih Emin Özgür	*	1994	Zekeriya Özveren
	1990	Arzu Köksal Kudu		1992	Emine Fulsen Halil	*	1994	Barış Uçar
	1990	Badahan Canatan		1992	İdil Öztürk		1994	Anıl Tekin
	1990	Tibet Kaan Demirtaş		1992	Didem Özsoy Dirican	*	1994	Can Yücesoy
	1990	Ünsal Bayboğan		1992	Zafer Köksal		1994	Eda Işıksal
*	1990	Hurşit Tufan Karaman		1992	Alper Burat		1995	Deniz Akay (Şenyurt)
*	1990	Talat Buğur		1992	Asude Egüz Aras	*	1995	Levent Bahşiş
*	1990	Didem Dirlik		1992	Didem Yalçın	*	1995	Oruç Yurdaer
*	1990	Cansın Küçükcan		1992	Ebru Kardeşler		1995	Sinem Dirlik
*	1990	Hakan Atalay		1992	Mete Kurt		1995	Utku Tansuğ
*	1990	Mine Özkut Özülkü		1992	Cenk Belibağlı		1995	Basri Onur Yıldız
*	1990	Olca Kanber		1992	Haluk Çığ		1995	Ahmet Evren Can
*	1990	Murat Hüseyin Besler		1992	Muvaffak Kavrar		1995	Remzi Çubukçu
*	1990	Alper Arazlı		1992	Özlem Öztürk	*	1995	Esma Başak Gül
*	1990	Bülent Savcı		1992	Doğa Yarman		1995	Serdar Serinsöz
*	1990	Erkan İnan		1992	Pınar Aksoğan		1995	Muhittin Kocatepe
*	1990	Tuba Ertan		1992	Gökhan Çayhan		1995	Burcu Çığ
*	1990	Reha Hatipoğlu		1992	Benan Kaçar		1995	Umut Karagözlü
*	1990	Onur Aydemir		1992	Mete Yüksel		1995	Gizem Akçan
*	1990	Alp Koca		1992	Nazlı Sinem Telatar		1995	Yusuf Pehlivan
*	1990	Egemen Eroğlu		1992	Gökhan Oran		1995	Nur Buluklu Demirel
*	1990	Harun Koçak		1992	Birim Cantürk		1995	Güçlü Atınç
*	1990	Ali Ersev Yılmaz		1992	Meltem Öztürk Robertson		1995	Emre Ekmekçi
*	1990	Cem İmren		1993	Bülent Çiğsar	*	1995	Burak Ecemiş
*	1990	Adil Okan		1993	Ömer Özkan		1995	Kerem Mazhar Özsoy
*	1990	Devrim Akyıl		1993	Ulaş Bayraktar		1995	Can Bender Şenyuva
*	1990	Özgür Tohumcu		1993	Toygar Sungur		1995	Ferhat Gürüz
*	1990	Metin Filiz		1993	Zeynep Karamehmet		1996	Merve Yurdaer
*	1990	Kırhan Özgürdal		1993	Mübahat Akgün		1996	Egemen Yalnız
	1990	Yusuf Akçaoğlu	*	1993	Devrim Deliormanlı		1996	Ozan Canbolat
*	1990	Erdoğan İnanır		1993	Atıl Aktaş	*	1996	Turhan Arun
	1990	Nil Ergene		1993	Kemal Uslu		1996	Serhan Bahşiş
	1991	Mehmet Ökem		1994	Yeliz Başgül		1996	Mustafa Sezgin
	1991	Koray Dönmez		1994	Oğuz Atuk		1996	Onur Taner
	1991	Elif İkbal Özkul		1994	Sultan Şenzeybek	*	1996	Ömer Nadirler
	1991	Sinem Bilgen		1994	Mahmut Nedim Okuyan		1996	Göze Üner
	1991	Hüseyin Büyükyurtsever		1994	Müge Canataroğlu		1996	Ümit Ayan
	1991	Özgür Canbaş		1994	Gaye Ünalan (Özpineci)	*	1996	Dilek Sezer Keleş
	1991	Kaan Bozkırlı		1994	Altuğ Özpineci		1996	Kerem Bozbey
	1991	Özlem Demircan Taşören		1994	İsa Tekgül		1996	Berna Kahraman
	1991	Erim Cem Hürcan		1994	Baykal Bayır		1996	Nevzat Arman
	1991	Arzu Kuru		1994	Oya Oktar Canbaş	*	1996	Özgün Dede
	1991	Başak Başar Beleli		1994	Osman Özgür Kara		1996	Osman Çetin
	1991	Mehmet Fahri Can		1994	Diledi Adıyaman		1996	Kerem Şişik

	1996	Serhan Köse
*	1997	Evre Baltalı
	1997	Egemen Candır
*	1997	Ceyda Şahbaz
	1997	Nur Sezen Yılmaz
	1997	Şadi Eserce
	1997	Engin Ertuğrul
	1997	Gökalp Sofuoğlu
	1997	Ahmet Seğmen
	1997	Mehmet Toroğlu
	1997	İlke Işık
	1997	Aslı Dizdar
	1997	Berna Güncan
	1997	Sait Serdar Altuğ
*	1997	Gürkan Çayhan
*	1997	Selim Gizer
	1997	Umut Ergunsu
	1997	Cavit Gül
	1997	İsmail Türkdal
	1998	Özlem Seyda Uluğ
*	1998	Mert Uğurses
	1998	Barış Sönmez
	1998	Aylin Türkmen
*	1998	Sena Açıkoğlu
	1998	Çiğdem Yılmaz Kuşakoğlu
*	1998	Pınar Koçak Saraçoğlu
*	1998	Murat Saraçoğlu
	1998	Alp Sezginsoy
	1998	Murat Dağlı
	1998	Emre Erdinç
	1998	Ceren Çopuroğlu
*	1998	Sami Göknar
	1998	Ender Uslu
	1998	İlter Erkmen
	1998	Gurur Taner
	1998	Zeynep Ünlüdoğan
	1998	Eren Ziya Dik
	1998	Jozef Erçevik Amado
	1998	Çiğdem Demir Amado
*	1998	Ömer Paksoy
*	1998	Dinçer Gonca
*	1998	Günnur Ertong
	1998	Leman Aracı
*	1998	Naci Hacıtalipoğlu
	1998	Servet Nadirler
*	1999	Cem Cömert
	1999	Onur Özdemir
	1999	İhsan Erten
	1999	Büte Kıraşı
	2000	İlter Baykam
*	2000	Ertuğrul Alkım Arf
	2000	Günkut Gürsoy

	2000	Fırat Sezginsoy
	2000	Metin Türker
	2000	Dila Sevim
	2000	Ece Özcan Şenkal
*	2000	Faruk Karabucak
	2000	Yeşim Turhan
	2000	Tahsin Mürşitoğlu
*	2000	Berkan Sağlam
*	2000	Seda Baykara Sağlam
	2000	Erden Timur
	2000	Mehmet Mustafa Tanrıkulu
	2000	Can Gürbüz Setenci
	2000	Erkman Sanrı
	2000	Metin Yücel Türker
	2000	Cenan Batur
	2000	Ali Osman Homurlu
*	2000	Cemre Tüysüz
	2000	Erkin Gonca
	2000	İzzet Kamışlı
*	2000	Çağlar Jaicks
	2001	Ece Akmanlar Koç
*	2001	Çağlar Yılgör
	2001	Murat Soyupak
*	2001	Sabanur Kıraç
	2001	Nazlı Buldurgan
*	2001	Oğuzhan Koç
	2001	Ayça Andaç
*	2001	Emrah Demircioğlu
*	2001	Yusuf Bahar
	2001	Fatih Gündoğdu
	2001	Cenker Kardeşler
	2001	Nisa Kısacık Önder
	2002	Oral Canbolat
	2002	Yusuf Erkmen
*	2002	Fatma Kocaoluk
	2002	Zeynep Gülşen
	2002	Nilüfer Gizer
	2002	Timur Kemal Sönmez
	2002	Zeynep Tolunay
	2002	Tunç Eraydın
	2002	Onur Şentut
	2002	Ali Umut Erdoğan
	2002	Denizhan Ünlüdoğan
*	2002	Alp Erdem
*	2003	Tahir Akay
*	2003	Ahmet Turan Bülbül
	2003	Selcen Yalçın
	2003	Gülsev Tek
	2003	Can Paksoy
*	2003	Ufuk Kırık
*	2003	Semih Gizer
	2003	Mert Baş

	2003	Can Sözüdüz
*	2004	Senem Karaöğen
	2004	Ömer Cerrahoğlu
	2004	Damla Demircioğlu
*	2004	Yiğitcan Karanfil
*	2004	Yiğit Tokbey
	2004	Rifat Can Ertong
*	2004	Erdem Erkılıç
	2005	Billur Özdoğmuş
	2005	Kaan Öcal
	2005	Andaç Avşar
	2005	Ali Can Poyraz
	2005	Sercan Yıldız
	2005	Dirim Avşar
	2005	Zeynep Serim Gökayaz
	2009	Yağız Demirsoy
	2014	Karla Diyab
	2015	Murat Kavrar

TAC Mezunlar Derneği neden aidat toplar

Topladığı Aidatı Ne Yapar?

*Burs verir, çünkü Tuğla Fonu anaparasına dokunulmayan bir fon oluşturduğundan, sadece yıllık getirisi bizim verdiğimiz bursların tamamını karşılamaya yetmez. Ayrıca, tam burs dışında verilen kısmi ihtiyaç bursları, üniversite bursu gibi burslar için, aidatlar önemli bir kaynaktır.

***Homecoming düzenler, sınıf Reunionlarına destek olur.**

*Bizletter yayınlar ve adresinize teslim eder.

***Web siteleri düzenler, haber ve bilgi iletişiminde bulunur mezun bilgilerini günceller.**

*TAC Spor kulübüne destek verir

***SEV, okullar ve diğer kurumlar nezdinde mezunları temsil edilmesini sağlar.**

*Dernek kurumsal yapısının mali ve idari sorumluluklarını yerine getirir.

***Dernek ofisinin işlemesini sağlar.**

*Tarihimizi ve kurumsal kültürümüze sahip çıkar

***Geleneklerimizi yaşatır.**

*Tarihi yapılarımıza sahip çıkar ; (Yayla evinin restorasyonu ve camianın kullanımına sunulması)

***Müze çalışmaları**

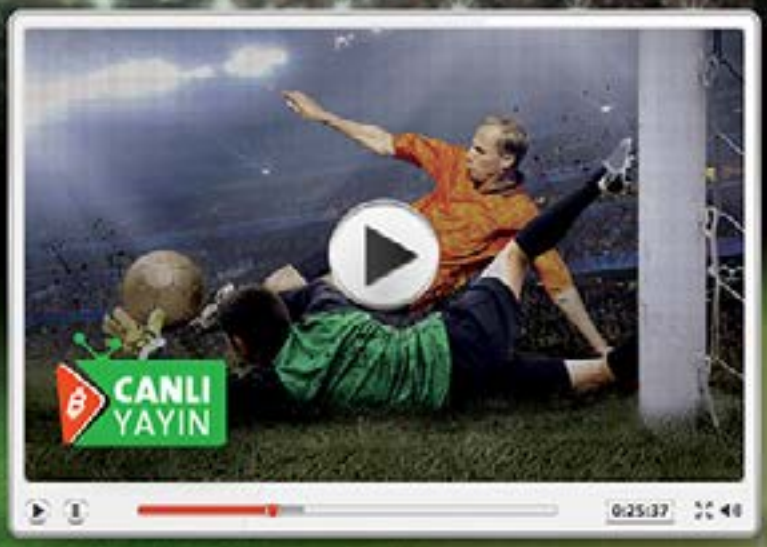
*Mezunların her ayın son Cuma günlerinde bir araya gelmelerinin organizasyonunu yapar

***Yeni gelen öğretmenlere okulu ve Ülkemize tanıtır ve güven duymaları için toplantılar düzenler**

*Okulun ihtiyaç duyduğu ve çağrı yaptığı her durumda yanında yer alır, yardımına koşar

***Okulun tanıtımı ile ilgili çalışmalar yapar, potansiyel velilere okulu anlatır.**

*Genç mezunlara iş ve staj imkanları sağlayabilmek amacıyla iş hayatındaki abi ve ablalarıyla gerçek veya sanal ortamda bir araya getirerek yardımcı olur.

TAM 70 LİG CANLI MAÇ YAYINI İLE BİLYONER.COM'DA!

Amerikan Basketbol Ligi, Avrupa Ligi...
İspanya Ligi, İtalya Ligi ve DAHA FAZLASI

TÜRKİYE'DEKİ EN BÜYÜK

TRİBÜN AÇILDI!

Tribün

Sen de hemen yerini al,

KAZANMAYA BAŞLA!

Bilyoner.com